

สวรรค์บนดิน

ธารินทร์

สวรรค์บนดิน

โดย

“ธารินทร์”

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฏิพัทธ์

กรุงเทพมหานคร, 4

หนังสือชุด
ประกายทิพย์ – ประกายธรรม
อันดับ 15

Living Light Series No 15

จากใจผู้เขียน

ข้าพเจ้ามิได้เขียนเรื่อง “สวรรค์บนดิน” ขึ้นจากจินตนาการหรือจากความเพ้อฝันลม ๆ แล้ง ๆ แต่เขียนจากประสบการณ์ของคริสเตียนหลายคน แล้วนำมาตัดต่อให้เป็นเนื้อเรื่องอันเดียวกันเพื่อสะดวกแก่การดำเนินเรื่องและการอ่าน ดังนั้นทุกตัวอักษรที่วิ่งผ่านสายตาของท่าน จึงเป็นการกลั่นกรองจากชีวิตจริงโดยตรงทั้งสิ้น

การที่เราจะขึ้นไปสู่สวรรค์นับว่าเป็นการยากอยู่แล้วและจะเป็นการยากยิ่งกว่านั้นอีกหลายเท่าถ้าจะนำสวรรค์ลงมาสู่ดิน

การแต่งงานนั้นไม่ยาก แต่การที่จะอยู่ด้วยกันตลอดไปนั้นยากกว่า และการที่จะดำเนินชีวิตเคียงคู่กันไปให้ประสบความสำเร็จนั้นยากที่สุด

“สวรรค์บนดิน” เสนอปัญหาแก่นครวเรือนแบบไทย ๆ และแนะวิธีแก้ไขปัญหาที่สัมฤทธิ์ผล ความล้มเหลว ความผิดหวังและความท้อแท้ใจมักจะมาก่อนความสำเร็จเสมอ หลังพายุคลื่นอันร้ายแรงก็คือ ความสงบราบเรียบของแผ่นดินน้ำทะเล

ข้าพเจ้าหวังใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ท่านจะมีเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ถ้าได้หยิบหนังสือ “สวรรค์บนดิน” ขึ้นมาเปิดอ่าน

ด้วยความปรารถนาดี

“ธารินทร์”

สารบัญ

หน้า

เพื่อนใหม่ของผม.....	7
คำแนะนำอันล้ำค่า.....	11
เป็นเนื้ออันเดียวกัน.....	17
ชีวิตข้าฯ ขอมอบถวาย.....	25
อุปสรรคเป็นอุปกรณ์.....	31
รอยร้าวบนเพชร.....	42
หุ้นส่วนของเรา.....	46
สวรรค์ในบ้าน.....	55

พิมพ์ที่ ร.พ. จรัลสนิทวงศ์ 367/18-19 สายแยกไฟฉาย จรัลสนิทวงศ์ ก.ท.7
นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 20 โทร.4673374

เพื่อนใหม่ของผม

“โน่นไงคอยข้าง”

ผมมองตามมือของแสงดาวที่ชี้ไปข้างหน้า เธอแสดงอาการตื่นเต็นออกมาอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะนี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอที่มีโอกาสปีนภูเขาสูง วันนี้เป็นวันหยุดเรียนเนื่องจากการสอบประจำเทอมได้เสร็จสิ้นลง ก่อนที่ทุกคนจะแยกย้ายกันกลับไปเยี่ยมบ้านของตน ครูประจำชั้นมีความเห็นว่านักเรียนควรจะมีโอกาสไปเที่ยวพักผ่อนด้วยกันสักครั้งหนึ่ง พวกเราเชียร์กันว่าคนลงความเห็นว่า น่าจะไปปีนภูเขาข้าง หรือที่เรียกตามภาษาท้องถิ่นว่า “คอยข้าง” บนคอยลูกนี้มีชาวเขาเผ่าอีโก้อาศัยอยู่ประมาณสิบกว่าครอบครัว ส่วนมากเป็นคริสเตียนเช่นเดียวกับพวกเรา

ทุกคนสวมเสื้อผ้าในชุดที่คิดว่าทะมัดทะแมงที่สุดซึ่งเหมาะสำหรับการปีนเขา พวกผู้ชายเป็นพวกที่หอบหิ้วสัมภาระเช่นกระติกน้ำ ห่อข้าว พวกเราเดินเรียงกันเป็นทิวแถวทุ่งขึ้นสู่เขาเตี้ย ๆ ลูกหนึ่งสองข้างทางเป็นป่าละเมาะ หนทางเดินเริ่มขรุขระและสูงขึ้นเรื่อย ๆ มองเห็นป่าใหญ่ทอดเป็นแนวยาวขวางอยู่เบื้องหน้า

หนึ่งชั่วโมงเศษผ่านไป เสียงพูดคุยหยอกล้อที่เคยดังแซดก็เริ่มหดหายไป เหลือแต่เสียงถอนใจหนัก ๆ เพราะความเหน็ดเหนื่อย พอขึ้นมาได้ประมาณครึ่งทางอากาศก็เริ่มเปลี่ยนแปลง ท้องฟ้าที่เคยแจ่มใสเมื่อสักครู่ก็กลับมืดครึ้ม เมฆดำทะมึนก้อนใหญ่ลอยต่ำลงมา ลงเริ่มพัดแรงขึ้น แรงขึ้นทุกขณะ ต้นไม้ใหญ่สองข้างทางโยกตัวไปตามแรงลม บางต้นทำท่าว่าจะหักลงมาเสียให้ได้ คุณากล้วยยิ่งนัก

ในไม่ช้าฝนก็เริ่มโปรยเม็ดลงมาและหนาเม็ดขึ้นเรื่อย ๆ เสียงฟ้าคำรามกรืน ๆ มาแต่ไกล แสงฟ้าแลบแปลบปลาบปรากฏขึ้นเป็นครั้งคราว ฝนผิดฤดูเช่นนี้ครูบอกว่ามีอันตรายมาก แต่เราก็ไม่มีที่ร่มที่จะให้หยุดพักได้เลยนอกจากใต้ต้นไม้ใหญ่

อากาศเริ่มหนาวเย็น ผมเอามือข้างหนึ่งซุกไว้ในกระเป๋าเสื้อ อีกข้างหนึ่งปิดไว้บนหัวแล้วรีบเดินตามพรรคพวกไปอย่างรวดเร็ว

“พวกเรา...หยุดพักที่ใต้ต้นไม้สักก่อน” เสียงครูประจำชั้นร้องสั่ง

“หยุดก็เปียก เดินก็เปียก มีค่าเท่ากันครับ” ผมบอกครู

“สงสารพวกผู้หญิง” ครูออกความเห็น “เดี๋ยวให้ฝนซาแล้วค่อยไปใหม่ เข้ามาในร่มนี้แล้ว ค่อยยังชั่ว ครูกลัวว่าพวกเธอจะไม่สบาย”

ทุกคนรีบวิ่งเข้าไปรวมกันใต้ต้นไม้ แสงดาวก้าวตามผมมาติด ๆ

“หนาวไหมครับ?” ผมถามเธอ

“นิดหน่อยค่ะ” เธอตอบทั้ง ๆ ที่มีมือไม้สั่น ริมฝีปากเริ่มกลายเป็นสีซีขาวคล้ำ

“ผมจะให้ยืมเสื้อเอาไหมครับ?”

“ขอบคุณมากค่ะ คุณนพก็หนาวเหมือนกัน”

“ผมมีเสื้อสองชิ้น ถึงหนาวก็พอทนได้ครับ” ผมบอกเธอ พร้อมกับถอดเสื้อชิ้นนอกส่งให้ แสงดาวรับไปพร้อมกับกล่าวคำขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง คุณท่าทางของเธอดูเหมือนจะกลัวว่าเพื่อนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ จะเพ่งเล็ง

ฝนที่ตกไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ผมมองฝ่าออกไปเบื้องหน้า

“ปิดเทอมใหญ่แล้วจะไปไหน?” ผมหันไปถามแสงดาว

“กลับบ้าน” เธอตอบเบา ๆ

“คุณพ่อคุณแม่คงจะดีใจที่เห็นลูกสาวกลับบ้าน”

“ดิฉันเหลือแต่คุณพ่อค่ะ คุณแม่เสียตั้งแต่ดิฉันยังเล็ก ๆ อยู่”

“คุณพ่อเป็นคริสเตียนด้วยไหมครับ” ผมถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ค่ะ” เธอตอบพร้อมกับหลบสายตาลงต่ำ “พ่อก็มีภรรยาใหม่คนหนึ่ง”

“คงจะไม่มีปัญหาเมื่อคุณดาวกลับบ้าน”

“พ่อรักดิฉันมาก แต่ท่านเกลียดคนที่เป็นคริสเตียน” เสียงของเธอเศร้าหมองปนขมขื่น “ภรรยาใหม่พยายามขยงให้พ่อเกลียดชังดิฉัน”

“ผม....เสียใจด้วยครับ” ผมบอกเธอด้วยใจจริง

แสงดาวได้เล่าถึงการที่เธอกลับใจมาเป็นคริสเตียนให้ผมฟัง เธอบอกว่าเธอเป็นลูกคนสุดท้อง และมีสุขภาพค่อนข้างจะอ่อนแอ เนื่องจากเธอเป็นลูกคนสุดท้องนี้เองจึงถูกทุกคนตามใจ นับตั้งแต่คุณพ่อลงไปถึงญาติพี่น้อง เธอได้กลับใจมาเชื่อพระเจ้าเพราะการชักนำของพี่สาวคนโตหลังจากนั้นความรักที่คุณพ่อเคยมีต่อเธอก็เปลี่ยนแปลงไป เมื่อรับเชื่อได้ไม่นานเธอก็ได้เข้าเรียนต่อในโรงเรียนเดียวกับผม โดยได้รับความช่วยเหลือในด้านทุนทรัพย์จากพี่คนโตนั่นเอง

ก่อนหน้านี้ผมไม่มีโอกาสพูดคุยกับแสงดาวเลย แต่ก็พบกันบ่อย ๆ เมื่อมีการตั้งกลุ่มอธิษฐาน ผมแอบมองเธออยู่เงียบ ๆ จนเพื่อนบางคนจับได้

“ใจนพสนใจแสงดาวหรือ?” นิรันดร์ถามในเช้าวันหนึ่ง เมื่อเห็นผมยืนมองแสงดาวทางหน้าต่างหอพัก

“กำลังอธิษฐานอยู่” ผมตอบอาย ๆ

“ความจริงรูปร่างหน้าตาของเธอก็ไม่เลวนี่”

“เรื่องรูปร่างหน้าตานั้นเป็นข้อพิจารณาทีหลัง” ผมบอกยิ้ม ๆ “สิ่งแรกที่ผมพิจารณาก็คือ นิสัยใจคอและความเจริญทางด้านจิตวิญญาณ”

“อ้อ...ถ้าขึ้นก็แล้วแต่ท่านอาจารย์เถอะ ระวังเล็อกนักมักได้เร้” นิรันดร์เพื่อนรักมักจะล้อเล่นกับผมในทำนองนี้เสมอ

“พวกเราเดินทางต่อไปได้แล้ว” ครูประจำชั้นตะโกนบอกพวกเรา เมื่อเห็นว่าฝนซาเม็ดแล้ว “ให้พวกผู้หญิงเดินนำหน้าผู้ชายเดินตามหลัง”

การเดินทางช่วงนี้ช่างสดชื่นเสียนี้กระไร หมอกสีขาวบาง ๆ ลอยอ้อยอิ่งระเรื่ออยู่ปลายยอดไม้ เม็ดฝนยังคงเกาะอยู่ตามใบไม้ บ้างก็หล่นลงสู่พื้นดินเสียงดังเปาะแปะ ทางที่เคยแห้งกรังก็เฉอะแฉะไปด้วยน้ำ บางตอนลื่น สองข้างทางมีน้ำฝนสีแดงขุ่นไหลรินเป็นทางยาว

ผมก้าวตามพรรคพวกไปคิด ๆ เห็นหลังของแสงดาวเดินอยู่ข้างหน้าไว ๆ ดูท่าทางของเธอเหนื่อยอ่อนมาก อดที่จะสงสารเธอเสียมิได้ ก็ได้แต่สงสารเธอเท่านั้น จะช่วยเหลืออะไรมากกว่านี้ก็ไม่ได้อ

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา พวกเราก็มาโผล่ที่เชิงเขาอีกด้านหนึ่งมองเห็นหมู่บ้านชาวอีโก้ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งชัดเจน บ้านแต่ละหลังปลูกเรียงรายลดหลั่นตามไหล่เขา ส่วนมากเป็นบ้านยกพื้นสูงหลังคามุงด้วยหญ้าคาและใบตองตึง ส่วนฝาบ้านก็ใช้ไม้ที่เลื่อยอย่างหยาบ ๆ

ทันทีที่พวกเราโผล่หน้าเข้าไปในหมู่บ้าน หมากลุ่มใหญ่ก็กรูกันเข้ามา เฝ้าเสียงขรมไปหมด เสียงไล่ดังมาจากหลังบ้าน “ไป...ไปให้พ้น”

ชายวัยกลางคนท่าทางคงจะเป็นหัวหน้าของหมู่บ้านเดินลงมาจากเรือน พอเห็นหน้าพวกเราเข้าเท่านั้นแหละ เขาก็โบกไม้โบกมือยิ้มแล้วก็วิ่งเข้ามาทักทายอย่างเป็นกันเองตามธรรมเนียมของเขา หญิงชาวอีโก้และเด็กต่างพากันมารุมดูแขกที่มาเยือน หญิงชาวอีโก้แต่งกายด้วยผ้าหลากสี บนศีรษะสวมหมวกที่ประดับประดาด้วยลูกปัดสีต่าง ๆ ดูสวยงามมาก

เขาเชิญพวกเราเข้าไปพักนอนยังบ้านหลังใหญ่ หลังจากที่พักหายเหนื่อยและสนทนากันพอหอมปากหอมคอแล้ว ก็มีการนมัสการพระเจ้าร่วมกัน ครูผู้นำทีมของเราเป็นผู้กล่าวพระวณะของพระเจ้า จนกระทั่งถึงเวลาที่ขงอาหารก็ถูกลำเลียงมาวางตรงหน้าพวกเรา ภาชนะที่ใส่อาหารเป็นเหมือนขันโตกของคนทางภาคเหนือ รอบ ๆ ภาชนะมีตะเกียบสำหรับคีบอาหาร

เมื่อขอบพระคุณพระเจ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกเราก็ลงมือรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ยิ่งนัก ผมหยิบตะเกียบขึ้นมาคีบอาหารและพวยข้าวเข้าไปใส่ปากอย่างชำนาญ

“โอโฮ...ไม่นึกว่าเจ้านพจะเชี่ยวชาญในการใช้ตะเกียบ” เพื่อนคนหนึ่งล้อเลียน

“สงสัยคุณจะมีเชื้อ” แสงดาวพุดขึ้นบ้าง

“เชื้อโรคหรือเชื้ออะไร?” วิภาเข้าขึ้นบ้าง

“เชื้อเงินนะ” แสงดาวรีบแก้ให้

“อ้าวเป็นคงจิ้น” ผมออกท่าทางตลก ทำเอาหลายคนหัวเราะ

“จริงหรือเปล่านั้น?” แสงดาวถามด้วยความไม่แน่ใจ

“เธอก็...คุณน้ำเต้าก็รู้ ไม่มีเชื่อแม่แต่คนเดียว” เอมอร พุดขึ้นบ้าง

อาหารมื้อนี้ผ่านไปด้วยความเรียบร้อย พอดกบ่ายเราก็ออกเดินทางไปเยี่ยมชมพื้นที่น้องชาวเขาตามบ้านต่าง ๆ จนกระทั่งถึงเวลาบ่ายคล้อยจึงพากันเดินขบวนลงจากภูเขา ขาลงรู้สึกว่ารวดเร็วกว่าขาขึ้น ทุกคนเดินอย่างรวดเร็วกวั้นแสงดาว ผมหาไม้ให้เธออันหนึ่งเพื่อใช้ค้ำยันกันหล่นลื่นเมื่อทางสูงชัน พอเดินมาได้หน่อยเธอก็หยุด ผมสังเกตเห็นสีหน้าของเธอซีดเผือดซึ่งแสดงว่ากำลังจะเป็นลม

“ครูครับหยุดก่อน” ผมตะโกนเรียกครูประจำชั้น ซึ่งเดินอยู่ข้างหน้า

“แสงดาวจะเป็นลมครับ!” ผมตอบ

“รู้สึกอย่างไรบ้างครับ?”

“เวียนหัวค่ะ” เธอตอบเบา ๆ

“พักเสียหน่อยเดี๋ยวก็หาย” ครูบอก “นั่นพรเอภากระดาศนี่กระพือให้เธอหน่อย”

ผมรับกระดาศมาจากมือครูแล้วพัดให้แก่แสงดาว สักครูใหญ่เธอจึงกล่าวว่า “ขอบคุณมากค่ะ เราเดินทางต่อไปได้แล้วดิฉันค่อยยังชั่วแล้วค่ะ”

ผมช่วยหิ้วกระเป๋าให้เธอ รู้สึกสงสารเธอจับใจ

“คุณนพต้องลำบากก็เพราะดิฉัน” เสียงของเธอเครือ

“ไม่ลำบากหรอกครับ ผมยินดีช่วยด้วยความเต็มใจ”

กว่าจะกลับถึงหอพักในโรงเรียนดวงตะวันก็เกือบจะลับเหลี่ยมภูเขาไปแล้ว พวกเราไม่ค่อยจะรำเริงเหมือนเมื่อตอนเช้าทั้งนี้เพราะเหนื่อยอ่อนจากการเดินทางไกลนั่นเอง

ผมรู้สึกว่าเย็นวันนี้จิตใจไม่ปกติเอาเสียเลย มันเป็นอะไรนะ ผมพยายามค้นหาสาเหตุ เพราะแสงดาววี? อาจจะเป็นไปได้ ทำไมนะเรื่องของเธอก็จิ้งจิววนเวียนอยู่ในสมองตลอดเวลา “ผมชอบเธอหรือ?” ไม่น่าจะรวดเร็วเช่นนี้

“คงจะสงสารเธอมากกว่ามั้ง?” อันนี้ใกล้เคียงความจริงหน่อย

“ช่างเถอะ...” ผมสลัดความคิดเรื่องแสงดาวออกจากสมอง ผมจะต้องอธิษฐานถามพระเจ้าในเรื่องนี้ก่อน

ผมไม่อยากจะเดินอยู่นอกเหนือน้ำพระทัยของพระเจ้า

บางทีเธออาจจะเป็นเพื่อนใหม่ของผมก็ได้

คำแนะนำอันล้ำค่า

“เสียงระฆังดังระรัวบอกเวลารับประทานอาหารเย็น ทุกคนเข้าประจำยังโต๊ะอาหาร อาหารมื้อนี้ ถูกปากพวกเราเหลือเกินจึงกินได้มากกว่าปกติ เสียงซอณกับส้อมกระทบกับจานดังไม่เป็นจังหวะผสมกับเสียงพูดคุยนั่งดั่งลั่นห้อง เรื่องราวต่าง ๆ เมื่อตอนเข้าได้ถูกนำมาถ่ายทอดสู่กันฟังอย่างสนุกสนาน

ผมรับประทานอย่างรวดเร็ว เสร็จแล้วก็ลุกขึ้นตักน้ำดื่มจากถังที่วางอยู่ข้างฝาผนัง ทันใดนั้นก็เสียงทักขึ้นข้างหลัง “นพพร...ครูอยากจะพูดอะไรกับเธอสักหน่อย พอมีเวลาไหม?”

“ได้ครับครู...เมื่อไหร่ครับ?” ผมตอบโดยไม่ต้องคิด

“อีกห้านาที”

“ผมจะไปรอครูอยู่ที่ห้องประชุม”

“ดีแล้ว...เดี๋ยวครูจะตามไป”

ผมก้าวออกจากห้องอาหารด้วยคำถามต่าง ๆ ครูอยากพบกับผมทำไมนะ หรือเราได้ทำความผิดอะไรหรือเปล่า หรือว่าเรื่องแสงดาว โอ...ทำอะไร ผมรู้สึกเสียแปลบในใจ

ครู่หนึ่งผ่านไป ครูประจำชั้นก็ก้าวเข้ามาในห้องโถงและนั่งลงที่ข้าง ๆ ผม ครูเอื้อมมือมาตบขาผมเบา ๆ เมื่อเห็นสีหน้าของผมมีแวววิตกกังวล

“ไม่มีเรื่องร้ายหรอก” ครูบอกผมยิ้ม ๆ

“ผมค่อยสบายใจหน่อย” ผมบอกไปตามตรง

“เอนั่นนพพร....” ครูเริ่มเรื่อง “ปีนี้อายุเท่าไรแล้วล่ะ?”

“สี่สิบสองครับ”

“เรียนจบแล้วจะทำอะไร?” ครูถาม

“เรียนต่อครับถ้าได้ทุน?”

“เรียนอะไร?”

“ผมอยากจะเรียนศาสนศาสตร์”

“ดีแล้ว ครูสนับสนุนเต็มที่เลย แต่ว่า...” เสียงของครูเงียบหายไป

“ทำไมหรือครับ?”

“เธอจะได้ทุนมาจากไหน?”

“กำลังอธิษฐานขอจากพระเจ้าอยู่ครับ” ผมตอบด้วยความมั่นใจ “เวลานี้มีเศรษฐีคนหนึ่งยินดีสนับสนุนผม”

“ความจริงร้ายของเธอเป็นวันที่มีอันตราย” ครูเอ๋ยขึ้นมาลอย ๆ “เพราะเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ร้ายรุ่นเป็นจำนวนไม่น้อยต้องเสียไปในขณะที่กำลังอยู่ในวัยนี้ เธอตัดสินใจอย่างนี้ครูก็โล่งใจ”

“อันตรายอย่างไรครับ?” ผมไม่เข้าใจ

“อ้อ...ร้ายของเธอนี้เป็นร้ายของการตัดสินใจหลายอย่าง เช่น การคบเพื่อน....อาชีพ...คู่ชีวิต...ครูถามจริง ๆ เธอจนพร เธอมีคนรักหรือยัง” ครูถามพร้อมกับจ้องหน้าผม คำถามนี้ทำให้ผมรู้สึกกระอักกระอ่วนใจยิ่งนัก เพราะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี

“จะคิดว่ามีก็มี จะคิดว่าไม่มีก็ไม่มี” ผมตอบเล่นสำนวน

“หมายความว่าอย่างไร ครูสงสัย?”

“แล้วแต่จะคิดครับ” ผมตอบคือ ๆ

“อืม...หมายความว่าอย่างไรหนอ...” ครูใช้มือเท้ากางพลาจใช้ความคิด

ต่างฝ่ายต่างนั่งเงิบไปสักครู่หนึ่ง ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปไกลแสนไกล ในที่สุดครูก็เอ๋ยขึ้นว่า “นพพร ครูอยากจะบอกความจริงแก่เธอว่า ตลอดทั้งวันนี้ครูได้สังเกตเธออยู่ตลอดเวลา ครูพอที่จะเข้าใจอะไรบางอย่าง เพราะครูเองก็เคยมีประสบการณ์มาก่อน...”

“ครูหมายความว่าอย่างไรครับ?” ผมทำเป็นไม่เข้าใจ

“เรื่องแสงดาว!”

“แสงดาว!” ผมทวนคำ “ครูเข้าใจว่าอย่างไรครับ?”

“นพพรชอบเธอใช่ไหม?” ครูถามด้วยเสียงหนักแน่น

“อ้อ...ผม...ผม” ผมอีกอึกในลำคอ

“อาล่ะ ถ้าตอบยากก็ไม่ต้องตอบก็ได้” ครูรีบพูดตัดบท “อยากจะบอกให้เธอเข้าใจ ไม่ใช่ครูเป็นตำรวจที่คอยจับผิด และครูไม่ห้ามถ้านพพรจะชอบพอกับแสงดาว แต่ครูใคร่ขอร้องให้เธอใจเย็น ๆ ใช้ความอดทนและวิจารณญาณ อธิษฐานรอคอยน้ำพระทัยของพระเจ้า ถ้าแสงดาวเป็นผู้หญิงที่พระเจ้าทรงเลือกไว้สำหรับเธอแล้ว อุปสรรคปัญหาหรือคำคัดค้านใด ๆ จะไม่เกิดขึ้น สิ่งที่ครูอยากจะฝากก็คือ...”

ครูลุกไปที่ตู้หนังสือข้างห้องแล้วกลับมาพร้อมกับพระคัมภีร์เล่มใหญ่อยู่ในมือ

“พระคำของพระเจ้าได้กล่าวไว้...” ครูเริ่มอ่านหนังสือดัง “ของใจใคร่ครวญถึงสิ่งที่จริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่เป็นบริสุทธิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ทรงคุณ คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ของใจใคร่ครวญดู จงกระทำทุกสิ่งตามที่ท่านได้เรียนรู้และรับไว้ ใฝ่ฝันและได้เห็นในข้าพเจ้า และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน¹”

¹ พระธรรม ฟิลิปปี 4:4-9

ผมนั่งก้มหน้านั่งฟังครูอ่านพระคัมภีร์จนจบ

“นพพร เธอสนใจแสงดาวใช่ไหม?”

“ใช่ครับ” ผมยอมรับ

“ในฐานะที่ครูเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับแสงดาวมาเป็นเวลาปีเศษ ครูอยากจะบอกอะไรบางอย่างแก่เธอ” ครูขมึนคิดหนึ่งแล้วจึงพูดต่อไปว่า “แสงดาวเป็นเด็กกำพร้าแม่ ส่วนพ่อก็ไปมีภรรยาใหม่ เขาเป็นเด็กที่มีปมด้อยมาก เพราะขาดความรักความอบอุ่นทางครอบครัว เธอต้องการคนเอาอกเอาใจเป็นพิเศษตลอดระยะเวลาที่เธอมาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ เธอมักจะก่อปัญหาให้กับพวกครูผู้สอนบ่อย ๆ ครูต้องใช้ความอดทนอย่างมากครูเกรงไปว่า เมื่อพพรคิดจะรักเธอ นพพรจะใช้ความอดทนและเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต”

“ไม่มีทางแก้ไขเลยหรือ?” ผมถามขึ้น

“ยาก” ครูตอบ “ครูมองเห็นทางเดียวเท่านั้น”

“ทางไหนครับ?” ผมถามด้วยความอยากรู้

“ช่วยเธอทางด้านจิตวิญญาณ”

“ครับ...ผมจะพยายามช่วยเธอเท่าที่จะทำได้”

“แต่อย่าให้นักเรียนคนอื่นสับสนในเรื่องนี้ก็แล้วกันนะ ครูเป็นห่วง”

“ครับ” ผมพยักหน้ารับ ก่อนที่จะแยกจากกัน

วันอธิษฐานมาบรรจบครบรอบสัปดาห์อีกครั้ง ผมพบกับแสงดาวที่บ้านพักครูเหมือนเช่นเคย การประชุมอธิษฐานดำเนินไปเหมือนกับทุกครั้งที่ผ่านมา เมื่อถึงตอนที่อธิษฐานเพื่อ ผู้นำประชุมได้พูดขึ้นว่า “ก่อนที่เราจะอธิษฐาน ใครมีปัญหาที่อยากจะให้เราอธิษฐานเพื่อไหม”

เงิบไปสักครู่หนึ่ง ผมจึงยกมือแล้วพูดว่า “ผมอยากจะทำอธิษฐานเพื่อ”

“เรื่องอะไรครับ” ผู้นำถาม

“การเรียนต่อครับ”

“คุณนพจะเรียนอะไรต่อครับ” เสียงหนึ่งถามขึ้น

“ศาสนศาสตร์ครับ”

“โอ...ขอบพระคุณพระเจ้า” ผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ข้างหลังหลุดปากออกมา

ผมแอบชำเลืองมองดูแสงดาว เห็นเธอกำลังมองผมอยู่พอดี ผมแกล้งทำเป็นไม่สนใจ เมื่อการอธิษฐานสิ้นสุดลง ผมลุกขึ้นบิดตัวไปมาแล้วก้าวจะลงจากบ้าน แสงดาวเดินมาพอดีผมขมึนให้เธอนิดหนึ่ง เธอยิ้มตอบพร้อมกับถามว่า “คุณนพจะไปเรียนพระคัมภีร์ที่ไหนล่ะ?”

“กรุงเทพฯ ครับ”

“คุณนพตัดสินใจแน่นอนแล้วหรือคะ?”

“ทำไมถามอย่างนั้นล่ะครับ?” ผมขมวดคิ้วเข้าหากัน

“เอ้อ... ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ดิฉันเป็นห่วง” แสงดาวอีกอีกตอบ “เพราะมีหลายคนที่คุณน่าจะรู้จัก เขาไปเรียนพระคัมภีร์แต่ไปไม่รอดค่ะ มันยากนะค่ะ”

“มันขึ้นอยู่กับความตั้งใจของเราและการนำของพระเจ้า” ผมตอบ

“ดิฉันก็หวังใจเป็นอย่างยิ่งว่า พระเจ้าจะทรงนำคุณค่ะ”

“ขอบคุณมากครับสำหรับความหวังอันนั้น” ผมกล่าวออกมาจากใจจริง

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับแสงดาว ยังคงดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ ผมมีโอกาสดพบเธอเป็นประจำในวันพุธและวันอาทิตย์ ส่วนวันธรรมดาแสงดาวมักจะไปตลาดซื้อของฝากไปให้ผม จนเพื่อนพากันล้อเราทั้งสองตกเป็นเป้าสายตาของครูผู้สอนและเพื่อนร่วมหอพัก

ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปพร้อมกับความรักที่เริ่มครุกรุ่นและเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และแล้ววันปิดเทอมสุดท้ายก็มาถึง ทางโรงเรียนได้จัดงานเลี้ยงอำลาคณะนักเรียนปีสุดท้าย นักเรียนรุ่นผมทุกคนต่างตื่นตื่นที่จะได้เป็นอิสระ และออกไปผจญกับโลกกว้างเสียทีหลังจากเป็นเด็กมาเสียหลายปี ซึ่งตรงกันข้ามกับความรู้สึกส่วนลึกภายในใจของผม ผมไม่อยากจะจากสถาบัน ไม่อยากจะจากแสงดาวไปเลย แสงดาวเองก็คงมีความรู้สึกเช่นเดียวกับผม

เย็นวันนั้นห้องประชุมใหญ่ถูกประดับประดาอย่างสวยงามพอดวงตะวันทอแสงสีส้มทาบกับยอดไม้แลเป็นทางยาว นักเรียนทั้งหมดก็เดินเป็นทิวแถวเข้าสู่ห้องประชุมเสียงหัวเราะต่อกระซิกดังอยู่ทั่วทุกมุม เสียงเพลงจากแผ่นเสียงดังมาแผ่ว ๆ ในเวลาไม่นานนักอาจารย์ใหญ่ก็ก้าวขึ้นสู่เวที ที่จัดไว้หน้าห้องประชุมเสียงต่าง ๆ ค่อย ๆ เงียบลง

“สวัสดิ์นักเรียนที่รักทุกท่าน ข้าพเจ้าในฐานะอาจารย์ใหญ่ประจำโรงเรียนแห่งนี้ รู้สึกเป็นเกียรติและภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่มีโอกาสได้มาพูดในงานเลี้ยงอำลาคณะนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในปีนี้ ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดี กับนักเรียนที่สำเร็จทุกท่านขอให้ทุกคนจงนำเอาวิชาการความสามารถ ที่ได้ร่ำเรียนมาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ...”

หลังจากนั้นอาจารย์ใหญ่ได้อ่านรายชื่อของผู้สำเร็จการศึกษารุ่นนี้ทุกคน ซึ่งมีชื่อของผมรวมอยู่ด้วย ผมพยายามกวาดสายตามองหาแสงดาว แต่ไม่พบเพราะคนมากเหลือเกิน เมื่ออาจารย์ใหญ่อ่านรายชื่อจบ ก็มีกรับประทานอาหารร่วมกัน

ดวงตะวันลับขอบฟ้าไปแล้ว ความมืดค่อย ๆ เคลื่อนตัวเข้าครอบคลุมทั่วบริเวณ แสงไฟจากนีออนสว่างไสว พวกเราได้มอบของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ แก่กันและกัน การเลี้ยงดำเนินไปได้ชั่วคราว ผมก็เล็ดลอดออกมาทางประตูหลังห้องประชุม ก่อนที่จะก้าวพ้นธรณีประตู ก็มีเสียงเรียกดังขึ้นข้างหลัง

“คุณนพคะ รอเดี๋ยวค่ะ”

ผมชะงักทันที เมื่อหันไปก็เห็นแสงดาวริบเดินเข้ามา

“อ้าว...นี่ใคร แสงดาวนั่นเอง” ผมร้องทักอย่างเป็นกันเอง

“ดาวเดินหาคุณนพแทบแย่นี่เอง” เธอยิ้มจนเห็นไรฟัน

“ผมมองหาดาวเหมือนกัน แต่คิดว่าคงจะคุยอยู่กับเพื่อน ๆ จึงไม่ได้ตามหา”

“ดาวอยากจะคุยกับคุณนพหน่อยค่ะ”

“เชิญว่า ไปเลยครับ ผมยินดีเสมอ”

ผมใช้มือเท้าขอบประตูไว้ แสงไฟจากห้องประชุมสว่างพอที่เราทั้งสองจะยืนคุยกันได้ เสียงพวกเพื่อน ๆ ยังคงดังอยู่อย่างไม่ขาดระยะ เมื่อมองออกไปทางด้านนอก เห็นต้นไม้ยืนเป็นเงาตะกุ่มอยู่กลางสนามหญ้า ส่วนทางด้านบน ฟ้านั้นก็มีดาวดวงน้อย ๆ กระจิบระยิบระยับอยู่กลางเวหา สายลมรำเพยมาเบา ๆ

“ดาวรู้สึกใจหาย เมื่อคิดถึงวันที่เราจะจากกัน” เธอกระซิบเบา ๆ

“ผมเองก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน” ผมตอบเสียงต่ำ “แต่เราจะพบกันอีก”

“ดาวคงเหงาและว้าเหว่มาก”

“ผมรู้ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น” ผมอดที่จะสงสารเธอเสียไม่ได้ “แต่เพื่ออนาคตและการรับใช้พระเจ้า...”

“ทำไมพื้นจึงอ้างถึงเรื่องนี้บ่อย ๆ” แสงดาวเปลี่ยนสรรพนามจากคุณมาเป็นพี่

“ดาวต้องเข้าใจเรื่องนี้นะ”

“ไม่อย่างเข้าใจแล้วละ” แสงดาวมีอาการกระด้างนิด ๆ ในทางเสียง

“สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของพี่” ผมเปลี่ยนสรรพนามตัวเองเหมือนกัน “อนาคตจะไม่มี ความหมาย ถ้าหากว่าขาดพระเยซูเป็นเพื่อนร่วมเดินทาง”

“ดาวรู้ค่ะ” เสียงของเธออ่อนลง “พื้นพคะถ้าหากสมมุติ...นี่สมมุติ นะคะ”

“สมมุติเรื่องอะไรครับ” ผมซักสงสัยเมื่อเห็นแสงดาวพูดเป็นนัย

“สมมุติว่า...ถ้ามีคนให้พี่ตัดสินใจเลือกระหว่างดาวกับพระเยซู พี่จะเลือกใคร” เธอพูดยิ้ม ๆ เป็นที่เล่นที่จริง ทำเอาผมต้องนิ่งอึ้ง

“ก่อนที่พี่จะตอบปัญหานี้ พี่อยากจะเล่าเรื่องหนึ่งให้ดาวฟังก่อน มีผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งในประเทศสเปนซึ่งเป็นประเทศปกครองด้วยลัทธิคอมมิวนิสต์ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนที่รักพระเจ้ามาก เธอได้หมั้นกับชายหนุ่มคริสเตียนคนหนึ่ง เมื่อถึงวันเข้าสู่พิธีสมรส ขณะที่ศาสนาจารย์กำลังประกอบพิธีอยู่

เจ้าหน้าที่ตำรวจลับของรัฐบาลก็เข้ามาจับหญิงสาว ในข้อหาขบถต่อรัฐบาลหญิงสาวถูกใส่กุญแจมือ
พรวดไปต่อหน้าต่อตาเจ้าบ่าว หญิงสาวกล่าวอย่างไร้รู้ใหม่?” ผมหยุดมองหน้าแสงดาว

“ไม่ทราบค่ะ” เธอตอบ

“หญิงสาวกล่าวว่า เธอรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าที่เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น เธอพร้อมเสมอที่จะ
เสียสละความสุขของตนเองเพื่อพระคริสต์ เธอยินดีติดคุก ยินดีพรวดจากคนรักยินดีจะตายเพื่อพระเยซู
...”

“นี่คือคำตอบของฟินหรือคะ” แสงดาวถามเร็วปรือ

“ครับ...และพี่ก็คิดว่าดาวก็คงคิดเหมือนพี่ใช่ไหม?”

เจียบ ไม่มีเสียงตอบ

“ดาวจ๊ะ” ผมเรียกชื่อเธอเบา ๆ

“อะไรหรือคะ?” เธอซ่อนตามอง

“ดาวคิดถึงอนาคตของเรามากแค่ไหน?”

“ฟินหมายถึงอะไรคะ?”

“การแต่งงาน” ผมโผล่งออกไป

“ดาวต้องการเรียนให้จบก่อนคะ” เธอบอก “แล้วฟินล่ะจะเรียนศาสนศาสตร์กี่ปี?”

“ประมาณสามปี แต่...พี่อยากจะแต่งงานปีหน้านี้”

“จะดีหรือคะ?”

“ผมจะไปปรึกษาผู้ใหญ่ก่อน ถ้าเพื่อพร้อมแล้ว เราทำพิธีหมั้นกันก่อนก็แล้วกัน” ผมบอกดาว
ด้วยความตื่นเต้น “พี่อยากจะฝากเรื่องนี้ให้ดาวอธิษฐานมาก ๆ “

“คุณพ่อของดาวจะคิดอย่างไรก็ไม่ทราบ” แวดตาของดาวมีความวิตกกังวล

“ผมตั้งใจที่จะเยี่ยมท่านในเร็ว ๆ นี้ เพื่อจะพูดเรื่องนี้”

“ดีค่ะ ดาวยินดีเป็นผู้นำทาง” เธอพูดยิ้ม ๆ

“พี่ตั้งใจได้มั้คฤเทศก์ที่แสนดี”

เราจากกันในครั้งนี้ด้วยความเข้าใจอันดีต่อกัน ผมกลับถึงหอพักพร้อมกับพวกเพื่อน ๆ ความสุข
ความปีติยินดีได้หลังไหลเข้าสู่จิตใจของผมเมื่อก้มหน้าลงอธิษฐานต่อพระเจ้า ก่อนที่จะม่อยกลับไป

เป็นเนื้ออันเดียวกัน

จักรยานยนต์สีแสดคันเล็ก ๆ เลี้ยวปราดเข้ามาจอดหน้าหอพัก ชายวัยกลางคนในชุดสีทากิ สวมหมวกแก๊ปก้าวลงมาจากรถ เขาสอดสายสายตาไปมา ผมวางมือจากเตารีดคว้าเสื้อที่แขวนข้างฝาามาใส่ แล้ววิ่งไปหาบุรุษไปรษณีย์ผู้หนึ่งที่ เขาหันมาทางผมพร้อมกับร้องบอกว่า “มีจดหมายถึงคุณนพพร มีชื่อนี้ไหมครับ”

“ชื่อผมเองครับ” ผมบอกแก่เขา ผมรับจดหมายจากมือของเขาพร้อมกับกล่าวคำขอบคุณ เมื่อดู จ่าหน้าซองแล้วผมเดาออกได้ทันทีว่า เป็นจดหมายจากอาจารย์สันท์ศิษยาภิบาลคริสตจักรที่กรุงเทพฯ ผลอ่านจดหมายพลางเดินไปพลาง

“คุณนพพรที่รักในพระคริสต์

ผมได้รับจดหมายของคุณทั้งสามฉบับแล้ว ถึงการที่คุณจะเดินทางมาเรียนศาสนศาสตร์ที่ กรุงเทพฯ คุณขออาศัยพักอยู่ในบริเวณคริสตจักรของเราชั่วคราว คุณบอกว่าจะช่วยงานในคริสตจักรเรา บ้าง ในการสอนเด็กและช่วยงานของเยาวชนเรื่องนี้คณะกรรมการคริสตจักรได้พิจารณาแล้ว มีมติให้คุณมาพักอาศัยอยู่ในคริสตจักรได้

ผมในฐานะของศิษยาภิบาลกับครอบครัวยินดีต้อนรับคุณนพพรอย่างยิ่ง ทางคริสตจักรมีเงินช่วยเหลือคุณบ้างถ้าคุณออกประกาศ เยี่ยมเยียนหรือนำประชุมเป็นครั้งคราว ถ้าคุณพร้อมเมื่อไหร่ก็ เดินทางมาได้ทันที

ขอแสดงความนับถือในพระคริสต์

สันท์

ผมพับจดหมายใส่กระเป๋าเสื้อ พลางนึกโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐานใน ครั้งนี้ ผมรีบกลับมรีดผ้าที่เหลืออยู่ให้เสร็จ แล้วเดินไปยังบ้านครูผู้ควบคุมหอพัก บอกท่านว่าผมจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ในวันพรุ่งนี้เช้า ท่านแสดงความยินดีและให้คำแนะนำหลายอย่างในการดำเนินชีวิต ในเมืองหลวงแล้วผมก็รีบไปโทรศัพท์ทางไกล ขอให้อาจารย์สันท์กรุณาไปรับผมที่สถานีขนส่งสายเหนือในวันรุ่งขึ้น เกือบเที่ยงผมจึงกลับมาหอพักจัดการเก็บเสื้อผ้าที่จำเป็นลงกระเป๋าเดินทาง พร้อมทั้งจะออกเดินทาง

รุ่งเช้าอย่างเข้ามาถึงอย่างรวดเร็ว ผมหิ้วกระเป๋าลงจากหอพัก เพื่อน ๆ หลายคนรู้ข่าวเข้า ต่างก็ ตามมาส่งที่สถานีขนส่งแสงดาวก็มาส่งผมด้วย ท่าทางของเธอดูซึมเศร้า ผมได้ปลอบใจเธออยู่เป็น เวลานาน จนกระทั่งเธอคลายความเศร้าลงไปมากพอดีก็ได้เวลาที่รถจะเคลื่อนออกจากสถานี

“พื้นพอย่าลืมส่งข่าวให้ดาวรู้ด้วยนะคะเมื่อถึงกรุงเทพฯ” เธอบอกผมทางหน้าต่างรถ

“ครับ...พีจะรายงานค่านที่สุดเลย” ผมตอบยิ้ม ๆ

กว่าผมจะมาถึงกรุงเทพ ๆ ก็เวลาโพล้เพล้แล้ว อาจารย์สั่งให้นำรถยนต์ส่วนตัวของท่านมารอรับผมอยู่ก่อนแล้ว ท่านได้พาผมไปรับประทานอาหารเย็นที่ร้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งย่านสถานีหลังจากนั้นก็พาผมดิ่งกลับคริสตจักรซึ่งเป็นที่ท่านพักอาศัยอยู่ทันที

“อยู่บ้านด้านหลังเป็นที่พักของคุณครับ” อาจารย์สั่งบอกผมเมื่อรถจอดสนิทแล้ว “ตอนแรกผมกับภรรยาคิดที่จะให้คุณพักอยู่ชั้นบนของคริสตจักร แต่เกรงว่าจะไม่สะดวกเรื่องห้องน้ำ และพอดีก็มีห้องว่างอยู่ด้านหลังห้องหนึ่ง ที่นั่นสะดวกสบายดี เชิญไปดูด้วยกันครับ”

“ขอบคุณครับอาจารย์” ผมกล่าวด้วยความซาบซึ้งในความเมตตาของท่าน

บ้านที่ผมพักเป็นห้องเล็ก ๆ มีห้องเพียงห้องเดียว ตรงมุมห้องมีโต๊ะเขียนหนังสือตั้งอยู่ตัวหนึ่ง อีกด้านหนึ่งเป็นเตียงนอน ถัดออกไปเป็นห้องครัวติดกับห้องน้ำ ผมจัดการอาบน้ำชำระร่างกายเสร็จเรียบร้อย ก็เป็นเวลาที่คุณอาจารย์สั่งให้เรียกไปทานอาหารว่างที่บ้านของท่านซึ่งตั้งอยู่ด้านหนึ่งของคริสตจักร

ที่โต๊ะอาหารผมได้รู้จักกับภรรยาของคุณอาจารย์พร้อมทั้งลูกเล็ก ๆ สองคน เท่าที่ผมสังเกตดูครอบครัวของคุณอาจารย์ รู้สึกว่าเป็นครอบครัวที่มีความสุขครอบครัวหนึ่ง ภรรยาของคุณอาจารย์เป็นคนรูปร่างผอมบาง ร่าเริงยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ และคุยเก่งอย่างเป็นกันเองสมกับที่เป็นภรรยาของศิษยาภิบาล ส่วนลูกเล็ก ๆ ทั้งสองคนก็เรียบร้อยน่ารัก ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากการอบรมสั่งสอนอย่างถูกต้องจากคุณพ่อคุณแม่แน่นอน

ครอบครัวของคุณอาจารย์สั่งให้มีส่วนช่วยผม อย่างมากมายในการเรียนพระคัมภีร์ตลอดระยะเวลาพิเศษ เมื่อขณะที่ผมประสบกับอุปสรรคปัญหาไม่ว่าด้านไหน ผมมักจะไปปรึกษากับอาจารย์เสมอ ซึ่งท่านเองก็ไม่ได้รังเกียจจริงจังอะไร

ผมได้มีโอกาส ขึ้นเทศนาพระวจนะของพระเจ้าเป็นบางอาทิตย์ เมื่ออาจารย์สั่งให้คิดดูว่าไม่สามารถที่จะเทศนาได้ นอกจากนั้นยังได้ช่วยในการประชุมเยาวชน การประกาศและงานอื่น ๆ ของคริสตจักร

เมื่อมีเวลาว่าง ผมจะรีบเขียนจดหมายไปคุยกับแสงดาวทันที ผมบอกเธอถึงความเคลื่อนไหวทุกระยะของผม ขณะนี้ความรักของเราทั้งสองเริ่มสุกงอม พักตัวจนแก่เต็มที่ พร้อมทั้งจะเดินเคียงคู่กันเข้าสู่พิธีวิวาห์ ผมได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษาอาจารย์ในเย็นวันหนึ่ง ขณะที่อาจารย์นั่งเล่นอยู่กับครอบครัวที่สนามหญ้าหน้าคริสตจักร

“เป็นไงนพพร ปิดเทอมเมื่อไหร่?” อาจารย์ถามทันทีที่เห็นผม

“อีกสามเดือนกว่าครับอาจารย์” ผมตอบอย่างนอนน้อม

“การเรียนเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ยากหน่อยครับ แต่พอจะดู ๆ ไถ ๆ ไปได้” ผมตอบตามความจริงพร้อมกับหันไปดูลูกเล็ก ๆ ของอาจารย์วิ่งเล่นอย่างสนุกสนานกลางสนามหญ้า

“อาจารย์ครับ” ผมเรียกเบา ๆ

“มีอะไรหรือคุณนพ?”

“ผมมีปัญหาคะปรึกษาอาจารย์ เชิญไปทางนั้นหน่อยได้ไหมครับ”

“อ้อได้สิ” ว่าแล้วอาจารย์ก็ลุกตามผมไปที่ใต้ต้นมะพร้าว

“มีปัญหาคะไรหรือ?” อาจารย์ถามขึ้นหลังจากที่นั่งลงบนม้านั่งเรียบร้อยแล้ว

“ผมกำลังคิดจะแต่งงาน” ผมบอกอาจารย์เบา ๆ

“แต่งกับผู้หญิงที่คุณนพเคยเล่าให้ผมฟังนั้นหรือ?”

“ครับ คนนั้นแหละ เธอชื่อแสงดาวครับ”

อาจารย์เงยไปสักครู่พร้อมกับถอนใจหนัก ๆ จนผมรู้สึกอึดอัดใจเพราะแสดงว่าอาจารย์กำลังใช้ความคิด

“คุณนพคิดดีแล้วหรือ?...” อาจารย์ถามพร้อมกับจ้องหน้าผม

“อาจารย์หมายความว่าอย่างไรครับ?” ผมถามงง ๆ

“ผมหมายความว่า คุณพร้อมทุก ๆ ด้านแล้วหรือ ทางที่อยู่อาศัย ทางด้านการเงิน ทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจ... โดยเฉพาะทางด้านจิตใจที่สำคัญมากที่สุด ผมเป็นห่วง”

“พร้อมแล้วบางอย่างครับ” ผมตอบด้วยความไม่มั่นใจเท่าใดนัก

“คุณนพคิดจะแต่งเมื่อไหร่?”

“ตอนโรงเรียนปิดเทอมครับ?”

“แต่คุณยังจะเรียนต่ออีกปีมิใช่หรือ?”

“ครับ...” ผมพยักหน้ารับ

“แต่งแล้วจะอยู่ที่ไหน?” สีหน้าของอาจารย์มีแวววิตกกังวล

“เช่าบ้านอยู่ครับ”

“ผมเป็นห่วงคุณมากจริง ๆ ครับคุณนพ” อาจารย์บอกด้วยใจจริง “ระยะแรกของการแต่งงาน คุณจะต้องมีเวลาอยู่กับคู่สมรสสักระยะหนึ่ง อย่างน้อยหนึ่งปีเพื่อจะได้คุ้นกันและเพื่อจะได้ปรับนิสัยหรือข้อบกพร่องให้เข้ากันได้ เจ้าสาวเองก็ต้องการเวลาช่วงนี้มากที่สุด”

ผมนั่งฟังอาจารย์สัณห์พูดอย่างเงียบ ๆ

“แต่ถ้าคุณแต่งงานในขณะนี้ คุณก็ยังคงต้องเรียนหนังสือต่อไป ผมเกรงว่าจะเกิดปัญหาต่อไป ภายหน้า ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเกิดปัญหาในระยะแรกเสียแล้ว ต่อไปก็ยากที่ครอบครัวจะมีความสุขได้ คนที่เคยประสบความสำเร็จได้แนะนำว่า สามปีแรกของการแต่งงาน สามภรรยาจะต้องอยู่ด้วยกันตลอดเวลา ถ้าผ่านสามปีนี้ได้แล้ว ครอบครัวก็จะเข้าสู่ประตูทองของชีวิต ผมก็ได้ใช้หลักนี้ในการปฏิบัติในชีวิตของผมกับภรรยา...” อาจารย์หยุดหายใจนิดหน่อย”

คุณนพลองคิด ถ้าหากเจ้าสาวถูกปล่อยทิ้งไว้ตลอดทั้งวัน ขณะที่คุณไปเรียนหนังสือ และบางวันคุณก็ต้องเรียนตอนกลางคืนด้วย ภรรยาของคุณจะเหงาหรือว่าเหว่ขนาดไหน คิดดูให้รอบคอบก่อนนะครับ มิใช่ผมไม่เห็นดีหรือคัดค้านไม่เห็นด้วยการแต่งงานของคุณ แต่ผมหวังดีและปรารถนาจะเห็นครอบครัวของคุณมีความสุขอย่างแท้จริง และอีกอย่างหนึ่งหลักประกันในชีวิตของคุณจะต้องมั่นคงพอ”

“อาจารย์หมายความว่าอย่างไรครับ?”

“ผมคิดถึงทางการเงิน มีใครให้ทุนสนับสนุนคุณหรือเปล่า?”

“มีครับในตอนนี้ แต่เมื่อแต่งงานไปแล้ว เขายังจะสนับสนุนผมต่อไปหรือเปล่าผมไม่ทราบ”

“นั่นนะซิ...เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมากทีเดียว จริงอยู่เราต้องอาศัยความเชื่อ แต่ความเชื่อของเราจะต้องมีเหตุมีผล ครอบครัวของผมยินดีที่จะเป็นที่ปรึกษาของคุณนพล ถ้ามีเรื่องอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ ผมก็จะช่วยอย่างเต็มที่”

“ขอบคุณมากครับ” ผมยกมือไหว้อาจารย์

“ให้คุณอธิษฐานต่อพระเจ้าในเรื่องนี้ต่อไป” อาจารย์แนะนำ “อีกสองสามวันค่อยมาคุยกับผมใหม่”

ผมจากอาจารย์สั่นห้ำด้วยสมองหนักอึ้ง ผมได้อธิษฐานเรื่องนี้ต่อพระเจ้าเป็นเวลาหลายชั่วโมง เพื่อขอทราบพระประสงค์ที่ดีเลิศจากพระองค์ จากนั้นผมก็ได้เขียนจดหมายถึงแสงดาวอีกฉบับหนึ่ง

ดาวที่รัก

พี่ได้นำเรื่องการแต่งงานของเราทั้งสอง ปรึกษากับอาจารย์สั่นห้ำแล้ว ท่านได้ให้ข้อเสนอแนะที่ดีหลายอย่าง เช่น ดาวควรจะรอให้พี่เรียนจบเสียก่อน เมื่อมีงานมีการแล้วจึงค่อยแต่ง พี่เองก็ยังตัดสินใจไม่ถูก ถ้าเราแต่งงานกันตอนนี้ เราจะต้องอาศัยความเชื่ออย่างมาก และดาวเองจะต้องอดทนในขณะที่พี่เรียนหนังสือ

พี่ได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเปิดหนทางสำหรับเราทั้งสอง หวังว่าจะได้รับจดหมายตอบจากดาวด่วนที่สุด

รัก
นพพร

สามวันต่อมา ผมก็ได้รับจดหมายตอบจากแสงดาว เธอบอกว่าเธอพร้อมที่จะเข้าสู่พิธีสมรส เพราะอยู่ที่บ้านก็อยู่ด้วยความเชื่อเหมือนกัน ไหน ๆ เชื่อแล้วก็เชื่อให้ตลอดไป ผมจึงได้นำเรื่องนี้ ไปปรึกษากับอาจารย์สัณห์อีกครั้งหนึ่งในตอนเย็น ท่านไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงแต่ว่าท่านยินดีที่จะเป็นผู้ประกอบพิธีและเทศนาในพิธีของเราทั้งสอง โดยจะจัดขึ้นที่คริสตจักรในปลายเดือนมีนาคมที่จะถึงนี้

วันแต่งงานของเราได้ถูกกำหนดขึ้น ผมเขียนจดหมายไปบอกแสงดาวให้เธอรู้ตัว เพื่อจะได้เดินทางมาเสียแต่เนิ่น ๆ ผมขอให้เธอพักอยู่บ้านอาจารย์เป็นการชั่วคราวก่อน จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน

เราทั้งสองต่างรอคอยวันแห่งความสุขที่จะมาถึงในเวลาไม่ช้านี้ด้วยใจจดจ่อ ผมกับแสงดาวได้ใช้เวลาที่เหลืออยู่ในการพิมพ์บัตรเชิญ ทำของชำร่วยและเตรียมสถานที่ มันช่างเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขเหลือที่จะประมาณได้

และแล้วในที่สุด วันแห่งการรอคอยก็ได้ย่างเยื้องมาถึงตอนเช้าเราทั้งสองได้ไปจดทะเบียนสมรสที่อำเภอ เสร็จเรียบร้อยแล้วไปทานอาหารเที่ยงด้วยกัน ตกตอนบ่ายสถานที่สำหรับทำพิธีก็พร้อมแล้ว เสียงเพลงหวานขึ้นได้แผ่ซ่านไปทั่วบริเวณห้องประชุม แยกหรือที่ได้รับเชิญพากันทยอยเข้านั่งในที่ประชุม

ผมเดินและแสงดาวเข้าสู่พิธีศักดิ์สิทธิ์ด้วยใจเต็มระทึกอย่างไม่เป็นลำดับ

“บัดนี้ นายนพพร ชารินทร์” อาจารย์สัณห์ผู้ประกอบพิธีเรียกชื่อผมเสียงดัง “ในพระวาระของพระเจ้าตรัสสั่งสอนผู้เป็นสามีไว้ดังนี้

“สามีจงรักภรรยาของตนเหมือน อย่างที่พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรนั้น เพื่อพระองค์จะได้คริสตจักรที่มีสง่าราศี ไม่มีตำหนิรอยย่นหรือมลทินอื่น ๆ อย่างหนึ่งอย่างใดเลย แต่บริสุทธิ์และปราศจากคำหิเช่นนั้นแหละสามีควรรักภรรยาของตน”

อาจารย์สัณห์หันไปมองแยกหรือที่นั่งอยู่ข้างหน้านิดหนึ่งแล้วกลับมามองหน้าของแสงดาว พร้อมกับกล่าวว่า “นางสาวแสงดาว นิมิตรหมาย...” แสงดาวสะอื้นนิดหนึ่ง

“พระวาระของพระเจ้า สั่งสอนภรรยาไว้เหมือนกันว่าภรรยาจงยอมฟังสามีของตน เหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่าสามีนั้นเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร โดยที่พระองค์เป็นผู้ช่วยให้รอดคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์นั้นใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการนั้น” อาจารย์หยุดครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อไปอีกว่า

“และสำหรับคู่สมรสทั้งสองคน พระคริสต์ได้สั่งสอนไว้ดังนี้ “จงยอมรับฟังซึ่งกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระคริสต์พระเจ้าทรงผูกพันกันด้วยการสมรส โดยใช้ชีวิตของมนุษย์เป็นเครื่องพันธนาการ และเป็นศูนย์กลางของชีวิต เมื่อชายหญิงได้เลือกคู่ครองของตนแล้ว และมาถึงวาระที่เขาทั้งสองยินดีและเต็มใจจะประกาศการร่วมสัมพันธ์ไมตรีกัน โดยเปิดเผยตลอดชีวิตเขาทั้งสองได้มาอยู่หน้าแท่นบูชา อันควรแก่การสักการะเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ การกระทำเช่นนี้คู่สมรสได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า และกำลังเดินตามวิถีทางที่จะนำไปถึงความสุขอันแท้จริงที่ท่านที่รัก...”

ท่านผู้ประกอบพิธีมองไปยังผู้เข้าร่วมประชุม ทุกคนอยู่ในอาการสงบ อาจารย์จึงพูดต่อไปว่า “การผูกพันซึ่งท่านทั้งสองกำลังประกอบขึ้น ณ บัดนี้ เป็นการผูกพันที่ใกล้ชิดสนิทสนมที่สุด เป็นการผูกพันที่สุภาพอ่อนโยนมากที่สุด และเป็นสัมพันธ์ภาพที่ก่อรากฐานขึ้นบนประสบการณ์ และด้วยความรักใคร่ของแต่ละฝ่าย สำหรับคนที่เชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ย่อมเชื่อว่าการสมรสคือการผูกพันกัน ต่อหน้าพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงสถาปนาการแต่งงาน เพื่อให้มนุษย์มีความสุขและมีสวัสดิภาพถาวรอันแท้จริง...”

“พระวาทะของพระเจ้าสั่งสอนเราว่า

“ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้

ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่จองหอง

ไม่กระทำสิ่งที่น่ากระดากอาย

ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว

ไม่มีใจหงุดหงิด ไม่ช่างจดจำความผิดของผู้อื่น

ไม่ยินดีเมื่อมีการประทุติพิต แต่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประทุติชอบ

ไม่แคะไค้คู่ขี้ความผิดของผู้อื่น และเชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ

และมีความหวังอยู่เสมอ และทนเอาทุกอย่าง...”

ผมหันไปดูหน้าของแสงดาว แวตั้นตั้นยังปรากฏบนใบหน้า เธอหันมายิ้มให้ผมนิดหนึ่ง อาจารย์สั่นห้คงกล่าวต่อไป

“เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงพิพยนตร์พิพกรรมและต่อหน้าที่ผู้ที่มาเป็นสักขีพยานในที่นี้ว่า นายนพพร ธารินทร์ จะรับนางสาวแสงดาว นิमितหมาย ไว้เป็นภรรยาของท่านหรือ? ท่านจะรักเธอและปลอบประโลมเธอ ให้เกียรติแก่เธอและจะพิทักษ์รักษาเธอไม่ว่ายามสุขหรือยามทุกข์ โดยสัญญาว่า จะสงวนหญิงนี้ไว้ในพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ และจะเลิกสัญญาไม่ได้จนกว่าพระเยซูคริสต์จะ

เสด็จกลับมา หรือจนกว่าพระเจ้าจะทรงแยกคนทั้งสองด้วยความตาย ท่านให้สัญญาอย่างนั้นหรือ?”
อาจารย์ถามผม

“ข้าพเจ้าขอสัญญาอย่างนั้นครับ” ผมตะกุกตะกักตอบไป

อาจารย์หันไปทางแสงดาวข้างแล้วกล่าวขึ้นว่า

“เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงพิพเนตรพิพกรรมและต่อหน้าผู้ที่มาเป็นสักขีพยานใน
ที่นี่ว่า นางสาวแสงดาว นิมิตหมาย จะรับนายนพพร ธารินทร์ ไว้เป็นสามีของท่านหรือ? ท่านจะรักเขา
และปลอบประโลมใจเขา ให้เกียรติแก่เขา และจะพิทักษ์รักษาเขาไม่ว่ายามสุขหรือยามทุกข์ โดยสัญญา
ว่าจะสงวนชายนี้ไว้ในพันธสัญญาบริสุทธิ์ จะเลิกสัญญาไม่ได้จนกว่าพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา
หรือจนกว่าพระเจ้าจะแยกท่านทั้งสองด้วยความตาย ท่านสัญญาอย่างนั้นหรือ?” อาจารย์ถามแสงดาว

“ดิฉันขอให้สัญญาอย่างนั้นค่ะ” แสงดาวตอบเสียงสั้น

อาจารย์บอกให้ผมกับแสงดาวหันหน้าเข้าหากันและจับมือกันไว้ และให้ผมพูดซ้ำ ๆ ตาม
อาจารย์ว่า

“ข้าพเจ้านายนพพร ธารินทร์ ขอรับนางสาวแสงดาว นิมิตหมายไว้เป็นภรรยาของข้าพเจ้า และ
สัญญาว่าจะรับใคร่ผูกพันเธอ อย่างสิ้นสุดดวงใจ และจะพิทักษ์รักษาเธอด้วยทรัพย์สมบัติทั้งหมด ซึ่ง
เป็นส่วนของข้าพเจ้า และจะให้เกียรติทั้งหมดแก่เธอและจะร่วมส่วนพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า”

เสร็จแล้วอาจารย์ก็บอกให้เจ้าสาวพูดตามอย่างเดิมว่า

“ข้าพเจ้านางสาวแสงดาว นิมิตหมาย ขอรับนายนพพร ธารินทร์ไว้เป็นสามีของข้าพเจ้า คุณจะไปไหน
ข้าพเจ้าขอติดตามคุณไปที่นั่น คุณพักอยู่ ณ ที่ใด ข้าพเจ้าจะพักอยู่กับคุณที่นั่นญาติของคุณจะ
เป็นญาติของข้าพเจ้า และพระเจ้าของคุณจะเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า”

อาจารย์เงยไปสักครู่หนึ่ง เด็กในชุดสีขาวเดินถือกล่องแหวนเข้ามายื่นให้แก่อาจารย์ ท่านรับ
ไปแล้วเปิดหีบแหวนออกมาวางหนึ่ง พร้อมกับพูดต่อหน้าที่ประชุมว่า “แหวนนี้เป็นวงกลมต่อกันสนิท
ไม่มีที่สิ้นสุด และทองคำเป็นธาตุบริสุทธิ์ ทั้งเป็นวัตถุทนทาน ด้วยลักษณะเหล่านี้แหวนทองคำจึงเป็น
เครื่องหมายแสดงถึงความยืนยาวนานของความรักที่จะทำลายสูญไปเสียมิได้ นี่เป็นพันธสัญญาแห่ง
ความเชื่อของบุคคลทั้งสองซึ่งให้สัญญาแก่กันและกันทั้งสองฝ่าย โดยการให้และการรับแหวนจากกัน
และกันเครื่องหมายนี้แสดงถึงความบริสุทธิ์ และเป็นการพลีและเสียสละอย่างไม่มีวันสิ้นสุด
เครื่องหมายแห่งการสมรสนี้เป็นตราประทับใจของท่านทั้งสองตลอดกาลนาน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
เป็นนิจนิรันดร์กาลเทอญ”

อาจารย์สัณห์ได้มอบแหวนให้ผมนำไปสวมที่นิ้วมือของแสงดาว และนำอีกวงหนึ่งยื่นให้แก่แสงดาวสวมนิ้วมือให้ผมเสร็จแล้วเราทั้งสองคนก็คุกเข่าต่อหน้าอาจารย์ ที่ประชุมได้ร้องเพลงอีกบทหนึ่ง จากนั้นก็มีเพลงพิเศษจากคณะเยาวชน จบแล้วอาจารย์ได้เป็นผู้อธิษฐาน

“ตามที่นายพนพร ธารินทร์ และนางสาวแสงดาว ได้ตกลงใจกันเข้าร่วมในพิธีบวชครั้งนี้ ซึ่งพระเจ้าและแขกผู้มีเกียรติเป็นพยาน ณ ที่นี้ โดยอาศัยอำนาจที่ได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพเจ้าขอประกาศว่า ท่านทั้งสองเป็นสามีภรรยากันแล้ว และได้ผูกพันกันด้วยพิธีสมรสอันบริสุทธิ์นี้ เมื่อพระเจ้าได้ทรงผูกพันคนทั้งสองนี้แล้วอย่าให้มนุษย์คนใดบังอาจแยกเขาออกจากกัน...”

จากนั้นอาจารย์ได้กล่าวอวยพรว่า

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ท่านทั้งสองจงร่วมกันเดินไปตามวิถีของชีวิตอย่างเคียงบ่าเคียงไหล่ จงให้ความรักเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในการเกี่ยวกับงานของท่านทุกด้าน จงให้แหวนที่ท่านสวมแก่กันและกันนั้นเป็นเครื่องหมายว่า นี่แหละคือสัญญาลักษณ์แห่งความรักและความสุขที่ไม่รู้สิ้นสุด ขอให้พระคริสต์ทรงเป็นประมุขในครอบครัวของท่านทั้งสอง และอัญเชิญพระเยซูคริสต์ให้ทรงเป็นผู้รับเชิญประจำบ้านของท่านเสมอ ในเมื่อท่านนั่งลงรับประทานอาหาร จงให้พระเยซูคริสต์ร่วมฟังการสนทนาของท่านทุกครั้งและขอให้พระพรหลังไถ่ลงมาจากสวรรค์ประสิทธิ์ประสาทพรให้ครอบครัวใหม่ของท่านเพิ่มพูนทวีความสุข ความเจริญ จนจิตใจของท่านจะเปี่ยมล้นไปด้วยพระพรแห่งพระคุณ และความรักของพระองค์ ซึ่งคลบวันกาลให้การสมรสของท่านมีแต่ความผาสุกตลอดไป

“ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรท่านและปกป้องรักษาท่าน ขอให้พระพักตร์ของพระองค์ ทรงส่องสว่างในชีวิตของท่านทั้งสองและแสดงมหากรุณาธิคุณแก่ท่าน ขอให้พระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน ข้าพเจ้าขอสิ่งเหล่านี้ในพระนามของพระบิดาเจ้า คือพระเยซูคริสต์พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ อามิน.....”

อาจารย์สัณห์หยุดกลืนน้ำลายนิดหนึ่ง รู้สึกว่าท่านเหนื่อยเหงื่อเม็ดโต ๆ ผุดตามใบหน้า ท่านล้างผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับ ท่านให้ผมคล้องแขนกับแสงดาวหันหน้าไปทางผู้เข้าร่วมประชุม แล้วท่านกล่าวต่อที่ประชุมว่า

“ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านรู้จักกับ...นายพนพร ธารินทร์ ผู้เป็นสามี กับนางแสงดาว ธารินทร์ผู้เป็นภรรยา สวัสดิ์”

ชีวิตข้าฯ ขอมอบถวาย

วันเวลาแห่งความสุขสดชื่นได้ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนติดปีกบิน หกเดือนเป็นเหมือนอาทิตย์เดียว ผมยังคงไปเรียนศาสนศาสตร์ตามปกติ ปล่อยให้แสงดาวอยู่บ้านเพียงคนเดียวระยะหลัง ๆ นี้แสงดาวเปลี่ยนไปมาก เธอแสดงอารมณ์หงุดหงิดบ่อย ๆ ผมเองพยายามหาทางแก้ไข แต่ดูเหมือนว่ายากเต็มที

“ทำไมพีนพกลับมาบ้านช้านักละคะ?” เธอถามขึ้นทันทีที่เห็นผมกลับมาถึงบ้านในเย็นวันหนึ่ง

“รถติดน่าดูเลยดาว...” ผมบอกเธอพร้อมกับลงถอดรองเท้า

“ถ้ากลับช้าอย่างนี้ทุกวันก็แย่ชะซี” แสงดาวขึ้นเสียงนิค ๆ

“อ้าว...จะทำอย่างไรได้”

“มีข้อแก้ตัวทุกวันเชียว” เธอว่าใส่หน้าผม

“นี่ดาว” ผมพูดเสียงดังพร้อมกับจ้องหน้าเธอ “พี่คิดว่าเราต้องปรับความเข้าใจกันในเรื่องนี้เสียแล้วละ”

ผมหยิบพระคัมภีร์ออกจากย่ามขึ้นมา

“ไม่ปรับปรับอะไรทั้งนั้น” ภรรยาผู้น่ารักของผมพูดสะบัดหน้า เดินลงบันไดปังปังเข้าไปในห้องนอน ผมรีบคว้าแขนเธอไว้

“อย่ามายุ่งนะ!” เธอสะบัดแขนจากมือของผม

ผมเดินตามหลังเธอไปคิด ๆ แสงดาววิ่งไปที่เตียงแล้ว พูพหน้าลงร้องไห้ร้องไห้เป็นการใหญ่ เธอใช้เท้าถีบข้าวของที่วางอยู่ข้างเตียงล้มระเนระนาด

“ดาว” ผมจับบ่าเธอเขย่าเบา ๆ “ฟังพี่ก่อนซิ เราเป็นสามีภรรยากันนะ มีอะไรก็พูดกันได้ ถ้าพูดกันไม่ได้แล้วจะปรึกษากับใครล่ะ”

“ฮี...พูดกันได้” เธอพูดน้ำเสียงแอมเยาะเย้ย

“เราเป็นคริสเตียนนะดาว ต้องเชื่อตามที่พระคัมภีร์สอนไว้ พระคัมภีร์สอนไว้ว่า “ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ” เธอตำทับผม “อะอะอะอะไรที่พระคัมภีร์ขึ้นมาอ้าง จะให้เชื่อแต่เพียงอย่างเดียว”

“ก็เราเป็นคริสเตียนมิใช่หรือ ถ้าไม่เชื่อพระคัมภีร์แล้วจะเชื่อใครเล่า?”

“ที่บังคับให้ดาวเชื่อตะพึดตะพือ เชื่อแบบทาสนะซี” แสงดาวหยุดหอบนิดหนึ่ง “ที่ข้อพระคัมภีร์ที่ว่า สามีจงอยู่กินกับภรรยาด้วยความเข้าใจในเธอ จงให้เกียรติแก่เธอ เพราะว่าเธอเป็นเพศที่อ่อนแอว่า พีนพก็ทำตรงกันข้าม และพยายามโกหกดาวอยู่เรื่อยเชียว”

“พี่โกหกดาวเรื่องอะไร?” ผมถามง ๆ

“หลายเรื่อง!” เธอตอบ

“ขอยกตัวอย่างได้ไหม?”

“พี่นพไม่ได้รักดาวจริง”

“ทำไมดาวจึงพูดเช่นนั้นล่ะ!”

“ถ้าพี่นพรักดาวจริงก็คงไม่ปล่อยให้ดาวอยู่คนเดียวอย่างนี้หรอก ดาวเหงาและว้าเหว่ กว่าพี่จะกลับถึงบ้านก็ตกเย็น บางวันก็ตึกตื่นเที่ยงคืน”

“ดาว...” ผมพยายามอธิบาย “เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้านะ จำเป็นที่จะต้องมีความอดทนเป็นพิเศษ”

“ฮึ...อดทน เขิญพื่อคนไปคนเดียวเถอะ ดาวไม่เอาด้วยแล้ว”

เราทั้งสองต่างคนต่างเงียบไปสักครู่ เสียงหนึ่งกระซิบอยู่ในใจของผมว่า ผมผิดพลาดในเรื่องนี้มากทีเดียว การดำเนินชีวิตในครอบครัวเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ผมหวนระลึกถึงคำเตือนของอาจารย์ต้นหิ้นมา ความจริงถ้าจะยอมฟังคำแนะนำของท่านอาจารย์สักนิด ก็มีความอดทนรออีกสักหนึ่งปี เหตุการณ์เช่นนี้คงจะไม่เกิดขึ้น

“ที่ดาวพูดเมื่อก็ หมายความว่าอย่างไร?” ผมถามไม่เข้าใจ

“ดาวอยากจะกลับบ้าน”

“กลับไปทำไม?”

“ดาวจะไปตามทางของดาว” เธอจ้องหน้าผมราวกับเห็นสัตว์ประหลาด

“หมายความว่า...ดาวอยากจะหย่าอย่างนั้นหรือ?”

เธอพยักหน้ารับ

“แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนเรื่องนี้นะดาว คิดดูให้ดี”

“ใช่ คิดดีแล้ว พี่นพคิดดูซิ หกเดือนกว่าแล้วที่เราแต่งงานกัน พี่นพไม่เคยพาดาวออกไปไหนมาไหนเลย ปล่อยให้ดาวหมกอยู่กับบ้านตลอดเวลา ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน โรคประสาทจะกินตายอยู่แล้ว”

“ข้อนี้พี่เองยอมรับว่า พี่บกพร่องมากจริง ๆ ทั้งนี้เนื่องจากพี่ห่วงการเรียนมากไป กลัวว่าจะสอบไม่ได้คะแนนตัวเอง” ผมบอกเธอเสียงแผ่ว

ในดวงตาของแสงดาวเริ่มมีน้ำใส ๆ ไหลออกมาอีก เธอสะอื้นให้เบา ๆ ผมโอบกอดเธอไว้

“พี่นพ” เธอเรียกชื่อผมเบา ๆ “ดาวผิดหวังในตัวพี่มาก”

“ใช่...พี่รู้ดี” ผมพยักหน้ารับ “ดาวคิดว่าจะได้แต่งงานกับเทพบุตร แต่เมื่อแต่งงานแล้วกลับกลายเป็นว่าเทพบุตรนั้นก็มนุษย์ธรรมดาดีเองใช่ไหม?”

แสงดาวเริ่มร้องไห้เสียงดังอีก ผมรีบเอามืออุดปากเธอไว้เพราะเกรงว่าเพื่อนบ้านจะได้ยิน

“ปล่อยดาวนะ” เธอกระพืดกระพืด “พื้นพยังมึคตึอีกเรื่องหนึ่งที่ดาวจะต้องสอบสวน”

“เรื่องอะไร?”

“เมื่อวานนี้นัดให้ใครโทรศัพท์มาหา”

“โทรศัพท์อะไร?” ผมตีหน้าเหลว

“ทำเป็นแกล้งก็ได้” หางเสียงเยาะนิค ๆ “ก็แม่ผู้หญิงคนนั้นไง”

“ผู้หญิงคนไหน?” ผมก็ยังไม่เข้าใจ

“อย่าให้ดาวรู้ระแคะระคายนะ ดาวจะมาให้ตายทั้งคู่เลย”

ผมขมกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมขมับ พลังอธิษฐานในใจว่า “ข้าแต่พระเจ้า ผู้หญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ ขณะนี้เป็นผู้ที่พระองค์ทรงให้มีหรือ แต่ทำไมเธอจึงเป็นอย่างนี้ไปได้ ทำไมจิตใจของเธอโหดเหี้ยมและหวาดระแวงเช่นนี้ เธอเป็นคริสเตียนมิใช่หรือ ทำไมเธอจึงไม่สามารถที่จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับข้าพระองค์ได้ ถ้าเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอยู่เรื่อย ๆ ข้าพระองค์จะทนอยู่ได้อย่างไร”

การทดลองที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นแก่ชีวิตของผมตลอดระยะเวลาปีเศษ ครอบครัวมีแต่ความระส่ำระสาย ทั้งนี้เกิดจากความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน แต่ทว่า ผมกับแสงดาวก็ยังอธิษฐานอ่านพระคัมภีร์ร่วมกันเป็นประจำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ยี่งนานวันเข้า แสงดาวซึ่งเคยเป็นคนที่ร่าเริงยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ ก็กลับกลายเป็นคนขี้น จู้จุกจิก มีความหวาดระแวง อยู่เนืองนิจ ไม่ไว้วางใจผมมากขึ้นทุกขณะ ส่วนผมเองก็พกเอาแต่ความขมขื่นไว้ในจิตใจแต่ผู้เดียว บางครั้งก่อนที่จะกลับถึงบ้านจะต้องอธิษฐานอย่างหนัก เพื่อจะไม่ได้พบเหตุการณ์เช่นเมื่อวันนั้นเกิดขึ้นอีก ผมยังคงมุ่งมั่นเรียนต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่ท้อถอย ในระยะนี้ผมได้รับเชิญให้ไปเทศนายังคริสตจักรต่าง ๆ บ่อยขึ้น

เมื่ออยู่ต่อหน้าพี่น้องคริสเตียน ผมสร้างทำเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในชีวิต แต่ส่วนลึกภายในจิตใจภายในนั้นช่างขมขื่นเสียเหลือเกิน สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่มีผู้ใดรู้ แม้แต่อาจารย์สัทพ์ซึ่งเป็นผู้ที่ผมเคารพมากที่สุดก็ไม่รู้

ผมขอสารภาพตรง ๆ ว่า ผมเป็นคนเอาจริงเอาจังในกิจการงานของพระเจ้า มีความรู้หลายด้าน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าภรรยาของผมแล้ว ผมกลับกลายเป็นคนเงิบ ๆ ทิม ๆ บางครั้ง เป็นเหมือนคนโง่เง่าต่ำตื้นประเภทไดโนเสาร์เต่าพันปีไปเลย

ระหว่างการรับประทานอาหารเย็นวันหนึ่ง แสงดาวถามผมว่า “พื้นพ...ที่รู้ใหม่ว่า นับตั้งแต่เราแต่งงานกันได้ไม่นานพื้นพเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว”

“ที่เปลี่ยนแปลงอย่างไร?” ผมถามลอย ๆ

“พี่พูดน้อยลง...น้อยลงจนผิดปกติเมื่ออยู่ต่อหน้าดาว” น้ำเสียงของเธอน้อยใจนิด ๆ “แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น พี่เป็นคนพี่พูดเก่งอย่างไม่น่าเชื่อ บางครั้งเมื่ออยู่กับดาว พี่นพทำเหมือนกับว่าไม่มีดาวอยู่ด้วย”

“พี่ยอมรับผิดในข้อนี้” ผมสารภาพต่อหน้าเธอ

“มันก็เท่านั้นแหละ” แสงดาวพูดประชดประชัน

“พี่ยังรักดาวเหมือนเดิมนะ” ผมบอกเธอตรง ๆ

“คนรักกันเขาทำกันแบบนี้แหละหรือ อยู่ด้วยกันแต่ไม่พูดจากัน”

“ดาวต้องเห็นใจพี่นะ” ผมวิงวอน

“เห็นใจนะเห็นใจ แต่พี่นพก็ต้องเห็นใจดาวด้วยจึงจะสมดุลกัน”

“ดาวจะให้พี่ทำอะไร?” ผมถามแบบคนจนปัญญา

“พูดกับดาวบ้าง แสดงความรักต่อดาวบ้าง อย่าเอาแต่เรียนหนังสือท่องหนังสือ อย่าลืมนะคะว่า พี่นพแต่งงานกับดาวไม่ได้แต่งงานกับหนังสือ”

“ดาว...” ผมเรียกเธอเสียงนิบนาบ

“มีอะไรล่ะคะ?”

“พี่อยากจะอธิษฐานกับดาว”

ปฏิกิริยาของแสงดาวเปลี่ยนไปทันที นี่ก็แสดงว่าธาตุแท้ของเธอก็ยังให้ความเคารพยำเกรงพระเจ้าอยู่่มากเหมือนกัน เธอได้สำรวจกิริยาเสียใหม่

ผมลุกขึ้นไปหีบพระคัมภีร์มา แล้วเปิดหาข้อที่ต้องการ

“ก่อนที่เราจะอธิษฐาน พี่อยากจะอ่านพระคัมภีร์สักสองข้อ” ผมบอกเพื่อให้เธอเตรียมใจให้พร้อม “ความรักก็อดทนนาน” ผมเริ่มอ่านเสียงเบา ๆ “และกระคุณให้ ความรักที่อาจารย์เปาโลเขียนในพระคัมภีร์ตอนนี้ ไม่ใช่ความรักแบบเพื่อนหรือแบบคู่รัก แต่เป็นความรักที่มาจากพระเจ้า เป็นความรักที่เสียสละ รักแม้กระทั่งคนที่ไม่น่ารัก หรือรักแม่แต่คนที่ป็นศัตรู...”

ผมหยุดมองหน้าแสงดาว ไม่มีปฏิกิริยาตอบจากเธอ

“ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคาย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่นุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพาศผิด แต่ชื่นชมยินดี เมื่อมีการประพาศชอบ ความรักทนได้ทุกอย่าง แม้แต่ความผิดของผู้อื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอและทนต่อทุกอย่าง”

“พี่นพอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้สำหรับใคร?” แสงดาวถามทันทีที่ผมอ่านจบลง

“สำหรับเราทั้งสองคน” ผมตอบ “ดาวพร้อมที่จะอธิษฐานด้วยกันหรือยัง”

“ค่ะ” เธอตอบหลังจากนั่งคิดสักครู่

“พี่จะให้ดาวอธิษฐานก่อน”

เราทั้งสองก็มิรีษะอธิษฐาน แสงดาวอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ข้าพระองค์รู้ตัวว่าเป็นคนบาปหนา อธรรม เพราะมิได้ไว้วางใจในพระองค์เท่าที่ควร ข้าพระองค์มีอดทนน้อย อีกทั้งยังเห็นแก่ตัวและหยาบคายเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ...” เสียงสั่นเบา ๆ “ข้าพระองค์เป็นคนโกร่ง่าย หวาระแวงสารพัด ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะเป็นบุตรของพระองค์เลย ข้าพระองค์ขอสารภาพบาปต่อพระเยซูคริสต์ขอพระองค์ทรงโปรดอภัยโทษความผิดบาปให้ข้าพระองค์ด้วย ขอพระวิญญูณบริสุทธิทรงช่วยข้าพระองค์ให้พบกับสันติสุขที่แท้จริงกราบทูลขอในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อามีน”

“ผมล้างผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้แก่ภรรยา แล้วเริ่มตั้งอธิษฐานเบา ๆ ว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระเยซูคริสต์ พระวิญญูณบริสุทธิ ข้าพระองค์เจ้าขอสารภาพต่อพระองค์ว่า ข้าพระองค์เจ้าละเลยต่อหน้าที่ในครอบครัวหลายอย่าง ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้น จนเป็นเหตุให้พญามารได้ช่องทางที่จะทำลายครอบครัวของเรา...”

“แต่บัดนี้ ข้าพระองค์ทั้งสองขอขอบพระคุณพระองค์ที่ไม่สายเกินไป พระองค์ทรงให้ชัยชนะอีกครั้งหนึ่ง ขอทรงโปรดนำชีวิตของเราทั้งสองต่อไป ขอประทานสันติสุขแก่จากเบื้องบนความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้แก่เราทั้งสอง กราบทูลขอสิ่งเหล่านี้ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าอามีน.”

หลายเดือนผ่านไป ครอบครัวของผมค่อย ๆ มีความสุขขึ้นบ้าง แสงดาวเริ่มเปลี่ยนแปลงทีละน้อย ๆ ผมเองได้พยายามเจียดเวลาของการเรียนหนังสืออยู่กับแสงดาว เป็นเพื่อนเธอคุยกับเธอ แสดงความรักต่อเธอ ผมได้พาเธอไปเที่ยวพักผ่อนนอกบ้านมาครั้งขึ้น

ในเย็นวันเสาร์นี้เช่นเดียวกัน ผมได้ชวนแสงดาวไปเดินเล่นแถวศูนย์การค้าใหญ่แห่งหนึ่ง เราทั้งสองได้แวะชมสินค้านานาชาติจากต่างประเทศ เรามองสิ่งของเหล่านี้ด้วยความใฝ่ฝันอยากจะเป็นเจ้าของ แต่เมื่อดูเงินในกระเป๋าแล้ว ทำให้ผมต้องรีบชวนภรรยาว่า “ที่รัก พี่คิดว่าเราไปหาอะไรกินกันดีกว่า”

“ดีเหมือนกันค่ะ ดาวเริ่มรู้สึกหิวนิด ๆ แล้ว”

“ร้านโน้นดีกว่านะ ดูท่าทางจะถูกดี” ผมพูดพลางชี้มือไปที่ร้านอาหารเล็ก ๆ

“โอโฮ...ดูกระโปรงชุดนั้นซิค่ะ สวยจัง” แสงดาวอุทานเมื่อเหลือบเห็นชุดที่แขวนอยู่ในร้าน

“ไว้พระเจ้าประทานเงินมาก่อน พี่จะซื้อให้” ผมพูดพร้อมจูงแขนเธอเดินไป

“ลวดลายแบบนี้ ดาวอยากได้มานานแล้ว” เธอยังไม่ยอมละความคิดเรื่องกระโปรงชุดนั้น

“พี่จะอธิษฐานเพื่อจะได้เงินซื้อกระโปรงชุดนั้น” ผมบอกดาวด้วยความเห็นใจ
ผมพาแสงดาวมายังร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งนั้น เราสั่งถ้วยเต๋ียวคนละชาม กาแฟเย็นคนละแก้ว
ผมสังเกตเห็นแสงดาวตัดพริกคองใส่ถ้วยเต๋ียวมากผิดปกติ จึงทักท้วงว่า
“อย่าใส่มากนะดาว น้ำส้มสมัยนี่อันตราย”
“ไม่รู้เป็นอย่างไร หมู่นี้ชอบกินของเปรี้ยว ๆ เค็ม ๆ”
“สงสัยเสียแล้วล่ะ” ผมพุดยิ้ม ๆ
“สงสัยอะไรคะ?” แสงดาวเลิกคิ้วถาม
“ประจำเดือนมาเป็นปกติหรือเปล่า?” ผมกระซิบที่ข้างหู
“ขาดหายไปสองสามเดือนแล้วล่ะ”
“จริงหรือ” ผมถามอย่างดีใจ “ถ้างั้นก็หมายความว่าพี่จะได้เป็นพ่อแล้วล่ะซี”
“ดีใจไหมคะ?” แสงดาวถามยิ้ม ๆ
“ดีใจมากที่สุดในโลกเลยทีเดียวนะ” ผมเกือบจะตะโกนออกมาดัง ๆ

อุปสรรคเป็นอุปสรรค

เช้าวันนี้ บ้านของเราได้มีโอกาสต้อนรับสามีภรรยาคนหนึ่งซึ่งเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ผมประจำอยู่ ภรรยาของผมเป็นคนวิ่งไปเปิดประตูบ้าน ขณะที่ผมกำลังอาบน้ำอยู่

“อาจารย์พออยู่ไหมครับ?” เสียงตะโกนถามจากหน้าบ้าน

“อยู่ค่ะ...เชิญข้างในก่อน” ภรรยาผมตอบ “อ้อ...คุณสุจินต์กับคุณสายใจนั่นเอง”

“อาจารย์ไปไหนครับ?”

“กำลังอาบน้ำอยู่ค่ะ”

ผมรีบจัดแจงแต่งตัวอย่างลวก ๆ แล้วรีบออกมาพบแขกทั้งสอง เราทั้งสองคนนั่งกับพื้น เพราะบ้านของผมไม่มีเก้าอี้ คนทั้งสองยกมือไหว้ผมพร้อมกับกล่าวว่า “ผมและภรรยามีเรื่องที่จะปรึกษากับอาจารย์”

“ผมยินดีอย่างยิ่งครับ” ผมตอบ ใบหน้าของคนทั้งสองมีแววเคร่งเครียดและซึมเศร้าปรากฏอย่างเห็นได้ชัด

“อ้อ...เมื่อคืนเราทั้งสองเป็นปากเป็นเสียงกันหน่อย” คุณสุจินต์พูดตะกุกตะกัก

“เขานั้นแหละเป็นคนชวนทะเลาะก่อน” คุณสายใจสวนขึ้นมาทันที

“ใครชวนใครกันแน่?” คุณสุจินต์ก็เสียงแข็งขึ้นมาบ้าง

“เดี๋ยวก่อน...ขอให้พูดทีละคน” ผมบอกให้คุณสายใจหยุดพูด

“คือเรื่องนี้มันเป็นปัญหาเรื้อรังมานานแล้ว แก่ไม่ตก” คุณสุจินต์เริ่มพูด “เรื่องของเรื่องมันก็มีว่าภรรยาของผม เขาหาว่าผมไปชอบผู้หญิงอื่น”

“จริง ๆ นี่ค่ะ หมู่นี้กลับบ้านคิดเวลามากขึ้น” ฝ่ายภรรยาพูดขึ้นบ้าง

“ก็เจ้านายให้อยู่เฝ้าสำนักงานนี่ เธอก็...” สามีหันไปดู

“เฝ้าอะไรทุกวี่ทุกวัน” ภรรยาไม่ยอมลดละ “นี่หรือว่าอึดแ่งทั้งอย่างฉันจะไม่รู้เรื่อง”

“บางวันรอมันก็คิดเป็นบ้าเป็นหลัง จะบินมาก็ไม่ได้ จะให้ทำอะไร?” สามีเริ่มอารมณ์เสีย

พอดีภรรยาของผมลุกไปหยิบน้ำเย็นเข้ามา ทำให้การเถียงกันหยุดชะงัก

“เอาล่ะ...ผมพอที่จะเข้าใจปัญหาบ้างแล้ว ผมอยากให้คุณทั้งสองนั่งฟังเงียบ ๆ ฟังว่าพระคัมภีร์สอนว่าอย่างไร” ผมหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาเปิดออกอ่าน

“พระคัมภีร์กล่าวว่า ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยาเหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร.... ท่านที่เป็นสามีก็เช่นเดียวกัน

จงอยู่กับภรรยาด้วยความเข้าใจในเธอ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเพราะเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า...” ผมเงยหน้าขึ้นมองคนทั้งสอง เห็นกัมหนานิ่งอยู่จึงกล่าวต่อไปว่า

“พระคัมภีร์ยังสอนต่อไปอีกว่า เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้ เชือกเส้นที่หนึ่งคือคุณสุจินต์ เส้นที่สองคือคุณสายใจและเชือกเส้นที่สามคือองค์พระเยซูคริสต์...”

“ถ้าเชือกสองเกลียวจะขาดง่ายไหม?” ผมหันไปถามคุณสายใจ

“ง่ายค่ะ” เธอมุบมิบที่ริมฝีปาก

“แต่ถ้ามีเกลียวที่สามจะไม่ขาดง่าย ๆ เพราะเป็นเกลียวแห่งความรัก ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พระคัมภีร์บอกเราว่าความรักเท่านั้นมิใช่เป็นความรักแบบโลก แต่เป็นความรักจากเบื้องบน ความรักที่นั่นอดทนนานและกระทำคุณให้ ไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่ช่างจดจำความผิด ความรักทนได้ทุกอย่างแม้กระทั่งความผิดหรือความบกพร่องของผู้อื่น”

“ทนได้แม้กระทั่งเขากลับบ้านผิดเวลาอย่างนั้นหรือค่ะ?” คุณสายใจถาม

“ครับ” ผมพยักหน้ารับ “ความรักต้องทนได้ทุกอย่างแม้กระทั่งความผิดของเขา และเชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ”

คนทั้งสองทำท่าอึดอัดขยับตัวไปมา

“คุณสายใจ คุณเชื่อในส่วนตัวของคุณสุจินต์บ้างหรือเปล่า? คุณเคยมองหาความดีของเขาบ้างไหม?” ผมถาม

“เออ...ความจริงสามีมองดีฉันมีดีหลายอย่าง แต่ฉันลืมคิดไป”

“คุณสุจินต์ คุณเชื่อในส่วนตัวของคุณบ้างไหม?” ผมหันไปถามสามี

“ครับ....ผมกำลังพยายามเต็มที่”

“ ก่อนที่เราจะคุยอะไรกันต่อไป ผมอยากจะให้ภรรยาของผมเล่าอะไรเกี่ยวกับเรื่องทำงานองนี้ให้คุณทั้งสองฟัง” ผมหัวไปทางแสงดาว เธอได้เริ่มต้นเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเราซึ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางความรักของเราทั้งสอง ให้คุณสุจินต์กับคุณสายใจฟังอย่างละเอียด เมื่อเล่าจบลง คนทั้งสองก็ได้อธิษฐานสารภาพความผิดบาปต่อกันและกัน และคืนดีกัน

ก่อนที่คนทั้งสองจะลากลับไป ผมได้ขอพูดกับคุณสุจินต์เป็นการส่วนตัว โดยบอกให้ภรรยาของผมชวนคุณสายใจไปคุยกันที่หลังบ้านเสียก่อน

“คุณสุจินต์ ผมอยากจะทำให้คุณเข้าใจธรรมชาติของผู้หญิงเธอเป็นเพศที่อ่อนแอ ต้องการให้คุณเอาใจใส่ คุณควรจะให้ความสนใจแก่ภรรยาของคุณมากกว่านี้ พยายามทำให้เธอเห็นว่าคุณรักเธอ โดยการแสดงออกชมเชยเธอบ้าง พาเธอไปเดินเล่นหรือไปเยี่ยมญาติบ้างในบางครั้งบางคราว หรือไม่ก็หาซื้อของขวัญที่เธอชอบฝากเธอ เช่นน้ำหอมที่เธอชอบใช้ เสื้อผ้าที่เธอชอบใส่...”

“สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การอ่านพระคัมภีร์และการอธิษฐานร่วมกัน การกระทำเช่นนี้เป็นเหมือนสายใยแห่งความรักที่จะคล้องชีวิตของคุณทั้งสองคน ให้เดินเคียงคู่กันไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

“นอกจากนั้น คุณจะต้องเข้าใจในเรื่องเพศสัมพันธ์พอสมควร หลายคู่ต้องอยู่กันอย่างซังกะตาย ไม่มีชีวิตชีวา หลายคู่ต้องมีเหตุหย่าร้างกันเพราะเรื่องนี้ ผมมีหนังสือดี ๆ หลายเล่มที่จะแนะนำให้คุณเอาไปอ่าน

“อาทิตย์ที่จะถึงนี้ ผมจะเป็นผู้เทศนาที่คริสตจักรของเราผมจะเทศน์เรื่อง “สวรรค์ในบ้าน” ขอให้คุณสุจินต์พาคุณสายใจไปฟังให้ได้” ผมกำชับเขาก่อนที่จะจากไป

เมื่อคนทั้งสองคล้อยหลังไปแล้ว ผมกับแสงดาวก็ได้โมทนาขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับอุปสรรคที่กลับกลายเป็นอุปสรรค เมื่อจบแล้ว ผมได้เล่าเรื่องหนึ่งให้เธอฟังว่า

“มีพ่อค้าปลาหัวใสคนหนึ่ง ต้องการที่จะให้ปลาที่ตนเลี้ยงโตไว ๆ เพื่อจะขายได้ราคาดี จึงคิดหาวิธีอยู่นาน ในที่สุดก็ประสบผลสำเร็จ เขาได้สร้างเครื่องกีดขวางทางน้ำไหลในบ่อปลา โดยทำให้น้ำไหลเชี่ยวเป็นเหมือนน้ำตกจากหน้าผา พวกปลาได้ออกกำลังว่ายน้ำทวนน้ำ เมื่อออกกำลังมากก็หิวมาก เมื่อหิวมากก็กินมาก จึงทำให้ตัวโตเร็ว ขายได้ราคาดี

“ชีวิตคริสเตียนของเราก็เช่นเดียวกัน เมื่อมีอุปสรรคขัดขวาง จะทำให้เกิดการต่อสู้ทางจิตวิญญาณ เมื่อต่อสู้มากก็ต้องอาศัยพระเจ้ามาก ทำให้จิตวิญญาณแข็งแรง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็สามารถเดินตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ เขาจึงกลายเป็นภาชนะที่พระเจ้าใช้ได้ และจะไม่อับอายเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ในเมืองสวรรค์”

เช้าวันอาทิตย์ก็มาถึง ผมกับแสงดาวไปถึงคริสตจักรเมื่อเวลาประมาณสิบเอ็ดนาฬิกา การประชุมเริ่มต้นไปแล้วประมาณ สิบห้านาที สมาชิกมาทันเกือบเต็มโบสถ์ หลังจากร้องเพลงอีกบทหนึ่งแล้วก็ได้เวลาที่ผมต้องขึ้นเทศนา

ผมก้าวออกไปยืนอยู่บนธรรมาสถ์ กวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้องประชุม วันนี้มีคนเข้าร่วมประชุมไม่ต่ำกว่าหกสิบคน ผมเห็นคุณสุจินต์กับคุณสายใจนั่งอยู่แถวกลาง ถัดไปเป็นภรรยาของผมกับอนุชนสองสามคน ผมเปิดพระคัมภีร์อย่างสุขุม

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ให้ผู้ทำสของพระองค์มากกล่าวพระวจนะในเช้าวันนี้ หัวข้อเทศนาที่ข้าพเจ้าจะเทศน์ในวันนี้คือ “สวรรค์ในบ้าน” ผมมองไปยังข้างหน้า ที่ประชุมยังคงเงียบกริบ

“การที่เราจะขึ้นไปสู่สวรรค์นั้นเป็นการยากอยู่แล้ว แต่จะเป็นการยากกว่านั้นถ้าเราจะนำสวรรค์ลงมาในบ้าน

“ชีวิตของมนุษย์เรามีความใฝ่ฝันด้วยกันทุกคน เราสามารถที่จะแยกความฝันออกได้หลายอย่างด้วยกัน อย่างแรกเป็นความฝันที่ไร้สาระ ความฝันชนิดนี้เกิดจากการกินมากหรือหิวจัดเกินไป จึงเกิดอาการผิดปกติในกระเพาะอาหาร...” หลายคนยิ้มเมื่อได้ยินคำพูดประโยคนี

“ความฝันอย่างที่สอง เป็นความฝันที่มีโครงการ มีเป้าหมาย แต่ขาดการลงมือกระทำ จึงเป็นความฝันที่เลื่อนลอย เช่น คุณพ่อคุณแม่ฝันที่จะให้ลูกของตนเองเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ แต่ไม่ยอมอบรมสั่งสอน หนุ่มสาวฝันที่จะสำเร็จการศึกษามีการมีงานทำที่ดี แต่เขาใช้เวลาหมกมุ่นประทั่งมากกว่าที่จะนั่งเรียนหนังสือ ความฝันของเขาจะสำเร็จได้อย่างไร...

“ความฝันอย่างที่สาม เป็นความฝันที่มีโครงการบวกกับการกระทำ ผลลัพธ์ที่ออกมาคือความสำเร็จ คนที่อยู่ในความฝันชนิดนี้มีน้อย...” ผมหยุดกลืนน้ำลายชนิดหนึ่ง

“ท่านที่เป็นหนุ่มสาว...ท่านเคยมีความฝันชนิดนี้บ้างไหม?” ผมถามพร้อมกับมองไปยังคนหนุ่มสาวที่นั่งอยู่แถวกลาง “คือฝันที่จะพบกับคู่ชีวิตที่พระเจ้าทรงเป็นผู้เลือกให้ มิใช่เลือกเอาเองตามชอบใจ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิตมากทีเดียว หลายคนต้องอยู่ในสภาพที่แต่งงานผิดคิดจนตัวตาย เพราะเลือกผิด ตัดสินใจผิด ในสมัยที่ข้าพเจ้ายังเป็นโสด และยังไม่ได้เป็นคริสเตียนข้าพเจ้าเคยมีปรัชญาว่า ถ้าข้าพเจ้าจะเลือกผู้หญิงสักคนหนึ่งเพื่อเป็นคู่ครอง ข้าพเจ้าจะต้องเลือกผู้หญิงชนิดที่ รูปสวย รวยทรัพย์ อับปัญญา พ่อตาตาย แม่ยายโง่” ข้าพเจ้านั้นตอนสุดท้ายเสียงดัง ทำให้คนที่นั่งแถวหน้าหัวเราะสีๆ

“ท่านที่เป็นคนหนุ่มคนสาว ลองคิดดูให้ดี...” ผมกวาดสายตามองไปยังคนแก่ ๆ ที่นั่งอยู่แถวหลังสุด “ถ้าเราจะซื้อหรือตัดกางเกงใหม่สักตัวหนึ่ง เราได้เดินมองดูผ้าหลายร้านด้วยกันกว่าจะถูกใจ ซึ่งกางเกงที่เราตัดนั้นสามสี่ปีก็ขาดและต้องทิ้งหรือทำเป็นผ้าจี้ริ้ว แต่การแต่งงานนี้เราต้องอยู่กันตลอดชีวิต ท่านจะไม่ยอมเสียเวลาเลือกเชียวหรือ?”

“บางคนตัดสินใจรวดเร็วมาก เพียงแต่พบหน้ากันเพียงเดียวเดียวที่ป้ายรถประจำทางก็บอกรักกันเสียแล้ว ทำไมจึงรวดเร็วปานจรวดเช่นนั้น...” มีเสียงหัวเราะดังมาจากข้างหลัง

“นี่ผมพูดจริง ๆ ครับ ไม่ได้พูดเล่น” ผมส่ายตบเสียงหนักแน่น

“ส่วนท่านที่แต่งงานแล้ว ท่านเคยมีความฝันอย่างนี้บ้างไหม คือ ฝันจะเห็นครอบครัวมีความสุข ฝันที่จะเห็นลูก ๆ อยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข มีความรักซึ่งกันและกัน ข้าพเจ้าเล็งเห็นความสำคัญของเรื่องนี้ จึงใคร่จะบอกถึงสิ่งที่พระคัมภีร์ได้สอนไว้พระเจ้ามีพระประสงค์อย่างไรในครอบครัวของท่าน หลายท่านอาจจะไม่คิดถึงเรื่องนี้ บางคนเน้นแต่เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ โดยเขากล่าวว่า ถ้าครอบครัวมีเงินใช้เสียอย่าง ครอบครัวก็สามารถที่จะมีความสุขได้...”

“แต่ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่านว่า

“เงินอาจจะซื้อสตรีได้ แต่ไม่สามารถที่จะซื้อภรรยาที่ดีได้”

เงินอาจซื้อบ้านได้ แต่ไม่สามารถจะซื้อครอบครัวที่มีความสุขได้
เงินอาจซื้ออาหารได้ แต่ไม่อาจจะซื้อความอยากรับประทานอาหารได้
เงินอาจซื้อยาได้ แต่ไม่อาจจะซื้อชีวิตได้
เงินอาจซื้อเตียงนอนได้ แต่ไม่อาจจะซื้อการนอนหลับได้
เงินอาจซื้อเพื่อนได้ แต่ไม่อาจจะซื้อมิตรแท้ได้”

ผมมองดูนาฬิกาข้อมือเหลือเวลาอีกประมาณสิบห้านาทีผมจึงรีบพูดต่อไปว่า “สวรรค์ในบ้านจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่รู้จักเคล็ดลับของการดำเนินชีวิตในครอบครัว พระคัมภีร์กล่าวว่า “บุคคลที่พบภรรยาที่พบของดี และได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า” พระธรรมสุภาษิตบทที่สิบแปดข้อยี่สิบสองนี้เป็นความจริงที่เดียว แต่ทว่าก็เคยปรากฏอยู่เสมอ ๆ ที่คริสเตียนหลายคนหรือแม้แต่นักเทศน์เอง ก็ประสบกับความล้มเหลวในชีวิตการครองเรือน เพราะเลือกภรรยาผิดหรือเลือกสามีผิด บางคู่ถึงกับหลงทางห่างจากพระเจ้าไปเลยก็มี...”

ผมมองไปที่คุณสุจินต์และคุณสายใจ คุณทั้งสองกำลังตั้งอกตั้งใจฟังเป็นอย่างดี ผมคิดอยู่ในใจว่า การเทศนาของผมในเช้าวันนี้ ถ้าคนอื่นไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร ก็ขอให้สามีภรรยาคุณนี้ได้รับประโยชน์ก็พอแล้ว คิดได้ดังนั้นแล้วก็มีพลังใจขึ้นมาอย่างประหลาดและฉับพลัน

“ตามธรรมดาการดำเนินชีวิตเคียงคู่กันไประหว่างสามีกับภรรยา แน่นนอนย่อมมีอุปสรรคปัญหา ข้อขัดแย้งกันบ้าง เพราะว่าทั้งสองฝ่ายก็เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเหมือนกัน ยิ่งอยู่ใกล้กันนานเท่าไรก็ย่อมจะเห็นข้อบกพร่องของกันและกันมากเท่านั้น ดังนั้นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือ การขัดแย้งกันในบางเรื่อง...”

“ไม่มีใครสักคนเดียวในโลกที่ไม่เคยผิดพลาดหรือบกพร่อง ดังที่ปราชญ์กล่าวว่า คนที่ไม่เคยทำผิดเลยคือคนที่ไม่เคยทำอะไร การที่สามีกับภรรยาไม่เข้าใจกันในบางเรื่องจึงเป็นสิ่งสามัญ แต่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข สาเหตุที่ทำให้เกิดความไม่เข้าใจกัน บางครั้งมาจากสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้ถ้าไม่รีบแก้ไขก็อาจจะลุกลามไปใหญ่โต เมื่อเป็นเช่นนี้สวรรค์ในบ้านก็จะเกิดขึ้นไม่ได้

“พญามารซาตานได้ใช้กลอุบายทุก ๆ วิธีทางที่จะทำลายครอบครัวของพระเจ้า เช่นสามีหรือภรรยาที่มีนิสัยไม่เหมือนกันอันการกระทำต่าง ๆ เมื่อทำงานคิดเป็นนิสัยแล้วก็แก้ไขไม่ได้ หรือถ้าแก้ไขก็ยากเต็มที ปัญหาเรื่องนี้ถ้าคนทั้งสองไม่ยอมหันหน้าเข้าหากัน และปรับความเข้าใจซึ่งกันและกันแล้ว ก็ จะขยายกลายเป็นปัญหาใหญ่โตได้”

“ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องให้ท่านทั้งหลายฟังสักเรื่องหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์สำหรับท่าน...” ผมหยุดมองไปยังผู้ฟัง มีคนแก่คนหนึ่งที่นั่งอยู่ทางด้านเฉลี่ยงพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย

“มีหนุ่มสาวคริสเตียนคู่หนึ่งรักกันมาก จนในที่สุดก็ได้ร่วมหอลงโรงกัน เมื่อร่วมเรียงเคียงหมอนกันมาได้ไม่นานนักนิสัยเก่าของสามีก็เริ่มแสดงออกมาให้เห็น คือเขาชอบใช้ก๊ีบหนีบผมของภรรยาและจี๊หนูของตนเอง แล้วเที่ยวเอาไปป้ายไว้ตามโต๊ะและเก้าอี้ในบ้าน เมื่อภรรยาพบเข้าจึงว่ากล่าวตักเตือนด้วยความรักสามีก็กล่าวขอโทษขอโพย และสัญญาว่าจะไม่ทำเช่นนี้อีกต่อไป ต่อมาอีกไม่กี่วันสามีก็ใช้ก๊ีบและหูตนเองอีก แล้วภรรยาก็พบเข้า ท่านทราบไหมว่า มีอะไรเกิดขึ้น...” ผมถามผู้ฟังไปเชิงขอความเห็น แต่ทุกคนเงยบกริบ คอยฟังคำตอบจากผม

“ภรรยาของเขาโกรธมาก โกรธชนิดหัวฟัดหัวเหวียง เธอเกรี้ยวกราดเอากับสามี... สวรรค์ที่เคยอยู่ในบ้านก็พลันมลายหายไปทันที

“จากเรื่องที่เล่าจบลงไปนั้น ทำให้เราเห็นว่าปัญหาเรื่องนิสัยเก่าที่คั่งค้างอยู่ก็เป็นสิ่งสำคัญ ทางที่ถูกต้อง ทั้งสองฝ่ายจะต้องหันหน้าเข้าปรึกษากัน ยอมรับความบกพร่องของกันและกันอย่าทำให้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นเหตุทำให้พระพรของพระเจ้าพราดจากครอบครัวไป

“พระคัมภีร์สอนว่า ทั้งสองฝ่ายคือสามีกับภรรยาต้องให้ความเคารพนับถือซึ่งกันและกัน เพราะคนทั้งสองเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาเหมือนกัน ฝ่ายชายจะต้องให้เกียรติแก่ฝ่ายหญิงอย่าเห็นว่าเป็นคนใช้ในเวลากลางวัน และเป็นพาร์ตเนอร์ในเวลากลางคืน เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชัง จำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า...” มีเสียงหัวเราะเบา ๆ ผมไม่ทราบเหมือนกันว่า พวกเขาทำเรื่องอะไร ผมเห็นแสงดาวยังคงนั่งฟังด้วยอาการสงบเงียบ

“ความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุด” ผมเริ่มพูดต่อ “ความรักเป็นสิ่งที่จะกระชับเกลียวให้คนทั้งสองนำนาวาแห่งชีวิตไปตลอดรอดฝั่ง สิ่งสำคัญที่รองลงมาคือ “การให้อภัย” เราต้องยอมรับความจริงที่ว่า การที่คนสองคนมาอยู่ด้วยกันและใช้ชีวิตร่วมกันตลอดเวลาสี่สิบห้าสิบปีนั้นมิใช่เป็นสิ่งที่ง่ายนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มิภูมิหลังทางด้านครอบครัวที่แตกต่างกัน ข้าพเจ้าอยากจะได้เรื่องอีกสักหนึ่งเรื่องหนึ่งให้ท่านทั้งหลายฟัง

“เรื่องมีอยู่ว่า มีคริสเตียนคนหนึ่ง เป็นคนร้อร่นและรักพระเจ้ามาก เขาได้พบสตรีคริสเตียนคนหนึ่ง ต่อมาไม่นานคนทั้งสองก็เดินคล้องแขนกันเข้าสู่พิธีสมรส ท่ามกลางความปีติยินดีของญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย แต่ความสุขสดชื่นก็ผ่านไปได้ไม่นานนัก น้ำผึ้งก็เริ่มขม แต่คนทั้งสองก็ได้ใช้ความอดทนกล้ำกลืนตลอดมา ปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากความไม่เข้าใจกัน สาเหตุใหญ่เนื่องมาจากพื้นฐานทางด้านครอบครัว กล่าวคือ ทางด้านครอบครัวของฝ่ายชายคุณพ่อมีหน้าที่หาเงินมาจุนเจือครอบครัว ส่วนคุณแม่มีหน้าที่เลี้ยงลูก ทำอาหารและงานบ้านทุกชนิด ส่วนทางด้านครอบครัวของฝ่ายหญิง คุณพ่อกับคุณแม่ทำงานนอกบ้านและคุณพ่อก็จะเป็นผู้ทำกับข้าวและงานบ้าน

“เมื่อหนุ่มสาวคู่นี้มาใช้ชีวิตร่วมกันใหม่ ๆ ฝ่ายหญิงก็สังเกตและนึกในใจว่า “ทำไมนะ สามีมองเรามากกว่ารักพระเจ้า... รักพระเจ้าและรักเรา แต่ดูเหมือนว่ามันไม่สอดคล้องกับคำพูดของเขาเสียเลย ดูซิ ... แม้แต่ตั้งขะที่เต็มมาหลายวันแล้วก็ไม่ยอมยกไปเททิ้ง”

“สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ เนื่องจากความเข้าใจผิด ฝ่ายชายคิดว่านั่นเป็นหน้าที่ของฝ่ายหญิง ส่วนผู้หญิงก็คิดว่านั่นเป็นหน้าที่ของฝ่ายชาย ทั้งคู่ก็เลยตกลงกันไม่ได้ เหตุการณ์ดำเนินเช่นนี้อยู่เป็นเวลาถึงสามปีเศษ จนกระทั่งคนทั้งสองได้ไปขอคำปรึกษาจากศิษยาภิบาล จึงสามารถที่จะตกลงกันได้

“สาเหตุที่โลกทุกวันนี้เกิดความยุ่งยากสับสนและปั่นป่วนไปหมดก็เพราะ ผู้ชายกับผู้หญิงต่างก็ไม่รู้จักหน้าที่ของตน” ผมหยุดพูดหนึ่ง เพราะมีบางคนลุกจากเก้าอี้เดินออกไปจากโบสถ์

“ข้าพเจ้าได้พุดมาถึงเกือบช่วงสุดท้ายแล้ว จึงอยากจะขอแนะนำ สวรรค์ในบ้าน ให้แก่ท่านทั้งหลาย วันนี้จะแนะนำท่านผู้เป็นศรีภรรยา ก่อน คราวหน้าจะแนะนำสำหรับท่านที่เป็นสามี...

“สิ่งแรกที่ผู้ชายไม่ชอบคือ การบ่นของภรรยา เพราะการบ่นทำให้เกิดนรกในบ้าน การบ่นเป็นปัญหาของผู้หญิงที่มีลูกหลายคน ผู้หญิงบางคนเมื่อครั้งที่ยังเป็นสาวเป็นคนที่ยังขบขันเรียบร้อย แต่พอมีลูกสักสองสามคน กลับกลายเป็นคนละคนกล่าวคือ บ่นเก่ง จุกจิกจู้จี้...” ผู้ชายหลายคนก็ยิ้มอย่างเปิดเผยเมื่อได้ยินผมพูดประโยคนี้

“สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงเป็นคนขี้บ่น เนื่องจากต้องคอยดูแลลูก ๆ และต้องปากเปียกปากแฉะตลอดทั้งวัน การที่มีลูกหลายคน ทำให้ผู้หญิงที่เคยเป็นคนเงียบขรึมกลับกลายเป็นคนช่างพูดหรือพูดมากไปได้ คุณแม่บ้านโปรตุเกสวังให้จงหนัก ...” มีเสียงหัวเราะดังมาจากผู้ชายอีก ผมสำรวจกิริยาหน้าหนึ่งแล้วเริ่มพูดต่อไปว่า

“เวลาผมหมดหรือยัง...?” ผมถามคนที่นั่งข้างหน้า

“เหลืออีกห้านาทีครับอาจารย์” เขาตอบ

“ขอเวลาผมอีกสิบห้านาทีได้ไหม?” ผมขอร้อง

“ได้ครับ...พวกเรากำลังสนใจ” ผู้นำประชุมบอก

“คุณแม่บ้านโปรตุเกสวังให้จงหนัก...” ผมย้ำคำนี้อีก “เพราะว่าการบ่นเป็นการพราดพระพรของพระเจ้าไปจากครอบครัวของท่าน ถ้าคุณแม่บ้านปรารถนาให้สามีของท่านอยู่ดีบ้านและกลับบ้านตรงเวลา จงพยายามงดเว้นการบ่นและบ้านจะพบกับสันติสุขที่แท้จริง แล้วสวรรค์ในบ้านก็จะเกิดขึ้น กษัตริย์ซาโลมอนเคยกล่าวเอาไว้เมื่อหลายพันปีก่อนถึง...การพราดของภรรยา ซึ่งในฉบับแก้ไขใหม่กล่าวว่า การอยู่กับภรรยาที่ทะเลาะก็เหมือนฝนช้อยหยดไม่หยุด (พระธรรมสุภาษิต 19:13)

“ข้าพเจ้าจะนำเรื่องหนึ่งมาเล่าให้ท่านฟัง วันหนึ่งมีสุภาพสตรีคริสเตียนคนหนึ่งมาพบกับศิษยาภิบาลประจำคริสตจักรพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้นบอกกับศิษยาภิบาลว่า “อาจารย์คะ ช่วยไป

ตักเตือนสามีของดิฉันด้วย เพราะเขาไม่มีความรักต่อดิฉันเลยล่ะ เขาเฉยเมยต่อดิฉัน มีหน้าซำยังกลับบ้านไม่ตรงเวลาอีกด้วยล่ะ ถ้าอาจารย์ไม่ไปช่วยครอบครัวของดิฉัน ดิฉันคงจะไม่พบกับความสุขแน่ ๆ ละ”

“อ้อ...ขอโทษเถอะครับ เวลาที่คุณอยู่บ้าน คุณเชื่อฟังสามีของคุณตามที่พระคัมภีร์สั่งสอนไหม คุณบ่นบ้างหรือเปล่า” ศิษยาภิบาลถามขึ้นหลังจากที่ฟังเธอพูด

“อ้อ...บางครั้งค่ะ” เสียงตอบอ้อมแอ้มในลำคอ

“ให้คุณกลับไปบ้าน แล้วขอมเชื่อฟังสามีของคุณทุกประการ พร้อมทั้งเลิกการพ่อบ่นเสีย อีกสามวันค่อยกลับมาหาผมใหม่” ศิษยาภิบาลกำชับเธอ

“นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา สุภาพสตรีผู้นี้ไม่มีปัญหาในเรื่องสามีอีก เธอสามารถเรียกความรักจากสามีกลับคืนมา และพระเจ้าอวยพรแก่ครอบครัวของเธออย่างมากมาย...”

ผมสังเกตเห็นผู้หญิงบางคนในที่ประชุม ต่างถอนหายใจพวกเธออาจจะไม่พอใจในคำเทศนาของผมก็เป็นได้ หรือเธออาจจะคิดว่า การที่ขอมเชื่อฟังสามีเป็นสิ่งที่ยากเกินไป

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญมากเหมือนกันในการดำเนินชีวิตเคียงคู่กันไป ก่อนที่จะแต่งงานควรจะต้องรู้เสียก่อนว่า ใครจะเป็นหัวหน้าครอบครัว ผู้ชายหรือผู้หญิง ในเรามาดูว่าพระเจ้าตรัสว่าอย่างไร ขอให้เปิดดูในพระธรรมปฐมกาล 2:7 “พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงกลีดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูกมนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต... ข้อ 18 พระเจ้าตรัสว่า “ไม่ควรที่ชายผู้นี้จะอยู่คนเดียว เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่สมกับเขาขึ้น...แล้วพระเจ้าทรงให้ชายผู้นั้นหลับสนิท ขณะที่เขาหลับสนิทอยู่ พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา...ทรงสร้างให้เป็นหญิง

“อาจารย์เปาโลเองก็พูดว่า “ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมขึ้นมาก่อน แล้วจึงสร้างเอวา” เพราะฉะนั้นในที่นี้เราเห็นพระประสงค์ของพระเจ้าว่า พระองค์ปรารถนาให้ผู้ชายเป็นผู้นำครอบครัว หลายท่านในที่นี้อาจจะค้านข้าพเจ้าก็ได้ นั่นเป็นสิทธิของท่าน

“พระเจ้าทรงกระทำอะไรก็ต้องมีหลักเกณฑ์ สมมุติว่ามีเรือแจวลำหนึ่ง มีคนแจวสองคน หัวเรือคนหนึ่งและท้ายเรือคนหนึ่ง เรือจะแล่นอย่างใดถ้าคนทั้งสองแจวตามหลักคือ แจวไปทางเดียวกัน แต่ถ้าเกิดต่างคนต่างแจวไปในทางตรงกันข้าม เรือจะเป็นอย่างไร...” ผมชี้มือไปที่หญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งแถวหน้า

“อยู่ที่เก่า...ไปไม่ถึงไหน” ผมพูดต่อเมื่อเห็นหญิงคนนั้นไม่กล้าตอบ “ถ้าหากว่าเรากลับกันเสีย คือ เอาหางเรือเป็นหัวเรือ อะไรจะเกิดขึ้น...” หลายคนยิ้ม

“เรือจะไปได้อย่างไร?”

“ได้ครับ แต่จะไปไม่สวย” เสียงหนึ่งตอบมาจากด้านข้าง

“ใช้ครับ” ผมพยักหน้ารับ “เรื่องจะไปได้เหมือนกันแต่ไปแบบไม่มีสง่าราศี”

ผมหยิบเอากระบอกไฟฉายที่เตรียมไว้ขึ้นมา เปิดฝาปิดออก แล้วเอาถ่านไฟฉายสองก้อนใส่ลงไป แล้วปิดฝาไว้ดังเดิมมือเลื่อนไปที่สวิตช์ เปิดไฟ แต่ปรากฏว่าไม่มีแสงสว่างออกมาเลย ผมแกล้งทำเป็นหาสาเหตุว่า อะไรทำให้ไฟฉายไม่สว่าง

“ไม่ทราบที่ไฟฉายของข้าพเจ้าเป็นอะไรไป” ผมปรารภกับผู้ฟัง

“ถ่านหมดหรือว่าหัวเทียนขาด” ชายคนหนึ่งออกความเห็น

ผมดับไฟฉายเบา ๆ แต่ก็ยังไม่มีไฟออกมาอยู่นั่นเอง ผมเปิดฝากรอบถ่านออกอีกครั้งหนึ่ง ค่อยหยิบถ่านออกมา แสดงให้คนดูเห็นชัดว่า ผมใส่ถ่านกลับ

“นี่เป็นลักษณะของครอบครัวคริสเตียน...” ผมบอกแก่ผู้ฟัง “บางครอบครัวให้ผู้ตามเป็นผู้นำ ความสว่างจึงไม่เกิดขึ้นครอบครัวขาดสง่าราศี และประสบแต่ปัญหายุ่งยาก ครอบครัวตามที่พระเจ้าประสงค์มีได้อยู่ในลักษณะเช่นนี้...”

ผมใส่ถ่านไฟฉายสองก้อนนั้นลงไปใหม่ ปิดฝาเหมือนดังเดิม แล้วเปิดสวิตช์ แสงสว่างออกจากกระบอกไฟฉาย

“นี่เป็นลักษณะครอบครัวตามที่พระคัมภีร์สั่งสอน ถ้าเราปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ ครอบครัวก็จะประสบแต่ความสุข”

“อาจารย์คะ...” ผู้หญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ถัดจากแถวหน้ายกมือขึ้นถาม “ถ้าหากว่า ผู้ชายไม่สามารถที่จะเป็นผู้นำได้ละคะ จะทำอย่างไร”

“ขอบคุณครับ... นี่เป็นคำถามที่ดีมากทีเดียว” ผมบอกที่ประชุม “ใครในที่นี้อยากจะออกความเห็นบ้างครับ”

เจียบไม่มีเสียงตอบ ผมจึงกล่าวต่อไปว่า “เรื่องนี้ผมจะให้ภรรยาของผมคือคุณแสงดาวช่วยตอบหน่อย” ผมผายมือไปทางแสงดาวที่นั่งเกือบหลังสุด เธอลุกขึ้นยืนแล้วพูดว่า “ตามพระคัมภีร์สอนไว้ นะคะ ดิฉันมีความเห็นว่า ผู้ชายที่ไม่สามารถที่นำครอบครัวได้ จะต้องพยายามค่ะ บางทีสาเหตุที่เขาไม่สามารถนำได้เพราะ...ภรรยาพยายามกุมอำนาจไว้เสียเพียงคนเดียว ดิฉันคิดว่าผู้ชายทุกคนมีวิญญาณของการเป็นผู้นำอยู่ทุกคน ขึ้นอยู่ว่าจะมากหรือน้อยเท่านั้น ดังนั้น ถ้าให้โอกาสเขาแสดงตัวเป็นผู้นำ ดิฉันคิดว่า เขาทำได้ค่ะ”

แสงดาวนั่งลง ที่ประชุมยังคงเจียบมีเสียงพูดคุยกันดังมาจากผู้หญิงสองสามคน

“ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับความเห็นของคุณแสงดาว” ชายที่นั่งอยู่เยื้องกับแสงดาวลุกขึ้นสนับสนุน

“ครับ...ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย” ผมกล่าวสนับสนุน “เอาละ...ข้าพเจ้าอยากจะแยกหน้าที่ของแต่ละฝ่ายออกให้เห็นง่าย ๆ ดังต่อไปนี้” ผมก้าวไปที่กระดานดำ แบ่งช่องออกเป็นสองช่องด้วยชอล์ก ช่องหนึ่งเขียนว่า หน้าที่ของสามี ช่องที่สองเขียนว่าหน้าที่ของภรรยา

ในช่องที่เขียนว่าหน้าที่ของสามี ข้าพเจ้าเขียนลงไปว่า ทำงานหาเลี้ยงครอบครัว ตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ช่วยภรรยาในกรณีที่เป็น เช่นเลี้ยงลูกหรือซักเสื้อผ้าในยามที่ภรรยาเจ็บป่วย

ส่วนในช่องที่เขียนว่า หน้าที่ของภรรยา ผมเขียนลงไปว่า ทำอาหาร ซักเสื้อผ้า ดูแลลูกและบ้านอบรมลูก ๆ ให้มีความประพฤติดี

เมื่อเขียนเสร็จแล้วผมก็ถามที่ประชุมว่า “มีใครไม่เห็นด้วยกันกับความคิดนี้” เมื่อเห็นที่ประชุมเงียบผมจึงกล่าวต่อไปว่า “เมื่อไม่มีใครข้องใจ ผมก็อยากจะพูดถึงอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องการเงินในครอบครัว....

“ครอบครัวที่ดีนั้นควรจะมีการตกลงกันเสียก่อนว่า เงินที่ได้มาทั้งหมดจะใช้จ่ายอย่างไร ค่าข้าว ค่าอาหาร ค่าเล่าเรียนของลูก ๆ ค่ารถ ค่าเช่าบ้าน และเงินทั้งหมดจะต้องเก็บไว้ที่ใครถ้าครอบครัวใดที่ไม่ได้วางแผนการเช่นนี้ คือได้มาเท่าไรก็จ่ายให้หมด ครอบครัวนั้นจะประสบกับปัญหาเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ อยู่เป็นเนืองนิจ ข้อสำคัญคือ ทั้งสองฝ่ายคือสามีภรรยาจะต้องคิดด้วยกันและเห็นด้วยกันในการจ่ายเงินทุกบาททุกสตางค์ อย่าแยกกระเป๋าหรือจับเงินใช้เงินเพียงคนเดียว ถ้าท่านสามารถทำได้ดังที่ข้าพเจ้าแนะนำแล้ว สวรรค์ในบ้านก็จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน....

“ต่อไปนี้จะ เป็นข้อแนะนำเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับท่านที่เป็นสุภาพสตรี เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในครอบครัว ผู้ที่เป็นภรรยาของผู้รับใช้พระเจ้าหลายคนคิดว่า เรื่อง อาหาร เป็นเรื่องไม่สำคัญ โดยคิดว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะอยู่อย่างไรก็อย่างไรก็ได้ เพราะโลกนี้ไม่ได้เป็นบ้านเกิดเมืองนอนอันแท้จริงของเรา ส่วนบ้านที่แท้จริงของเรานั้นอยู่บนเมืองสวรรค์ ความคิดเช่นนี้มूलความจริงอยู่ เพราะพระคัมภีร์สอนไว้เช่นนั้น แต่นั่นมิได้หมายความว่า ให้เราละเลยเรื่องอาหารการกิน เพราะพระคัมภีร์สอนว่าร่างกายของเราเป็นวิหารของพระเจ้า คูในพระธรรมโค린ธ์ฉบับต้นบทที่หกข้อสิบแปด จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องรักษาพระวิหารของพระเจ้าไว้ให้แข็งแรงอยู่เสมอ เพื่อจะมีพลังต้านทานโรคภัยไข้เจ็บ เรื่องอาหารนี้ทางฝ่ายสุภาพสตรีมีส่วนมากที่สุดการปรุงอาหารให้มีรสโอชะ จะนำความชื่นชมยินดีมาสู่ ผู้เป็นสามีและลูก ๆ ทุกคนในบ้าน อาหารเป็นส่วนหนึ่งที่จะกระชับเกลียวแห่งความรักให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ดังสุภาษิตไทยที่ว่า “เสน่ห์ปลายจวัก ผัวรักจนตาย”

ผมมองเห็นผู้หญิงหลายคนตั้งอกตั้งใจฟังเป็นพิเศษ มีผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างอ้วนท้วนนั่งอยู่ใกล้กับที่ผมยืนอยู่ ถามผมว่า “อาจารย์มีวิธีอย่างไรบ้างคะ ที่จะช่วยคนที่ทำอาหารไม่อร่อยให้อร่อย”

ผมรู้สึกทำตัวเองที่กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องอาหารไปเสียแล้ว ซึ่งความจริงแล้วเรื่องอาหารผมมีความรู้เพียงนิดหน่อยเท่านั้นแสงดาวต่างหากที่ถนัดในเรื่องนี้ แต่เมื่อคิดได้ว่า ผมได้ถนัดมาจนถึงขั้นนี้แล้ว จะไม่ตอบก็เสียเชิงอาจารย์หมด

“วิธีที่พอจะช่วยแก้ไขได้สำหรับแม่บ้านที่รู้ว่า ทำอาหารไม่อร่อย...” ผมเริ่มสาธยายวิธีทำอาหารให้อร่อยแก่สมาชิก “ต้องรู้จักสนใจและหมั่นคอยสังเกตดูจากผู้ที่มีความชำนาญทางด้านอาหาร โดยขอเรียนจากเขา หรือหาซื้อตำรับตำรามาศึกษาค้นคว้าหรือฟังจากวิทยุในรายการแม่บ้านการเรือน แล้วค่อย ๆ ฝึกค่อย ๆ ทำ จะเก่งได้ในไม่ช้า อย่าลืมว่า การทำอาหารเป็นการรับใช้พระเจ้าอย่างหนึ่ง มีชายคนหนึ่งเกรงว่าภรรยาจะน้อยใจเพราะเธอวุ่นอยู่แต่ในครัว จึงเขียนป้ายตัวโต ๆ ติดไว้ที่ข้างฝาห้องครัวว่า “ที่นี่มีการปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าวันละสามครั้ง”

“ก่อนที่จะจบคำเทศนาในวันนี้ ข้าพเจ้าอยากจะพูดเรื่องสุดท้าย คือเรื่องการแต่งกาย...” ผมมองไปรอบ ๆ เพื่อคว้ามองใคร่ครวญกลับบ้างหรือเปล่า “สามีภรรยาเมื่ออยู่กินกันนานหลาย ๆ ปีเข้า ก็มักจะคิดว่า เราเห็นกันจำเจอยู่ทุก ๆ วัน ไม่จำเป็นต้องแต่งตัวก็ได้ นั่นเป็นความคิดที่ผิดมหันต์เลยทีเดียว ผู้ชายหลายคนมักจะถามตนเองว่า “ผู้หญิงคนที่อยู่กับฉันเดี๋ยวนี้ เป็นผู้หญิงคนเดียวกับคนที่ฉันแต่งงานด้วยหรือเปล่านะ.....” มีเสียงผู้ชายหลายคนหัวเราะคำพูดของผม

“นักจิตวิทยาบอกว่า คนที่เห็นกันอยู่แต่ตาทุก ๆ วันเกิดความเบื่อหน่ายได้ง่ายกว่าที่นาน ๆ เห็นกันครั้งหนึ่ง แม่บ้านที่เคยปล่อยปละละเลยในเรื่องนี้ จะลองหันมาสนใจสักนิดก็คงจะดีไม่น้อย จะเป็นการเพิ่มความรักความสนิทสนม และเรียกความสนใจสามีของคุณกลับมาได้อย่างประหลาดทีเดียว เพราะไม่มีผู้ชายคนใดที่อยากจะเห็นภรรยาของตนเอง แต่งกายเหมือนยายแรงแรงทั้ง

“แต่การที่จะแต่งกายให้สวยอย่างไรมัน ขึ้นอยู่กับสามีของคุณ ให้คุณกลับไปบ้านถามสามีของคุณเองว่าเขาพอใจแบบไหน แต่อย่าแต่งให้ถึงขนาดที่เรียกว่า “เพี้ยวฟ้าว” อย่างกับดารานางหรือนางแบบแฟชั่นทั้งหลายก็แล้วกัน จงใช้ดุลยพินิจให้เหมาะสมตามฐานะของแต่ละคน”

ผมกล่าวเป็นประโยคสุดท้ายก่อนที่จะก้าวลงจากธรรมาสน์ว่า “สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้บางคนคิดว่าไม่สำคัญ แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้แหละ ที่จะช่วยสร้างสรรค์ให้เกิดสวรรค์ในบ้านขึ้นมาได้ อย่างมองข้ามไปเสีย ถ้าท่านคนใดมีปัญหาเรื่องครอบครัวอยากจะปรึกษาข้าพเจ้ากับภรรยา เมื่อเลิกประชุมแล้ว เราทั้งสองยินดีช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านสวัสดิ์”

หลังจากเลิกประชุมแล้ว มีสามีภรรยาหลายคู่มาสมทนากับผม เรากลับถึงบ้านเมื่อบ่ายโงแล้วเราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอุปสรรคต่าง ๆ ที่กลับกลายเป็นอุปสรรคและกลายเป็นพระพรสำหรับหลายคน.

รอยร้าวบนเพชร

“พื้นพ...เงินเหลือติดบ้านอยู่เพียงสิบบาทเท่านั้น”

แสงดาวบอกกับผมในตอนเช้าวันหนึ่ง ในระยะสี่ห้าเดือนที่ผ่านมา ครอบครัวของผมได้ประสบกับปัญหาค่าครองชีพทั้งนี้เนื่องจากเราต้องย้ายไปอยู่บ้านเช่าหลังใหม่ ประจวบกับที่ลูกน้อยของเราไหล่ล้มตาออกมามาก โลกลูกเล็ก ๆ นำความชื่นชมยินดีมาสู่ผมกับแสงดาวอย่างมาก ในขณะที่ค่าใช้จ่ายในบ้านก็เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว

คิดถึงเมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา แสงดาวต้องไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาลมีชื่อแห่งหนึ่ง และต้องนอนพักอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนั้นถึงห้าวันด้วยกัน ค่าใช้จ่ายจะต้องไม่ต่ำกว่าพันบาท ในขณะที่นั้นมีเงินติดตัวอยู่เพียงสามร้อยกว่าบาทเท่านั้นเอง

“เราจะทำอย่างไรดี?” ผมถามแสงดาว ขณะที่ไปเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาล

“ที่เหลือเงินอยู่เท่าไร?” แสงดาวถามเนือย ๆ

“สามร้อยกว่าบาท” ผมตอบ “เราจะทำอย่างไรดี”

“ต้องไปเยี่ยมเพื่อนบ้านมาใช้ก่อน” เธอบอก

“คิดว่ารออีกหน่อยดีไหม?” ผมเสนอ “บางทีพระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน”

ในวันที่แสงดาวต้องออกจากโรงพยาบาลนั่นเอง พระเจ้าก็ทรงตอบคำอธิษฐาน พี่น้องคริสเตียนหลายคนได้ถวายเงินจำนวนกว่าพันบาท ซึ่งมากกว่าที่เราต้องการเสียอีก เราโมทนาพระคุณของพระองค์ในการที่พระองค์ช่วยเหลือในครั้งนี้

ถึงแม้ว่าบัดนี้ผมจะเข้ารับหน้าที่ศิษยาภิบาลเต็มเวลาแล้วก็ตามเงินก็ยังไม่พอทุกเดือนอยู่นั่นเอง บางเดือนติดลบเกือบพันบาททั้ง ๆ ที่เราพยายามใช้อย่างกระมัดระวังแล้ว สิ่งของที่ไม่จำเป็น เราจะไม่ยอมเสียเงินซื้อเด็ดขาด เรียกได้ว่าวันหนึ่ง ๆ เรากินข้าวกับน้ำเท่านั้น พวกขนมของหวานเรางดซื้อ แต่ก็มีสมาชิกบางคนได้ซื้อมาฝากเป็นประจำ ความรื่นเริงเช่นนี้ช่างสุดแสนที่จะทนทานต่อไปได้ แต่เราก็มิได้แสดงออกมาให้ใคร ๆ รู้ว่าเราไม่มีเงิน

แต่เราก็มืดหัวเราะ และร่าเริงในขณะที่ข้าวกำลังจะหมดหม้อ

“จะทำอย่างไรดีล่ะ?” แสงดาวถามซ้ำเมื่อเห็นผมยังเฉย ๆ อยู่

“ซื้อผักนึ่งมาแกง” ผมบอกเธอ

“จะกินก็มี?”

“ซื้อให้พอกันสามวัน – แก้วมี”

แสงดาวหัวตะกร้าเดินลงจากบ้านมุ่งตรงไปตลาด ปล่อยให้ผมหยอกล้อเล่นกับลูกน้อยตามลำพัง หลังจากเธอออกจากบ้านได้ไม่นาน ก็มีเสียงเคาะประตูหน้าบ้าน

“อาจารย์พออยู่ไหมคะ?” เสียงเรียกดังมาจากหน้าบ้าน

“อยู่ครับ” ผมตะโกนตอบไปพร้อมกับรีบไปเปิดประตูบ้าน “คุณจันทร์เองหรือ เข้ามาข้างในก่อน มีธุระด่วนอะไรหรือเปล่า?”

“จะว่าด่วนก็ไม่ด่วน แต่ก็รีบร้อนหน่อยค่ะ” คุณจันทร์ตอบเร็วปรือ

“เรื่องอะไรกันครับ?”

“เงินค่ะ...ดิฉันจะมาขอยืมเงินจากท่านอาจารย์สักสามร้อยบาท”

“ยืมเงิน!” ผมทวนคำ “อนิจจา เงินสิบบาทสุดท้ายเพิ่งจะหยุดไปเดี๋ยวนี้เอง” ผมบอกตัวเองในใจ

“อาจารย์พอที่จะช่วยเหลือดิฉันได้ไหมคะ?” หล่อนเร่งเร้า

“จะเอาเงินไปทำอะไรครับ?” ผมถาม

“ลูกคนเล็กของดิฉันป่วยค่ะ สงสัยจะเป็นโรคปอดบวมจะพาไปตรวจที่โรงพยาบาล แต่ก็เงินนี้แหละค่ะ”

ใบหน้าของคุณจันทร์ดูซีดเซียวน่าสงสาร ผมจะอย่างไรดี จะบอกเธอตามตรงว่า เงินผมไม่มี แต่ผมไม่อยากจะให้เธอผิดหวัง จึงเหลียวมองดูรอบ ๆ บ้าน หวังจะพบสิ่งของที่มีค่าสักชิ้นหนึ่ง เพื่อให้เธอเอาไปขาย

แต่ไม่มีของมีค่าแม้แต่ชิ้นเดียวที่พอจะแปรธาตุเป็นเงินได้

“คุณจันทร์ครับ... ผมเอ้อ...” เสียงของผมแหบแห้งลำคอติดตัน “ผมรู้สึกสงสารและเห็นใจคุณจริง ๆ แต่ทว่า...”

“ทำไมหรือคะอาจารย์?” คุณจันทร์ถามพร้อมกับทำตาโต

“ผมไม่มีเงินติดบ้านแม้แต่บาทเดียว มีสิบบาทสุดท้ายภรรยาที่เอาไปจ่ายตลาดเสียแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” หล่อนถอนใจพร้อมกับยิ้มแห้ง ๆ “ดิฉันไม่นึกมาก่อนว่า ครอบครัวยุของอาจารย์ก็ขาดเงินเหมือนกัน”

“เป็นธรรมดาครับ ผมเองก็ปลูกชนเหมือนกัน ไม่ใช่เทวดาหรือขุนนางที่ได้รับทุนสนับสนุนจากที่ไหน” ผมตอบยิ้ม ๆ “รู้แล้วอย่าไปบอกใครนะครับ”

“ค่ะ...ดิฉันต้องลาไปก่อน เดี่ยวจะลองไปบ้านเพื่อนอีกคนดู”

“ขอพระเจ้าทรงอวยพระนะครับ” ผมบอกไล่หลังหล่อน

“ทำไมนะ ก่อนหน้าสักสี่ห้าเดือนจึงไม่มายืม” ผมคิดในใจ

ความยากจนได้คลืบคลานเข้ามาเยือนครอบครัวของผมทุก ๆ วัน และแล้วปัญหาอื่น ๆ ก็ติดตามมา แสงดาวเริ่มเข้มงวดกับการจ่ายเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ เธอจะคิดทุกบาททุกสตางค์ที่จ่ายไป

สิ่งที่นำความไม่สบายใจมาสู่ผมอย่างมากก็คือ เมื่อผมกลับจากทำงานจะต้องรายงานให้ทราบทุกอย่างว่า ผมได้จ่ายเงินไปค่าอะไรบ้าง จ่ายเท่าไร ทำไมจึงต้องจ่าย จนบางครั้งผมเกิดความหงุดหงิดรำคาญ

“นี่ดาว...อย่าสอบสวนนักเลย พี่เหนื่อย” ผมบอกเธอในเย็นวันหนึ่ง

“มันจำเป็นนี่” เธอบอก

“แต่อย่าให้มันถึงขั้นละเอียดละเอียดอย่างนี้ ดาวคันกระเป๋ากางเกงของพี่ทุกวัน ทำเหมือนกับว่าพี่เป็นคนรับใช้ของดาวอย่างนั้นแหละ” ผมบอกด้วยความน้อยใจนิด ๆ

“พี่นพก็คิดไปเองต่างหาก” แสงดาวว่า

“จะไม่ให้พี่คิดอย่างไร ในเมื่อพี่เป็นหัวหน้าครอบครัวแต่ดาวทำเหมือนกับว่าไม่ไว้ใจพี่ ทำอย่างนี้มันไม่เกินไปหน่อยหรือ?”

“มันเกินอย่างไร?” แสงดาวขึ้นเสียง “ดาวจะทำอย่างนี้แหละใครจะทำไม่ อยู่กันไม่ได้ให้มันรู้ไป เป็นผู้รับใช้พระเจ้ามันวันจะจนลง ๆ จนข้าวสารไม่มีจะกรอกหม้ออยู่แล้ว....”

แสงดาวเดินกระพืดกระพืดจากไป ผมต้องเดินตามไปง้องอน

“อยู่ไม่ได้ก็อย่าเสียให้สิ้นเรื่องราวไปเสียที เมื่อเต็มทนแล้ว” แสงดาวพึมพำด้วยน้ำตา

“ดาวคิดดูให้ดี...คิดถึงพระคุณของพระเจ้าบ้าง” ผมเตือนสติเธอเบา ๆ “เรามีชีวิตอยู่ได้ในทุกวันนี้ก็เพราะพระองค์นี่”

“ไม่ต้องมาพูดดี” เธอตวาดเสียงดัง

“คิดถึงวันที่เราทั้งสองแต่งงานกันใหม่ ๆ บ้าง ดาวจำได้ไหมว่า เราทั้งสองสัญญาต่อหน้าพระเจ้าว่าอย่างไรบ้าง เราจะให้เกียรติแก่กันและกัน ปลอดภัยกันและจะพิทักษ์รักษาน้ำใจซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะยามทุกข์สุข จนกว่าพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา....”

“ดาวได้สัญญาว่า พี่จะไปทางไหน ดาวจะติดตามไปที่นั่น พี่พักอยู่ ณ ที่ใด ดาวจะพักอยู่ ณ ที่นั่น ญาติของพี่จะเป็นเหมือนดาว พระเจ้าของพี่จะเป็นพระเจ้าของดาวด้วย” ผมได้ทำความถึงสัญญาเมื่อครั้งวันแต่งงาน

“มีอะไรบ้างที่เราไม่ได้รับจากพระเจ้า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนี้ เป็นการทดลองความเชื่อของเราว่าจะมั่นคงแข็งแรงมากน้อยแค่ไหน ความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ในโลกนี้ อาจารย์เปโตรบอกว่าเป็นความทุกข์ยากเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น...

“พี่พูดจากพระคัมภีร์ทั้งนั้น ซึ่งความจริงแล้วไม่สามารถที่จะนำมาปฏิบัติในชีวิตจริงได้” แสงดาวก้านขึ้นหลังจากที่นั่งฟังมานาน

“ถ้าพระเจ้าไม่ทรงช่วย เราก็ปฏิบัติไม่ได้” ผมบอกเธอเบา ๆ

“ดาวจะกลับบ้าน” แสงดาวตัดบท

“จะไปทำไม?” ผมถามด้วยความไม่พอใจ

“ดาวไม่อยากจะอยู่ที่นี้อีกต่อไปแล้ว”

“ดาวหมายความว่า ดาวอยากจะหย่าจริง ๆ ใช่มั้ย?” ผมถามเสียงดัง

“ใช่ค่ะ” แสงดาวเซิดหน้าตอบอย่างไม่ยี่หระ

“ดาวฟังนี่นะ...” ผมพูดเสียงหนักแน่น “พระเยซูคริสต์ได้ตรัสสั่งไว้ในพระธรรมมัทธิบที่สิบเก้าข้อที่เก้าว่า “ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่าง ๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี... พระคัมภีร์ข้อนี้มีข้อยกเว้น คือ พระเยซูคริสต์พูดถึงคนที่ไปแต่งงานใหม่ ถ้าไม่แต่งงานใหม่ก็ไม่มีความผิด...” ผมเห็นแสงดาวจ้องหน้าผมด้วยความแปลกใจ เพราะผมไม่เคยพูดเรื่องนี้มาก่อนเลย

“มิใช่พระเยซูคริสต์ตรัสเท่านั้น แม้แต่เปาโลก็สั่งไว้ในพระธรรมโค린ธ์ฉบับต้นว่า...” ผมยกข้อพระคัมภีร์ขึ้นมาเพื่อชูแสงดาว ทั้งนี้เพื่อให้เธอรู้สึกตัวเสียบ้าง เพราะผมทั้งปอบทั้งชูแล้ว เธอก็ยังยืนยั้นเจตนาเดิมคือ ขอหย่าจากการเป็นสามีภรรยาฉันกับผม

“อาจารย์เปาโลสั่งว่า ส่วนคนที่แต่งงานแล้ว ข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่าอย่าให้ภรรยาทิ้งสามี แต่ถ้านางทิ้งสามีไป อย่าให้นางไปมีสามีใหม่...”

ผมย้ำคำว่า “ถ้านางทิ้งสามีไป” ผมบอกแก่แสงดาวว่า “เห็นไหม พระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามการหย่าร้างกันเสียทีเดียว แต่อนุญาตให้หย่าได้ คือเมื่อหย่าแล้วจะต้องไม่ไปมีสามีหรือภรรยาใหม่...”

แสงดาวก้มหน้านิ่ง ไข่มือกี้เปียกไปมา เธอคงคิดไม่ถึงว่า ผมจะกล้าหาญชาญชัยพูดอย่างนี้ ผมพูดทิ้งท้ายไว้เพียงเท่านั้น แล้วเดินออกจากบ้านไปทันที

หุ่นส่วนของเรา

อาทิตย์แดงเพลิงใกล้ดับหายไปกับขอบฟ้า สนธยาเข้ามาแล้ว ผมทิ้งเท้าเป็นจังหวะไปบนถนนอย่างไร้จุดหมาย ความคิดเลื่อนลอย ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นยังคงค้างค้ำอยู่ในสมอง

ตามถนนหนทางพบคนส่วนมากกำลังกลับบ้าน แต่ผมออกจากบ้าน ออกไปอย่างชนิดที่เรียกว่าไม่รู้จะไปไหน

ที่ไหนสักแห่งหนึ่งที่สงบเงียบเหมาะสำหรับการอธิษฐานสวนลุมพินี เขาดินนา สวนสามพราน สวนสาธารณะสามแห่งนี้พอที่จะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียดได้บ้าง พลันความคิดของผมก็ต้องหยุดชะงัก เพราะมีเสียงบอกในใจว่า “ทำไมเจ้าไม่ไปหาผู้รับใช้พระเจ้าที่ไว้วางใจได้สักคน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง...”

“เป็นความคิดที่ไม่เลว” ผมบอกแก่ตัวเอง “แล้วผมควรจะไปหาใครดีล่ะ?”

“วิจิตหรือ เขาคงจะไม่อยู่บ้าน เพราะต้องสอนพระคัมภีร์พิเศษกลางคืน อาจารย์สนใจหรือ เขาคงจะยุ่งอยู่กับเด็ก ๆ และงานบ้าน เขาคงไม่มีเวลาพอที่จะฟังปัญหาของผมได้ ถ้าฉันจะไปหาใครดีล่ะ...?”

“อาจารย์สันห์” ...โอใช่แล้ว ท่านเคยบอกผมว่า ถ้ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ท่านยินดีจะช่วยแบ่งเบาภาระ โดยจะให้คำปรึกษาที่เหมาะสมตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ผมก้าวเข้าไปยังตู้โทรศัพท์ข้างทาง หยอดเหรียญลงไปพร้อมกับหมุนหมายเลข สักครู่หนึ่งก็มีเสียงรับที่ปลายสาย

“ที่นี้บ้านอาจารย์สันห์ค่ะ” เสียงลอยมาตามสาย

“อาจารย์อยู่บ้านไหมครับ?” ผมถามไปเร็วปรือ

“อยู่ค่ะ...รอเดี๋ยวนะคะ”

เสียงเงียบไปสักครู่หนึ่ง

“สวัสดีครับ นี่ผมสันห์พูด...”

“สวัสดีครับอาจารย์...นี่ผมนพพรพูด อาจารย์จำผมได้ไหมครับ”

“โอ....คุณนพพรเองหรือ มีธุระอะไรที่จะให้ผมช่วย” อาจารย์แสดงความปรารถนาคือออกมา ทำให้ผมซาบซึ้งในน้ำใจของท่านมาก แต่นี่ก็เพียงพอแล้วสำหรับความต้องการของผมในยามมีความทุกข์เช่นนี้

“ผมมีปัญหาใหญ่อยากจะปรึกษากับอาจารย์” ผมบอกไปตรง ๆ

“พูดทางโทรศัพท์ไม่ค่อยดีมั้ง...” อาจารย์ออกความเห็น “คุณนพพรมาที่บ้านผมคิดว่า พูดกัน สะดวกหน่อย”

“ครับ ผมก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน เดี่ยวผมจะไปพบอาจารย์นะครับ” ผมวางหูโทรศัพท์ ผมก้าวขึ้นรถประจำทางสายที่ยี่สิบหก ซึ่งวิ่งผ่านหน้าบ้านของอาจารย์สันต์ อีกครึ่งชั่วโมง ต่อมาผมก็ถึงจุดหมายปลายทางพบอาจารย์สันต์ที่นั่งรออยู่ในห้องรับแขกด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสสม กับเป็นศิษยาภิบาลที่ดี

“เชิญคุณนพเข้ามาข้างใน” ท่านทักผมเป็นคำแรก

“ผมมีปากเสียงกับแสงดาว” ผมบอกความจริงแก่อาจารย์หลังจากที่ดื่มน้ำเรียบร้อยแล้ว

“เรื่องอะไร?” อาจารย์ถามเบา ๆ

“เรื่องเงินและอีกหลายเรื่องครับ” ผมบอกพร้อมกับเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

“เป็นอย่างนี้บ่อย ๆ ไหม?”

“ครับ ... ในระยะหลังนี้บ่อยครั้ง เมื่อพูดกันแล้วเธอไม่พอใจเธอมักจะขอหย่ากับผม”

อาจารย์เงยไปสักครู่ ท่านนั่งท้าวคางกับโต๊ะอย่างใช้ความคิด ผมเหม่อมองออกไปทางนอก หน้าต่าง แสงไฟนีออนจากเสาไฟฟ้าข้างถนนเริ่มสว่างไสว รถรายังคงวิ่งขวักไขว่อยู่ไม่ขาดระยะ ใจผม กระทบคิดถึงแสงดาว ป่านนี้เธอจะอยู่ที่ไหนเธอจะทำอะไรอยู่ จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ ผมไม่น่าจะ พุดรุนแรงกับเธอเลย

“ผมคิดว่าเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับการถวายเป็นความจริงของคุณทั้งสอง...” เสียงของอาจารย์เน้นนาม ตามแบบฉบับของผู้ที่ผ่าน โลก และมีประสบการณ์มามาก

“อาจารย์หมายความว่าอย่างไรครับ?” ผมถามอย่างไม่ค่อยจะเข้าใจนัก

“คุณเป็นคริสเตียนมากี่ปีแล้ว?” อาจารย์ถามผม

“ผมเป็นมาห้าปี แสงดาวประมาณสามปีครับ”

อาจารย์พยักหน้ารับ แล้วพูดต่อไปว่า “ผมอยากจะแนะนำสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคริสเตียน โดยเฉพาะคนที่เป็นผู้รับใช้พระเจ้าเช่นคุณ” อาจารย์ชี้มือมาที่ผม

“ก่อนอื่นคุณต้องเข้าใจนะว่า การบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้ากับการถวายเป็นผู้รับใช้ พระเจ้านั้น มันไม่เหมือนกันผมเชื่อว่าคุณเป็นคนที่บังเกิดใหม่แล้ว เท่าที่สังเกตการแสดงออกในชีวิต ของคุณ แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่ขาดไป คือ การถวายเป็นผู้รับใช้พระเจ้า...”

“อาจารย์ครับ อาจารย์คงจะเข้าใจผิดแล้ว ผมถวายเป็นผู้รับใช้พระเจ้ามาสองสามปีแล้ว ผมเรียน พระคัมภีร์นะครับ” ผมแย้งอาจารย์

“ข้อนั้นผมทราบดี มิใช่ทุกคนที่เรียนพระคัมภีร์จะเป็นคนที่ถวายเป็นคนดีแล้วเสียเลย และเรื่องนี้น่าจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ได้รับจากพระวิญญาณด้วย”

ยิ่งฟังอาจารย์สัณฑ์พูด ผมก็ยิ่งงง ดูเหมือนว่าอาจารย์จะสังเกตเห็นหน้าของผมออก จึงรีบพูดต่อไปว่า “เอาละ...ผมจะอธิบายอย่างง่าย ๆ ดังนี้ ปัญหาความวุ่นวายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัวของคุณนพพรทุกวันนี้ เนื่องมาจากการไม่ยอมให้พระเจ้าเข้ามาบังการชีวิต ผมจะอ่านพระคัมภีร์ข้อหนึ่งให้คุณฟัง...”

อาจารย์หยิบพระคัมภีร์เล่มหนาขึ้นมาจากโต๊ะ เปิดหาข้อที่ต้องการอยู่ชั่วครู่ แล้วเริ่มอ่านเสียงดังว่า

“ความรักของพระเจ้าไม่เคยหยุดยั้ง และพระเมตตาของพระเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด เป็นของใหม่อยู่ตลอดเวลาเช้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก จิตใจของข้าพเจ้าว่า พระเจ้าทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงหวังในพระองค์”
อาจารย์สัณฑ์ย้ำคำว่า “พระเจ้าทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า” อีกครั้งหนึ่ง

“คุณนพพรทราบไหมว่า พระคัมภีร์ตอนนี้หมายความว่าอย่างไร?” อาจารย์หันมาถามผมซึ่งนั่งฟังอย่างสงบ

“พระคัมภีร์ตอนไหนครับ?” ผมถามอย่างไม่ค่อยจะเข้าใจ เพราะอาจารย์อ่านยาวมาก

“ข้อความตอนที่ว่า พระเจ้าทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า”

“พอจะเข้าใจบ้างครับ แต่ถ้าอาจารย์จะอธิบายก็จะดีกว่า” ผมบอกอาจารย์อย่างเคารพ

“คุณนพพร...ให้ผมถามคุณตรง ๆ เถอะนะครับ” อาจารย์สัณฑ์พูดพร้อมกับมองหน้าผม และจ้องลึกลงไปเหมือนจะให้ทะลุถึงแก่นแท้กันบึ้งของหัวใจ “คุณกับภรรยาเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าจริงหรือเปล่า?”

“อ้อ...อ้อ” ผมอีกอึกในลำคอ “ผมคิดว่าเป็นครับแต่จะเป็นมากน้อยแค่ไหน ผมเองก็ยังไม่รู้”

“คำว่า ‘หุ้นส่วน’ นี้เป็นภาษาการค้าของคุณนพ” อาจารย์สัณฑ์เริ่มอธิบาย “การเข้าหุ้นกันจะต้องมีบุคคลนับตั้งแต่สองฝ่ายขึ้นไป ทางบริษัทผู้ลงทุนจะตั้งราคาหุ้นว่า กิจการนี้จะมีกี่หุ้นราคาหุ้นละเท่าไร ถ้าผู้ใดซื้อหุ้นก็หมายความว่า เมื่อถึงคราวปันผลกำไร เขาก็จะได้มากกว่าคนอื่น ๆ ถ้ากิจการเกิดขาดทุน เขาก็จะขาดทุนมากกว่าเพื่อนด้วย...” อาจารย์สัณฑ์หยุดหายใจคิดหนึ่ง

“พระคัมภีร์ข้อที่ว่า ‘พระเจ้าทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า’ นี้มีความหมายต่อชีวิตของผมและชีวิตของคุณนพมากทีเดียว คือ เมื่อเราได้กลับใจเข้ามาเป็นคริสเตียน โดยยอมเชื่อและไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ นั่นหมายความว่า เรายอมให้พระเจ้าเข้ามาเป็นหุ้นส่วนในชีวิตและร่างกายของเรา ดังนั้น เราจึงไม่เป็นเจ้าของชีวิต และร่างกายของเราอีกต่อไป แต่เราได้ถือหุ้นกันกับพระเจ้า ก่อนที่เราจะทำการใดลง

ไป ไม่ว่าจะเป็นการพูด การประพฤติ การกิน การเที่ยว การพักผ่อน หรือการครองเรือน เราจะต้องได้รับความเห็นชอบจากหุ้นส่วนของเราคือพระเจ้าเสียก่อน...

“การที่มีพระเจ้าเข้ามาเป็นหุ้นส่วนในชีวิตของเรา มักจะเกิดปัญหาขึ้นเสมอ คุณนพทราบไหมว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้น?” ท่านอาจารย์หันมาถามผม

“เรามักจะจัดการทุกอย่างเสียเองทั้งหมด...” ผมเดา

“ถูกต้องครับ” อาจารย์ยิ้ม “เรามักจะถือว่า “ฉันเป็นหุ้นใหญ่” เพราะเคยเป็นเจ้าของร่างกายจิตใจมาก่อน ส่วนพระเจ้าเป็น “หุ้นเล็ก” เพราะมาทีหลัง อาจจะมีหลายครั้งที่คิดว่าเราจะกระทำการบางอย่างลงไปโดยไม่ยอมปรึกษากับหุ้นส่วนของเรา เรามักจะใช้วิจารณ์ตนเองว่า สิ่งที่ทำลงไปนั้นดีแล้วพระเจ้าคงจะเห็นคล้อยตามเป็นแน่ บางครั้งบางครั้งเรากระทำการไปและพยายามปิดบังพระเจ้า ไม่ให้พระองค์รับรู้ด้วย จึงเป็นการ “คับ” พระวิญญาณของพระองค์ คุณนพเป็นอย่างนี้บ้างหรือเปล่า...” อาจารย์หันมาถาม

เงียบ ไม่มีเสียงตอบจากผม ที่ไม่ตอบเพราะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี ทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจารย์พูดมามันเกิดขึ้นในชีวิตของผมเองทั้งสิ้น อนิจจา ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมีสาเหตุอยู่ตรงนี้เอง

“ผมจะต้องทำอย่างไรดีครับอาจารย์?” ผมถามเสียงสั่น

“คุณจะต้องมามอบกายถวายชีวิตทั้งหมด ทุกซอกทุกมุมในหัวหัวใจ ความคิด แผนการทั้งสิ้น แต่พระเยซูคริสต์ อัญเชิญพระองค์ให้เข้ามาเป็นหุ้นส่วนในชีวิตของคุณอย่างแท้จริง ปัญหาต่าง ๆ ก็จะค่อย ๆ หดไป ที่คุณมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะคุณถือว่าคุณเป็น “หุ้นใหญ่” ส่วนพระเจ้าเป็น “หุ้นเล็ก” ซึ่งไม่มีความสำคัญเท่าใดนัก ดังนั้น คุณจึงเป็นผู้บงการชีวิตของคุณเองตลอดมา และคุณได้ตั้งความปรารถนาตามชอบใจ โดยไม่ยอมให้พระเจ้ารับรู้ในแผนการของคุณ”

ผมเหลือบขึ้นมองข้างฝา เห็นภาพขนาดใหญ่แขวนอยู่ในภาพนั้นมีชายหลายคนกำลังเดินขึ้นภูเขา หนทางขรุขระเต็มไปด้วยขวากหนาม บนหลังของชายแต่ละคนก็มีห่อของวางอยู่ท่าทางหนักอึ้ง มีคำเขียนไว้ที่ห่อนั้นว่า “ความบาป” ทุกคนเดินตรงไปที่ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ คนที่ไปถึงก่อนก็คุกเข่าลงสารภาพของตนเอง ทันใดนั้น ภาระบาปอันหนักนั้นก็ร่วงหล่นลงสู่เหวลึก

ผมย้อนหลังมาระลึกถึงตนเองว่า ผมเป็นหนึ่งในจำนวนชายหลายคนนั้นใหม่ ห่อของที่วางอยู่บนบ่ามันจะเปลี่ยนชื่อเสียใหม่ว่า “ความคิดของตนเอง แผนการของตนเอง” โอ...ใช่แล้ว ผมเอง ผมเองจริง ๆ นั่นแหละ

น้ำตาของผมเริ่มไหลอาบแก้ม ผมพยายามกลั้นเพื่อจะไม่ให้อาจารย์เห็น แต่แล้วก็ไม่สามารถที่จะสกัดมันไว้ได้ ผมละล้าลักบอกแก่อาจารย์ว่า “อาจารย์ครับ ผมขอสารภาพตรง ๆ ว่า ผมพยายามทำงานของพระเจ้าอย่างเอาจริงเอาจัง โดยอาศัยความสามารถ ความรู้และสติปัญญาที่มีอยู่ ผมได้ทุ่มเท

ทุกอย่างเพื่อจะเห็นงานของพระคริสต์เกิดดอกออกผล บางครั้งผมวิ่งนำหน้าพระเจ้า แล้วหันกลับมา
ก้มมือพร้อมกับบอกพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ตามผมมาเถิด” และงานที่ผมทำลงไปก็เกิดผล
เหมือนกัน แต่ไม่ค่อยจะถาวร ไม่มีความอึดใจ ส่วนลึกภายในจิตใจห่อเหี่ยว หาสันติสุขที่แท้จริงไม่พบ
...

อาจารย์สัณฑ์ตั้งใจฟังผมพูด ท่านผงกหัวรับเป็นบางครั้งเป็นเชิงสนับสนุน

“อาจารย์ครับ ถึงแม้ว่างานที่ผมทำลงไปจะเกิดผล ไม่นั่นคงแต่มันก็ได้้นำความภาคภูมิใจมาสู่ผมยิ่ง
นัก ผมคิดว่ามันเป็นความสามารถพิเศษของผมเอง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ ผมมักจะให้เกียรติแด่พระ
เจ้า โดยบอกว่า “นั่นเป็นผลงานของพระองค์” แต่ส่วนลึกภายในก็บอกว่า “ผมทำเอง...ผมทำเองทั้งนั้น
พระเจ้าไม่ได้ช่วยอะไรหรอก”...

“เหตุการณ์เป็นอยู่เช่นนี้ตลอดมา ในระยะหลัง ๆ นี้ผมบังเกิดความท้อใจในการทำงานของพระเจ้า
มีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัวบ่อย ๆ ไม่มีสันติสุขที่แท้จริง ผลงานที่ผมทำลงไปก็เป็นเหมือนแกลบที่ถูกลม
พัดปลิวฟุ้งไปในอากาศ ผมเริ่มเหนื่อย อ่อนเพลียและหมดแรง...”

“ผมพอมีทางแก้ไขได้บ้างตามพระคัมภีร์สั่งสอน” อาจารย์สัณฑ์บอกหลังจากที่ผมเล่าจบลง

“อาจารย์จะทำอย่างไรครับ” ผมถามด้วยความอยากรู้

“คุณจะต้องมอบตัวของคุณเองให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำคุณ พุดง่าย ๆ ก็คือว่าเมื่อก่อนคุณ
ดำเนินชีวิตด้วยตัวเอง แต่เดี๋ยวนี้ให้คุณยอมให้พระวิญญาณสวมทับจิตใจและร่างกายของคุณทั้งหมด...”

“อาจารย์เข้าใจผิดเสียแล้วละครับ...” ผมบอกอย่างรวดเร็ว “ผมบังเกิดใหม่แล้ว มีพระวิญญาณ
บริสุทธิ์อยู่ในจิตใจตามที่พระธรรมโรมบทที่แปดข้อที่เก้าซึ่งบอกว่า ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระ
คริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีเป็นของพระองค์ และข้อที่สิบสี่ก็บอกดังนี้ว่า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำผู้ใด ผู้
นั้นก็เป็นผู้บุตรของพระเจ้า” ผมทอ้งพระคัมภีร์ให้อาจารย์สัณฑ์ฟัง

“ครับ...คุณนพคุณถูกต้อง เราทุกคนที่เป็นคริสเตียนแท้มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าสถิต
อยู่ด้วย เพราะพระคัมภีร์สอนเช่นนั้น แต่การที่เราจะยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มเปี่ยมในเรา
ตลอดเวลาเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก เพราะมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นในเวลา นี้ ดังที่ เอ.อาร์.ทอรี่ นัก
ศาสนศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงได้กล่าวไว้ว่า “มีคนเป็นจำนวนมากซึ่งเป็นพยานว่า เขาได้รับพระพรยิ่งใหญ่
ในชีวิตของเขา นับตั้งแต่เขาได้เชื่อว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์มิใช่เป็นแค่เพียงอิทธิพล ซึ่งสำแดงพระคุณ
ของพระเจ้า และมาจากพระเจ้าเท่านั้น หากยังเป็นพระผู้ช่วย เป็นมิตรแท้ที่สถิตอยู่ภายในเขาตลอดเวลา
อีกด้วย”

“อาจารย์หมายความว่าอย่างไรครับ?” ผมยิ่งงงใหญ่

“หมายความว่า บางคนเข้าใจผิดคิดว่า เมื่อรับเชื่อพระเจ้าและรับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ก็เพียงพอแล้ว ไม่ได้ถวายตัวให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าครอบครองใจอย่างแท้จริง คนชนิดนี้เรียกได้ว่าเอาการบังเกิดใหม่เป็นหมอนหนุนศีรษะ...” อาจารย์หยุดกลืนน้ำลายชนิดหนึ่ง แล้วหันไปบอกภรรยาให้เปิดตู้เย็นยกน้ำ มาให้เราทั้งสอง เมื่อคัมมน้ำเรียบร้อยแล้ว ผมจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ ผมไม่เคยได้รับคำสอนในทำนองนี้เลย”

“เรื่องนี้เป็นศาสตร์ที่จะต้องพิจารณาอย่างลึกซึ้ง เพราะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ก่อนอื่นคุณนพต้องเข้าใจว่า การบังเกิดใหม่กับการถวายตัวเป็นคนละอย่างกัน อย่างนำมาผสมกัน การบังเกิดใหม่คือการที่พระเจ้าทรงรับคุณเป็นบุตรของพระองค์ โดยการชำระบาปของคุณ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะเสด็จมาประทับอยู่กับคุณตลอดไป ตามข้อพระคัมภีร์ที่คุณกล่าวอ้างมา...”

“แต่การถวายตัว เป็นประสบการณ์หรือเป็นรากฐานของการรับใช้พระเจ้า ดังที่คุณนพได้อ่านในพระคัมภีร์ เรารู้ว่าเหล่าอัครสาวกได้ถวายตัว ทำให้เขาได้รับฤทธิ์เดชในการรับใช้พระเจ้า ในการต่อสู้กับอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน เขามีชัยชนะต่อการทดลองของปีศาจซาตานสามารถทนต่อการกดขี่ข่มเหงชนิดที่คนธรรมดาทนไม่ได้ ดูชีวิตของท่านเปโตรเป็นตัวอย่าง ก่อนที่ท่านจะถวายตัวอย่างที่จริงจัง ท่านเป็นคนใจร้อนขี้ขลาดกลัวตาย แต่เมื่อหลังวันเพนเตคอสต์แล้ว เปโตรเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง...” อาจารย์หันมาถามผม

“ท่านมีความกล้าหาญ เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว” ผมตอบตามที่รู้จากพระคัมภีร์ที่อ่านอยู่ทุกวัน

ผมหนึ่งอึ้งไปชั่วครู่ ก่อนที่จะเอ่ยถามว่า “อาจารย์ครับเมื่อเป็นเช่นนี้ผมควรจะทำอย่างไร?”

“ก่อนที่ผมจะบอกคุณว่า คุณควรจะทำอย่างไร ผมอยากจะได้เรื่องสักเรื่องหนึ่งให้คุณฟัง” อาจารย์บอก “...มีเจ้าของสวนมันสำปะหลังคนหนึ่ง ได้มอบจอบให้แก่ลูกชายแล้วกำชับว่า “ใช้จอบนี้ไปขุดดินในสวนนะลูก”

“ลูกชายรับคำแล้วก็แบกจอบเดินลงจากบ้านไป แต่เมื่อไปถึงกลางสวนแล้ว เขากลับวางจอบไว้ข้าง ๆ ตัว แล้วเริ่มใช้มือทั้งสองขุดดินเป็นการใหญ่ เพียงชั่วระยะไม่กี่นาทีมือของเขาก็แตกระบมไปหมด เขาจึงหมดกำลังที่จะขุดดินอีกต่อไป”

ผมจินตนาการภาพที่อาจารย์เล่าให้ฟัง ในใจก็นึกว่า ลูกชายเจ้าของสวนช่างโง่เขลาสิ้นดี ไม่นึกว่ายังมีประเภทนี้อยู่ในโลก

“คุณนพคิดว่า ลูกชายเจ้าของสวนเป็นคนชนิดใด?” อาจารย์สั่นหัวหันมาถามผม

“เขาคงเป็นคนมีปัญญาน้อยหรือไม่ ก็คงจะเป็นคนสติไม่เต็มเต็ง” ผมตอบ

“คุณนพกำลังเป็นเหมือนชายคนนั้นแหละ ที่พยายามใช้กำลังและความสามารถของตนเอง แทนที่จะอาศัยพระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่งเป็นเหมือนจอบที่พระเจ้าประทานให้...”

“โอโฮ...ผมช่างเป็นคนที่น่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยผมได้” ผมครางออกมาเบา ๆ

“คืนวันพรุ่งนี้จะมีการประชุมฟื้นฟูที่คริสตจักร คุณจะได้พบกับคำตอบในเรื่องนี้” อาจารย์สัมผัสพู่ตึงทั้งซ้าย ก่อนที่ผมจะลากลับ

ผมกลับมาถึงบ้านเมื่อเช้ามบนหน้าปัทม์นำพิกาที่แขวนข้างฝาบอกเวลาห้าทุ่มเศษ ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านเงียบกริบ แสงดาวกับลูกเข้านอนกันแล้ว ผมรู้สึกสบายใจที่ไม่ต้องประทะคารมกันอีกในยามค่ำคืน ผมจัดการอาบน้ำชำระร่างกายเรียบร้อย พอถึงตัวลงนอน แสงดาวก็ตามด้วยความงัวเงียว่า

“ไปไหนมาฝัน?”

“บ้านอาจารย์สัมผัส” ผมบอกเบา ๆ

“คุยอะไรกันหนักหนา จนกลับคิดตื่นเที่ยงคืนขนาดนี้” แสงดาวแสดงความไม่พอใจ

ผมไม่ตอบเพราะจะเป็นการต่อความยาวสาวความยืดเวลาเช่นนี้น่าจะเป็นเวลาพักผ่อนมากกว่าที่จะมีอาการเครียด ทุกอย่างจึงตกอยู่ในความเงียบ มีเสียงถอนใจเบา ๆ เสียงแมลงกลางคืนกรีดเสียงแหลมเล็ก ประสานกับหยาดน้ำค้างที่หยอกลงบนหลังคาคังเปาะแปะ ผมนอนฟังเสียงธรรมชาติจนกระทั่งม่อหหลับไป

พอรุ่งเช้าผมก็แต่งตัวออกจากบ้านไปทำงานตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ดูแสงดาวท่าทางจะอารมณ์ดีขึ้น แต่ผมก็วางใจไม่ได้สัก เพราะเธอมีลักษณะสามวันดีสี่วันไข้ ตลอดทั้งวันในการเยี่ยมชมสมาชิกคริสตจักร ผมครุ่นคิดถึงเรื่องที่ว่าอาจารย์สัมผัสพู่ให้ฟังเมื่อคืนที่ผ่านมา ทำไมนะผมจึงเฝ้าฝันใช้มือขุดดินมาเป็นเวลาห้าหกปี จนมีบวมหมดกำลัง ผมคิดถึงคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่ตรัสสอนเรื่องการอธิษฐาน ไว้วินพระธรรมลูกาบทที่สิบเอ็ด พระองค์ได้เล่าถึงชายคนหนึ่ง ที่ไปวิงวอนขอขมขมนมปังจากเพื่อนบ้านในยามวิกาล ในตอนแรกเพื่อนไม่ยอมลุกขึ้นมาหยิบให้โดยอ้างว่า ดึกแล้วจะเป็นการรบกวนลูก ๆ แต่เมื่อทนการวิงวอนไม่ไหวจึงลุกขึ้นมาหยิบให้ เนื่องจากเกิดความรำคาญ พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่าขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้แก่เขาถ้าผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอปลาจะเอางูให้เขาแทนหรือ หรือถ้าขอไข่จะเอาแมงป่องให้แก่เขาหรือ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตนยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตอยู่ในสวรรค์จะประทานพระวิญญานบริสุทธิ์ให้แก่ผู้ที่ขอจากพระองค์”

ข้อพระธรรมอีกสองสามข้อก็ได้วิ่งเข้ามาสู่สมอง ผมจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่า เป็นยากอบบทที่หนึ่งข้อที่ห้าถึงเจ็ดซึ่งได้พูดเรื่องการขอเช่นเดียวกัน พระคัมภีร์ได้บอกให้เพียงแต่ขอ...ขอ ...เท่านั้น

แต่พูดถึงความเชื่อด้วย... “แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัยเป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา”

ผู้ที่ขอแต่ขาดความเชื่อ เขาจะไม่ได้รับอะไรจากพระเจ้าเลย

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้เร่งเร้าจิตใจของผมตลอดทั้งวัน ผมน่าจะเข้าใจข้อพระธรรมเหล่านี้ดีก่อนเวลานี้ โอ...สิ่งที่ผมเล่าเรียนมา มันเป็นความรู้ที่อยู่ในสมองเท่านั้นเองไม่ได้ซาบซึ้งเข้าไปถึงจิตใจ กว่าจะซึมซาบเข้าไปถึงใจได้ ก็ต้องใช้เวลาไม่น้อยกว่าห้าหกปี ทั้ง ๆ ที่ระยะทางระหว่างสมองถึงหัวใจเพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียวเท่านั้น

เย็นมากแล้ว ดวงตะวันสีส้มดวงโตลอยต่ำกว่ายอดตึกทำให้เกิดเป็นเงายาวทะมึนทอดไปเบื้องหน้า บางแห่งเป็นเหมือนใครเอาถักไม้ขีดไฟมาวางเรียงรายกัน มันเป็นลักษณะของเมืองหลวงทุกแห่งทั่วโลก รถยนต์และผู้คนพลุกพล่าน ถ้าจะมองลงมาจากที่สูงแล้วจะเป็นเหมือนมดง่ามรังใหญ่ ที่ขาดความเป็นระเบียบทุกชีวิตที่ยังหายใจอยู่ก็เสาะแสวงหาสิ่งที่ตนเองคิดว่า จะนำความสุขความยินดีมาสู่ตนและครอบครัว

ผมเดินทอดน่องเอื่อย ๆ มาตามบาทวิถี ซึ่งเป็นถนนสายที่ตรงไปยังคริสตจักรที่อาจารย์สั่งให้บอกไว้ ยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกายังมีเวลาเหลืออีกชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาประชุม คริสตจักรตั้งอยู่บริเวณสี่แยกพอดี มีบริเวณกว้างขวางสำหรับจอดรถ มีสนามหญ้าและสนามเด็กเล่นอยู่ด้านข้างซ้ายมือ ส่วนทางด้านขวามือเป็นห้องเรียนรวิวารศึกษาเด็ก อาคารของคริสตจักรตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงกลาง

ผมก้าวเข้าไปยืนแก่ ๆ กัง ๆ อยู่บริเวณหน้าโบสถ์ ขณะมีชายหญิงหลายคนกำลังทยอยกันเข้ามา ทันใดนั้น ก็มีเสียงทักดังขึ้นข้างหลัง

“คุณนพพร...”

ผมหันขวับไปดูก็พบอาจารย์สั่งหึ่มยิ้มอยู่ก่อนแล้ว “สวัสดีครับอาจารย์ หวังว่าผมมาทันเวลาพอดี”

“ผมดีใจที่คุณมาร่วมประชุมในคืนนี้ ยังมีเวลาเหลืออีกสิบห้านาที ไปนั่งเล่นกันที่สนามเด็กเล่นก่อนก็ได้ครับ” อาจารย์บอกผม พร้อมกับเดินนำหน้าไปยังเก้าอี้หินเก่า ๆ ตัวหนึ่ง เราทั้งสองได้สนทนากันหลายเรื่องก่อนที่จะถึงเวลาประชุมเทศนา

มีคนเข้ามาประชุมในคืนวันนี้ ผมกะประมาณสองร้อยกว่าคน เมื่อได้เวลานักเทศน์ร่างผมเกร็งก็ก้าวขึ้นสู่ธรรมาสันบุคลิกลักษณะของเขาสามารถสะกดคนฟังให้ตกอยู่ในความเงิบได้ตลอดการประชุม หัวข้อที่ท่านเทศนาก็คือพระธรรมเอเฟซุสบทที่ห้าข้อที่สิบแปด ซึ่งกล่าวว่า “อย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประคบด้วยพระวิญญาณ”

ท่านได้เน้นถึงลักษณะของคนประกอบด้วยพระวิญญูญาณและคนที่มาเหล้าองุ่น ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร และมีส่วนคล้ายคลึงกันอย่างไร ข้อพระธรรมที่นักเทศน์กล่าวในคืนวันนี้ผมเคยอ่านผ่านอยู่บ่อย ๆ แต่ก็ไม่ค่อยจะเข้าใจเท่าใดนัก แต่บัดนี้มันแจ่มกระจ่างเหมือนแสงดาวที่ส่องหลังฝนตกหนัก คืนวันนี้ พระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้คลุมอยู่เหนือที่ประชุมไว้ นักเทศน์ได้เชิญชวนให้ทุกคนที่เข้าประชุมมีใจกล้าพอที่จะถวายตัวแด่พระเจ้า มีหลายคนรวมทั้งตัวผมเองด้วย ได้ตัดสินใจตามคำเชิญชวน

และแล้วการอัศจรรย์ก็ได้บังเกิดขึ้น ความสุขอันยิ่งใหญ่ ความอึดอัด และความปีติยินดีได้หลั่งไหลท่วมท้นเข้าสู่จิตใจของผมดังสายธาร ผมได้ดื่มด่ำอยู่กับความสุขที่พระเจ้าประทานให้เป็นเวลานานแสนนาน พระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้เข้าครอบครอง ลึน ภาย ใจ และความคิดของผมทั้งหมด ผมได้ก้มหน้าบอกกับพระองค์ว่า สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ผม บัดนี้สิ่งเหล่านั้นไร้ค่าโดยสิ้นเชิง ผมจะมอบกายถวายชีวิตทั้งหมดแด่พระองค์ หุ่นส่วนใด ๆ ที่ผมเคยถือเป็นกรรมสิทธิ์อยู่ จะมอบให้พระองค์เป็นผู้จัดการทั้งหมด ส่วนผมก็เป็นเพียงคนรับใช้เท่านั้น

ผมกลับบ้านในคืนนั้นด้วยสันติสุข จากสวรรค์เต็มเปี่ยมอยู่ในห้วงหัวใจ ปัญหาหนักใจเกี่ยวกับครอบครัว และความท้อแท้ใจเริ่มหมดไป ผมสรรเสริญพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตที่ผ่านมา ผมไม่มีความวิตกกังวลอีกต่อไป เพราะชีวิตนี้มอบแด่พระองค์แล้ว

สวรรค์ในบ้าน

รุ่งอรุณโद्य่างเชือนเข้ามาถึงอีกวาระหนึ่ง นกน้อยสองสามตัวบินมาเกาะที่ต้นขนุนตรงหน้าต่างห้วนอนของบ้านผมมันส่งเสียงเพรียกหากันอยู่ไม่ขาดระยะ ลมเย็นโชยมาวูบหนึ่งผมหันฝ่าห่มขึ้นมาปิดกายทำท่าจะหลับต่อ ก็มีเสียงเรียกดังขึ้นเบา ๆ

“พีนพตื่นแล้วหรือ?” แสงดาวถาม

“ยังเข้านอยู่ ขอนอนต่ออีกหน่อย” ผมบอกเธอพร้อมกับปิดเปลือกตาลง

“เมื่อคืนไปไหนมา?”

“ไปประชุมที่คริสตจักรอาจารย์สัณฑ์” ผมพลิกตัวกลับแล้วลุกขึ้นไปเปิดหน้าต่างให้กว้างเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ในตอนเช้าวันนี้อากาศหนาวเย็นกว่าทุก ๆ วัน หมอกจาง ๆ ลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือยอดไม้ในสวน ผมเหม่อมองไปพร้อมกับคิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืนนี้ ยังรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าไม่หาย

แสงดาวลุกตามมาขึ้นเกาะแขนผมพึงกับหน้าต่าง เธอเอียงหน้าถามผมว่า “เมื่อก็บอกว่าจะนอนต่อไม่ใช่หรือคะ...ทำไมมายืนอยู่ที่นี้”

“พี่มีเรื่องสำคัญจะบอกแก่ดาว” ผมหันหน้ามากระซิบบอกที่ข้างหูของเธอ

“ชนิดคอขาดบาดตายหรือเปล่า?” เธอถามเป็นเชิงเล่น ๆ

ผมสังเกตเห็นว่า เช้าวันนี้ภรรยามีอาการแจ่มใส เป็นโอกาสดีที่จะบอกเรื่องนี้แก่เธอ

“ดาว...” ผมเรียกอย่างนิ่มนวล

“ขา” เธอขานรับเสียงหวานเช่นกัน

“เราแต่งงานกันมาก็ปีแล้ว”

“พีนพถามทำไมคะ?”

“เถอะน่า..เพื่ออยากจะรู้”

“เกือบสองปีแล้วล่ะ”

“สองปีนี้นานสำหรับดาวไหม?” ผมถามยิ้ม ๆ

“จะว่านานก็นาน จะว่าไม่นานก็ไม่นาน” เธอตอบเล่นสำนวน

“ดาวเบื่อชีวิตครอบครัวไหม?”

แสงดาวมองหน้าผมด้วยความสงสัย เพราะผมไม่เคยถามคำถามแบบนี้มาก่อนเลย เธออ้าอึ้งไปสักครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “วันนี้พีนพเป็นอะไรไป ดูแปลกกว่าทุก ๆ วัน”

“ดาว...เคยนับพระพรของพระเจ้าบ้างไหม ตลอดระยะเวลาเกือบสองปีที่ผ่านมา?”

“พีนพถามอะไรเช่นนั้นคะ?”

“เพื่ออยากจะทบทวนการช่วยเหลือพระเจ้า เพื่อเราจะมีเหตุชอบพระคุณพระองค์ได้” ผมบอกเธอ
“ดาว...เพื่ออยากจะร้องเพลงสักเพลงหนึ่งให้ดาวฟัง ฟังให้ดีนะ” ผมเริ่มร้องเพลงเบา ๆ

“เมื่อความทุกข์ลำบากเกิดขึ้นแก่ท่านเมื่อใด

มีภาระหนักมากท่านคิดว่าแบกไม่ไหว

หันมานับพระพรย้อนนับคูที่ละอัน

แปลกแต่จริงแน่แล้วพระเจ้าทรงโปรดช่วยท่าน

นับพระพรของท่านคูที่ละอัน

นับพระพรซึ่งพระเยซูประทาน

นับพระพรนั้น นับคูที่ละอัน นับพระพรของท่านซึ่ง

พระเยซูประทาน

แม้บุคคลทั้งปวงมีทรัพย์สมบัติมากมาย

แต่พระเจ้าสัญญาให้พรจนนับไม่ไหว

รับพระพรซึ่งทรัพย์สิ้นเงินทองซื้อไม่ได้

แล้วพระเจ้าประทานบำเหน็จจนเหลือบรรยาย

เวลาท่านต่อสู้จะเป็นการเล็กหรือใหญ่

อย่าระอาอ่อนใจพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอยู่ใกล้

จงนับคูพระพรเพราะทูตสวรรค์ก็ป้องกัน

ช่วยเล่าโลมดวงจิตจนตลอดสิ้นกาล...”

พอร้องเพลงจบผมก็หันไปมองหน้าแสงดาว เบ้าตาของเธอน้ำไหลซึมออกมา ผมค่อย ๆ ใช้ฝ่ามือปาดให้ ภาพเช่นนี้ผมไม่ค่อยจะได้เห็นบ่อยนัก มันจับความรู้สึกอย่างประหลาดพระเจ้าทรงเปิดโอกาสให้ผมนำเธอเข้ามาถึงจุดสุดยอดคือ การถวายตัวและรับประสบการณ์สำคัญยิ่ง

“ดาว...รู้ไหมว่าจะอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของพีในระยะสองวันที่ผ่านมานี้”

“ไม่ทราบค่ะ ดาวรู้แต่เพียงว่า พีเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว” เธอซ่อนตามองทั้งกราบน้ำตา “พีพอจะเล่าให้ดาวฟังบ้างได้ไหมคะ?”

“พีไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พีจะอ่านพระคัมภีร์ให้ดาวฟังสักข้อหนึ่งก่อน แล้วเราจะร่วมใจกันอธิษฐาน...”

แสงดาวหันไปมองที่เตียงของลูกน้อย เมื่อเห็นว่าเกิดขึ้นเบา ๆ แสดงว่ากำลังจะตื่น เธอคว้าขวดนมไปใส่ปากแกไว้แล้วเดินกลับมาหาผมที่หน้าต่าง ผมเปิดพระธรรมบทเพลงคร่ำครวญบทที่สามข้อที่ยี่สิบสองถึงยี่สิบสี่ ซึ่งมีเนื้อความว่า

“ความรักของพระเจ้าไม่เคยหยุดยั้ง และพระเมตตาของพระเจ้าไม่มีสิ้นสุด
เป็นของใหม่อยู่ตลอดเวลาเช้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก
จิตใจของข้าพเจ้าว่า พระเจ้าทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์”

ผมได้เริ่มอธิบายเรื่อง “หุ้นส่วน” อย่างละเอียดให้แสงดาวฟังตอนสุดท้ายผมบอกเธอว่า ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นข้อที่เหมาะสมสำหรับเราทั้งสองคน พระเจ้าอยากจะเป็นหุ้นส่วนบางอย่างที่แท้จริงในชีวิตของเรา พระองค์ต้องการเป็น “หุ้นใหญ่” ไม่ว่าในยามที่เราจะกิน จะเดิน จะนอน จะตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ

“เท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เราทั้งสองตั้งตัวเป็นผู้จัดการชีวิตของเราเอง ส่วนพระเจ้าเป็นเพียง “หุ้นเล็ก” เท่านั้น ดังนั้น เมื่อปัญหาความทุกข์ความวุ่นวายเกิดขึ้น เราจึงไม่สามารถแก้ไข...”

“เราจะต้องทำอย่างไรล่ะพี่น้อง?” แสงดาวถาม ซึ่งเป็นคำถามที่ผมรอนานแสนนาน

“เปิดใจของเราออกทุก ๆ ห้อง ในพระองค์เข้าไปตรวจดูว่ามีอะไรอยู่ในนั้นบ้าง” ผมบอกอย่างตื่นเต้น “หัวใจบางห้องที่เราปิดตาย เพราะเป็นห้องที่เก็บความลับสุดยอด เราจะต้องมอบกุญแจให้แก่พระองค์ เราต้องอธิษฐานต่อพระองค์เดี๋ยวนี้”

เราทั้งสองก้มศีรษะอธิษฐาน ผมได้ยินเสียงสะอื้นเบา ๆ พร้อมกับคำอธิษฐานที่สิ้นความรู้สึก แสงดาวได้พูดขอการอภัยโทษจากพระเจ้า เธอกล่าวว่า เธอไม่ได้ไว้วางใจในพระองค์เมื่อความทุกข์ยากและปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้น เธอเป็นผู้จัดการชีวิตของเธอเองทั้งหมด รวมทั้งยังจะจัดการชีวิตของสามีด้วย สิ่งนี้นับว่าเป็นการผิดพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นอย่างมาก สิ่งที่คุณคิดว่ามันจะเกิดผลประโยชน์อันใด แต่มันกลับเกิดโทษมหันต์ตอนสุดท้ายเธอได้ถวายตัวต่อพระเจ้า พระองค์จะจัดการทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ทั้งหมด

อย่าถามผมเลยว่า ผมมีความสุขมากขนาดไหน ความหมอดหวังกลับเป็นความสมหวัง ความทุกข์ทรมานก็กลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี ห้องฟ้าที่เคยมีดครีมห้วยเมฆหนา บัดนี้มันแจ่มกระจ่าง มองทะลุไปไกลจนสุดลูกหูลูกตา

หลังพายุที่พัดจัดก็คือความสงบ แสงดาวได้รับการเร้าใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ละน้อย ๆ เธอเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในเวลาไม่ช้านัก จากคนที่เคยขลุกอยู่บ้าน บัดนี้เธอชอบออกไปเยี่ยมเยียนพี่น้องคริสเตียนที่ได้รับความทุกข์ จากคนที่เคยบ่นจู้จี้และมีความท้อใจเนื่อง ๆ บัดนี้เธอเป็นคนที่มีแววแห่งความสุข ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ ชอบรับใช้คนอื่น ๆ ยอมทำงานทุกอย่างเพื่อเห็นแก่พระ

คริสต์ ผมมักจะได้อินเทอร์เน็ตเพลงเบา ๆ ขณะที่กำลังปรุงอาหาร แล้ววันหนึ่งก็เขียนป้ายตัวโต ๆ ไปติดที่ข้างฝาห้องครัวมีใจความว่า

“ที่นี่มีการปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้า วันละสามครั้ง”

ดูเหมือนว่าแสงดาวจะพอกพอกใจกับป้ายอันนี้มาก เธอได้พยายามทุก ๆ วิธีทางที่จะเป็นแม่บ้านที่ดี ซึ่งนำความภาคภูมิใจมาสู่ผมเป็นอย่างมาก เธอเคยถามผมถึงข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับแม่ศรีเรือน ผมจึงแนะนำให้อ่านในพระธรรมสุภาษิตบทที่สามสิบเอ็ดตลอดทั้งบท ซึ่งบางตอนกล่าวว่า

“ใครพบภรรยาที่ดี เธอประเสริฐกว่าทับทิมมากนักจิตใจของสามีเธอก็วางใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดกำไร เธอทำความดีให้เขา ไม่ทำการร้ายตลอดชีวิตของเธอ... เธอทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ เธอลุกขึ้นแต่เช้ามีจัดอาหารในครัวเรือน...เธอหิบบั่นให้แก่นคนยากจน เธอยื่นมือช่วยคนขัดสน...เธอหัวเราะให้แก่เหตุการณ์ที่จะมาถึง เธออ้าปากกล่าวด้วยสติปัญญา...เธอดูแลงานในครัวเรือนของเธอ...สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ...ว่าสตรีจำนวนมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรีที่ยำเกรงพระเจ้า ก็สมควรได้รับการสรรเสริญ”

“ดาวจะ....” ผมเรียกเธอในเช้าวันหนึ่งหลังจากรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว “พื้คิดจะพาดาวไปเยี่ยมสมาชิกครอบครัวหนึ่ง”

“ที่ไหนคะ?” แสงดาวเงยหน้าถามขณะที่เก็บกวาดโต๊ะอาหาร

“ครอบครัวลุงเชื่อมกับป่าแซมในสลัม” ผมบอก

“อ้อ...คุณลุงที่เป็นอัมพาตคนนั้นหรือ?”

“ใช่ เราน่าจะไปหนุนใจเขาสักหน่อย บางทีเขาอาจกำลังท้อใจก็ได้”

“เขาเป็นคนที่น่าสงสารมากนะ ลูกเดินไปไหนมาไหนก็ไม่ได้ ต้องพึ่งพาอาศัยคนอื่นอยู่เรื่อย ๆ”

“เดี๋ยวที่จะช่วยดาวล้างจาน เสร็จแล้วเราแต่งตัวไปด้วยกัน เอาลูกไปด้วย”

“แสงดาวพยักหน้า ผมรีบจัดการล้างถ้วยล้างจาน เสร็จแล้วก็รีบแต่งตัวอย่างลวก ๆ ไม่พิถีพิถัน เพราะการไปเยี่ยมสมาชิกในสภาพเช่นนี้จะแต่งกายแบบไปเที่ยวไม่ได้

เราทั้งสองออกจากบ้านเมื่อตะวันลอยตัวสูงมากแล้ว แสงแดดเริ่มแผดกล้า กว่าที่จะเดินออกมาถึงป้ายรถประจำทางก็เล่นเอาเหงื่อซึมเหมือนกัน แต่ก็ยังดีหน่อยที่มีลมพัดมาเบา ๆ คลายร้อนได้บ้าง รอรถอยู่ประมาณสิบห้านาทีจึงเห็นรถสายที่ต้องการ โผล่มาแต่ไกล ผู้โดยสารยืนอัดแน่นราวกับปลากระป๋อง บ้างก็โหนมาทางบันไดต้องแต่ง นึกแล้วจะตกลงมา

กว่าจะเบียดเสียดผู้คนขึ้นไปยืนบนรถได้ก็เสียเวลานานพอควร รถควบบนเลน ๆ ต่อไปตามเส้นทาง พอเลี้ยวเข้าสู่แยกทางไปสลัม ผมกับภรรยาถึงที่ป้ายนี้ ถนนสายนี้ยามที่รถวิ่งผ่านไปมาฝุ่นจะปลิวฟุ้ง สองฟากทางเป็นที่ทิ้งขยะมูลฝอยจากในเมืองมีกองขยะสูงเป็นภูเขาเลากา บางกองก็มีควันไฟ

ลอยกรุ่นอยู่ เด็กสี่ห้าคนกะอายุคงไม่เกินสิบขวบ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริ่ง เที้ยวเสาะค้นหาเศษเหล็กตามกองขยะ เป็นชีวิตที่น่าอเน็จอนาจไม่น้อย เพราะดำรงชีพอยู่ด้วยกองขยะ

เราทั้งสองคนเดินลัดเลาะไปริมถนนซึ่งเจิ่งนองไปด้วยน้ำพอลึกลับเข้าสู่หมู่บ้านสลัม สิ่งที่น่าประหลาดอยู่ตรงหน้าของเราก็คือ กระต๊อบเล็ก ๆ ที่สร้างขึ้นด้วยเศษไม้และเศษกระดาษาจำนวนหลายร้อยกระต๊อบ เบียดเสียดอัดเขียดกันอยู่ พวกเด็กเล็ก ๆ พวกกันวิ่งเล่นเกี้ยวกราวกลางถนน พวกผู้ใหญ่บางกลุ่มก็พากันตั้งวงหมากรุก บ้างก็เล่นไพ่ มีร้านอาหารเล็ก ๆ อยู่สองสามร้าน มีชายกลุ่มใหญ่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าปอน ๆ นั่งจ้ำจู้ร่ากันอย่างสนุกสนาน

คนที่ไม่เคยชินกับสภาพเช่นที่ว่านี้ อาจจะเสียดสุขภาพจิต ได้ง่าย ๆ เหมือนกัน ถึงแม้ว่าคนที่อยู่จนชินแล้วก็ยังไม่วายที่เป็นโรคประสาท เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมมากที่สุด รัฐบาลเป็นห่วงเรื่องนี้อย่างมากและกำลังหาทางช่วยเหลือกอบกู้ฐานะของคนพวกนี้อย่างสุดความสามารถ โดยการสร้างแฟลตให้ที่อยู่แทนกระท่อมโกโรโกโส และส่งเสริมการศึกษาให้แก่เด็ก ๆ และเยาวชน เราเชื่อว่าคงจะประสบความสำเร็จในระยะเวลาอันใกล้

ผมกับแสงดาวมาถึงบ้านของลุงเจียม เราเคาะที่ประตูรั้วสังกะสีเก่า ๆ สักครู่หนึ่งก็มีผู้หญิงวัยเลขกลางคนเดินมาแง้มประตู พอเห็นว่าเป็นผมกับภรรยาที่ยืมออกมาพร้อมกับยกมือไหว้อย่างอบอุ่น แล้วกล่าวว่า “เจียมอาจารย์กับคุณผู้หญิงเข้าไปในบ้านก่อนค่ะ”

“ลุงเจียมอยู่ไหม?” ผมถามทันที

“เห็นเขาบ่นหาอาจารย์อยู่ว่า วันนี้อาจารย์จะมาเยี่ยมดิฉันก็รอ” นางบอกแล้วเดินนำหน้าเข้าไปยังห้องเล็ก ๆ เก่าคร่ำคร่า “ดิฉันขอบพระคุณพระเจ้าอย่างยิ่งที่ส่งอาจารย์กับคุณผู้หญิงมาเยี่ยมเรา”

“เป็นหน้าที่ของผมเองครับ...เป็นอย่างไรบ้างลุงเจียม” ผมถามชายชราที่นั่งห้อยขาอยู่บนเตียง

“ฝ้ายวิญญานสบายดีครับ แต่ร่างกายแย่น้อย...” ลุงเจียมตอบอย่างเนิบนาบ

ป้าแซมออกไปตะโกนสั่งโอดเลี้ยงสองแก้วสำหรับเรา ผมขอให้ลุงเจียมเล่าประวัติความเป็นมาอย่างย่อ ๆ ให้แสงดาวฟังลุงเจียมโคลงตัวไปมาก่อนที่จะเริ่มต้นเล่าว่า

“เดิมทีลุงเป็นคนบ้านนอก อยู่ที่จังหวัดจันทบุรี โนนแน่ะพ่อแม่เป็นชาวนาขานานแท้และดั้งเดิม...” แสงดาวยิ้มเพราะสำนวนการพูดของลุง

“ลุงเองก็เกียจทำนา จึงไปช่วยพี่ชายของพ่อซึ่งเป็นช่างไม้ประจำหมู่บ้าน ช่วยสร้างบ้านบ้างซ่อมบ้าน ต่อเติมบ้านแล้วแต่ใครจะจ้าง...” ลุงหยุดถอนหายใจคิดหนึ่ง แล้วมองไปยังร่างกายท่อนล่างของตนเองที่หมดความรู้สึก

“แล้วลุงมาพบกับพระเยซูคริสต์ได้อย่างไรละ?” แสงดาวถามด้วยความอยากรู้

“ลุงกำลังจะเล่าอยู่เดี๋ยวนี้แหละ แต่ก่อนอื่นลุงจะเล่าถึงเรื่องการที่ลุงได้พบกับป้าแหม่มเสียก่อน ป้าแหม่มเป็นลูกสาวกำนันประจำหมู่บ้านที่ลุงอยู่ สมัยเมื่อยังเป็นสาวป้าเป็นคนสวยมาก หาดัวจับยากใน ตำบลของลุง กว่าลุงจะได้ป้ามาเลือดตาแทบกระเด็น เพราะต้องแข่งขันกับหนุ่มใหญ่เศรษฐีเจ้าของโรงสี ประจำตำบล แต่ในที่สุดลุงก็เป็นฝ่ายมีชัยอย่างเด็ดขาด

“พอแต่งงานได้ไม่นานนัก ลุงชักชวนป้าให้เข้ามาทำมาหากินในกรุงเทพฯ ตอนแรกก็มาอาศัย อยู่กับเพื่อนคนหนึ่งที่รักใคร่ชอบพอกันมาก แต่ต่อมาเมื่อลุงทำงานได้เงินแล้วก็แยกไปเช่าบ้านอยู่ ต่างหาก ในระยะนี้เอง ลุงเริ่มเป็นคนชอบกินเหล้าเมายา เงินมาหาได้เท่าไรก็เอาไปส้วดหมด ครอบครัวเริ่มปั่นป่วนมีปัญหา ป้าก็หันหน้าเข้าหาพ่อมดหมอผี ทรงเจ้าไม่เว้นแต่ละอาทิตย์ แล้ว ครอบครัวของลุงก็เริ่มเลวลง ๆ

“จนกระทั่งวันหนึ่ง หลังจากเลิกงานแล้ว ลุงก็เดินทางกลับบ้านผ่านตลาดก็แวะซื้อผักกับข้าว ลุง ได้เห็นคนกลุ่มใหญ่มุงดูชายคนหนึ่งอธิบารูปภาพอยู่กลางตลาด ลุงก็เข้าไปดูกับเขาบ้างนึกว่าเรื่อง อะไร ที่แท้ก็เรื่องพระเจ้าหรือพระเยซูคริสต์นั่นเองที่ลุงเล่าอยู่เดี๋ยวนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเจ็ดปีที่ ผ่านมาแล้ว...”

“ผมกับแสงดาวนั่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ ใบหน้าของลุงเขียวเริ่มประกายเจิดจ้าเมื่อเล่าถึงตอนนี้

“ตอนแรกลุงก็ไม่สนใจเท่าใดนัก แต่มีตอนที่ชายคนนั้นพูดจับใจลุงมาก ลุงจึงตามเขาไป ถึงคริสตจักรแห่งหนึ่งและที่นั่นเองลุงก็ได้ต้องรับเอาพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดชีวิตของลุง เริ่มเปลี่ยนแปลงทีละน้อย ๆ จนผิดสังเกตของป้า ลุง จึงบอกว่า ลุงเชื่อในพระเจ้า ป้าก็สนใจมาอยากจะ รับเชื่อบ้างลุงจึงพาไปคริสตจักร และในวันนั้นเองป้าก็ได้กลับใจบังเกิดใหม่รับชีวิตของพระเจ้าเข้าสู่ ชีวิตของเขา เรามีสันติสุขอย่างมากมาจนกระทั่งสองปีผ่านไป ลุงก็ยังคงทำงานเป็นช่างไม้เหมือนเดิม แต่พระเจ้ายิ่งทรงอวยพรอย่างมาก แต่แล้ววันหนึ่ง...” ลุงเขียวกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ก่อนที่จะ พุดต่อไปว่า

“วันนั้น ลุงขึ้นไปตีตลับที่เสาบนชั้นที่สอง ลุงเหยียบไม้ที่วางขวางพลาต รางของลุงจึงลอยละลิว ลงสู่พื้นดิน ปะทะกับกองไม้ที่วางอยู่ ลุงสลบไปชั่วคราว เพื่อน ๆ พากันหามส่งโรงพยาบาล เมื่อลุงฟื้น ขึ้นมาก็พบว่า ตั้งแต่บั้นเอวลงไปไม่รู้สึกมีอาการขาไปหมด แล้วหมอก็เข้ามาบอกว่า ลุงจะต้องพิการไป ตลอดชีวิต...ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นับตั้งแต่วันทีนั้นเป็นต้นมา

แสงดาวถอนหายใจ บนใบหน้าของเธอเริ่มมีน้ำตาคลอหน่วย มันจะไหลรินออกมาเสียให้ได้ ทุกคนเงียบกริบ ผมมองไปทางป้าแหม่มเห็นยังนั่งเฉยอยู่

“ใครเป็นคนทีเอาใจใส่ดูแลลุงล่ะคะ เช่น อาบน้ำ เข้าห้องส้วมหรือเปลี่ยนเสื้อผ้า” แสงดาวถาม ลุงเขียวชี้มือไปทางป้าแหม่มที่อยู่ริมผนังห้อง “ไม่มีใครหรอกนอกจากคู่ทุกข์คู่ยากคนนี่”

“ดิฉันปรนนิบัติคุณทุกอย่างเท่าที่จะทำได้” ป้าพยักหน้ารับพร้อมกับรอยยิ้มน้อย ๆ ผุดขึ้นมาที่ริมฝีปาก

“คุณป้าเคยนึกเมื่อบ้างไหมคะ?” แสงดาวยังคงถามความรู้สึกของป้าต่อไป

“ไม่ค่ะ...เราเป็นผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรให้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน เป็นตายเป็นตายอย่างไรเราก็ไม่ทอดทิ้งกัน”

“แล้วความเชื่อของคุณลุงคุณป้าเป็นอย่างไรบ้างครับหลังจากที่เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแล้ว” ผมถามขึ้นมาบ้าง หลังจากที่นั่งฟังมานานพอสมควร

“ยังคงเดิมหลานเอ๊ย...ไม่มีวันลด มีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าจะพูดไปก็เหมือนกับอับราฮามนั่นแหละ ลุงเขียนคว่ำคัมภีร์จากข้างเตียงขึ้นมาเปิดอ่านอย่างคล่องแคล่ว “ในโรมบทที่สี่ข้อที่สิบเก้าถึงยี่สิบสองว่าดังนี้ “ความเชื่อของท่านอับราฮามมิได้ลดน้อยถอยลงเลย เมื่อท่านพิจารณาสังขารของท่านซึ่งเปรียบเหมือนคนที่ตายไปแล้ว....ท่านมิได้หวั่นไหวกลางแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์อาจกระทำ ให้สำเร็จตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ ด้วยเหตุนี้พระเจ้า ทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมของท่าน”

“ความเชื่อของคุณกับป้าคิดว่าคริสเตียนหลายคน....และดีกว่าผม” ผมบอกลุงเขียนหลังจากที่อ่านพระคัมภีร์จบ

“อาจารย์หมายความว่าอย่างไรคะ” ป้าแฉ่งถามขึ้น

“ถ้าเป็นคนอื่น เมื่อประสบความสำเร็จทุกอย่างอย่างนี้ เขาอาจจะทิ้งพระเจ้าไปนานแล้ว หรือแม้ตัวผมเอง ผมก็ไม่กล้าที่จะรับรองได้ว่า ผมจะมีความเชื่อเท่ากับป้าและลุงหรือไม่”

การมาเยี่ยมเยือนครอบครัวนี้ แทนที่เราจะเป็นฝ่ายหนุนใจเขา เขากลับเป็นฝ่ายหนุนใจเรา เออ...แปลกจริงหนอ ป้าได้เล่าให้เราทั้งสองฟังว่า เมื่อลุงทำงานหาเงินไม่ได้ ป้ารับผิดชอบเป็นผู้หาเงิน โดยขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ พอประทังชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ และพระเจ้ำก็ทรงอวยพรให้มีพอกินพอใช้ตลอดมา

บ่ายคล้อยแล้ว เราทั้งสองเดินออกจากบ้านของลุงเขียนกับป้าแฉ่งด้วยดวงใจที่ตื่นตัน ที่เห็นความเชื่อของคนทั้งสองยังแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น ความทุกข์ยากลำบากไม่สามารถแผ้วพานครอบครัวนี้ได้ ใจของผมเองปรารถนาจะเป็นเหมือนเขา

บรรยากาศรอบ ๆ ตัวเรายังคงเหมือนตอนขาเข้ามา คือฝุ่นปลิวคลุ้งไปหมด กองขยะกองพะเนินเทินทึก ควันไฟพวยพุ่งขึ้นจากขยะบางกอง แต่ทว่า บัดนี้โลกทรรศน์ของเราเปลี่ยนแปลงไป แสงดาวเจียบจริมเกือบจะกลายเป็นเศร้าสร้อย

“พื้นพคะ” เธอบอกผมขณะที่เดินผ่านเด็กเก็บขยะสองคนที่กำลังคุยเขี่ยหาเศษเหล็ก

“ทำไมหรือดาว”

“ดาว...ดาวกราบขอโทษพี่ ที่ดาวไม่มีความรักและความอดทนพอเหมือนอย่างป้าแหม่ม” แสงดาวเสียวอีกอึกในลำคอ “ดาวเพิ่งประจักษ์กับความรักที่แท้จริงในวันนี้เอง มันเป็นความรักที่เสียสละจริง ๆ และไม่ใช้เวลาสั้น ๆ ป้าแหม่มอดทนมาแล้วสิบห้าปี และจะต้องอดทนต่อไปจนกว่าลุงเจียมจะตายจากไปซึ่งอาจจะอีกสิบปีหรือยี่สิบปีข้างหน้า โอ...ถ้าไม่มีพระเจ้าก็จะเป็นชีวิตที่ขมขื่นเสียนี้กระไร แต่ถ้าพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยแล้วก็กลับกลายเป็นความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น....”

“พี่นพละ ดาวขอให้สัญญาว่า ต่อไปนี้ดาวจะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าและเพื่อพี่ ดาวจะมอบภาระปัญหาต่าง ๆ ในครอบครัวไว้ใต้การนำของพระองค์ตลอดไป ดาวจะปรนนิบัติงานของพระเจ้าทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ ขอให้พี่นพสบายใจได้แล้ว...” แสงดาวหันมายิ้มกับผม

ผมหมอกันคำหนาที่บิที่เคยปิดบังชีวิตของเรา บัดนี้ค่อย ๆ เลื่อนออกไป และความแจ่มกระจ่างก็เข้ามาแทนที่ ไม่มีความสุขใด ๆ ในโลก จะมาเทียบเท่าความสุขในการเสียสละเพื่อพระเจ้าอีกแล้ว สวรรค์บนดินปรากฏขึ้นจริง ๆ ทางขะที่ถูกรอบ ๆ ตัวของเราขณะที่เดินผ่านมากลายเป็นแดนสวรรค์ไปทันทีทันใด

โอ...สวรรค์บนดิน ไม่ว่าแห่งใดที่พระคริสต์อยู่ด้วยที่นั่นเป็นสวรรค์.

สวรรค์บนดิน

“ระหว่างดาวกับพระเยซู พี่นพจะเลือกใคร?”

“อยู่กันไม่ได้ก็อย่าให้มันสิ้นเรื่องสิ้นราวไปเสียที่เมื่อเต็มทนแล้ว!”

“ดาวเพิ่งประจักษ์กับความรักที่แท้จริงในวันนี้เองมันเป็นความรักที่เสียสละจริงๆ”

การที่เราจะขึ้นไปสู่สวรรค์ นับว่าเป็นการยากอยู่แล้ว และจะเป็นการยากยิ่งกว่านั้นอีกหลายเท่า ถ้าจะนำสวรรค์ลงมาสู่ดิน

การแต่งงานนั้นไม่ยาก แต่การที่จะอยู่ด้วยกันตลอดไปนั้นยากกว่า และการที่จะดำเนินชีวิตเคียงคู่กันไปให้ประสบความสำเร็จมากที่สุด

“สวรรค์บนดิน” เสนอปัญหาแก่นครัวเรือนแบบไทย ๆ และแนะวิธีแก้ไขปัญหาที่สัมฤทธิ์ผล ความล้มเหลว ความผิดหวังและความท้อแท้ใจจะมาก่อนความสำเร็จเสมอ หลังพายุคลื่นอันตรายร้ายแรงก็คือความสงบราบเรียบของแผ่นดินน้ำทะเล